

ဓမ္မစာအုပ်အဖွဲ့

ရတနာပင် အင်းမ စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

BURMESE
CLASSIC
COM

ရဝေန္ဓယ်

(အင်းမ)

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

www.yawainwe.net

မြန်မာ့

နေ့လစာစေ

အမှတ် (၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း (ထက်)၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဝန်း - ၇၀၃၈၂၃

ပင်ရင်း

New Day

အမှတ် (၁၄၈)၊ ၅၁-လမ်း - ၅၁ (ထက်)၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဝန်း - ၂၀၁၄၃၇၊ ၂၀၁၆၂၂

www.burmeseclassic.com

ဝေဇွယ်

(အင်းမ)

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

အုပ်စု
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပန်းချီ
ကွန်ပျူတာစာပီ
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းကာလာခွဲ
ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူ

စာအုပ်ချုပ်
တန်ဖိုး

၁၁၉/၀၁/(ပုံနှိပ်) သာသန-၀၉
ပထမအကြိမ်
၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇေဇော်ဝါရီလ၊
၃၀၀၀၀
ဗဟိုလင်းဝဏ္ဏ
အလင်းအိမ်
New Day
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊
သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနခွဲ၊
ညွှန်ကြားရေးမှူးဦးစီးနိုင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၃၈၄၃ / ၀၂၄၀၅)
ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ခွင့်ပြုသည်။
ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်
ဝင်းတိုးအောင် အောင်စက်
အမှတ် (၁၈၁)၊ လမ်း (၅၀) ထက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ကိုမြင့်
၈၀၀ ကျပ်

- က။ စာရေးသူရဲ့အမှာ
- ၁။ ကျွန်ရှိနေတဲ့သက်တမ်းကို ဘယ်လိုနေမလဲ
- ၂။ စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ
- ၃။ မိမိကိုယ်ကို မိမိတည်ဆောက်မယ်
- ၄။ ယုံယုံယုံယုံ ကံကိုယုံ
- ၅။ မုငြိမ်မလှုပ်ကုန်နည်း
- ၆။ ဝါသနာဘာကိ ဆက်တိုင်းမိ
- ၇။ သံသရာက မိမိဟောင်းမဟောင်းများ
- ၈။ အကုသိုလ်ရှင်
- ၉။ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါ
- ၁၀။ ဂတိချိုချို ဂတိခါးခါး
- ၁၁။ တကယ်တော့လည်း ဆွေမျိုးမတွေပါပဲ
- ၁၂။ ဒေါသကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ
- ၁။ ဆုတောင်း
- ဂ။ စာအုပ်ဓမ္မဒါနအလှူရှင်စာရင်း

ကိုယ်တိုင်ရေး ရာဇဝင်

ပဲခူးတိုင်း၊ သဲကုန်းမြို့နယ်၊ အင်းမမြို့၊ အဖ ဦးသိန်းနီစိန်၊ အမိ
ဒေါ်ကျင်နုတို့က ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၈) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ရှင်သာမဏေပြုသည်။ ၁၉၈၀
ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာမဏေပြုသည်။ ဘွဲ့အမည်မှာ ရှင်ရာဇိန္ဒြဖြစ်
သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ချောက်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံပါဠိတက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်တွင် ပညာ
သင်ကြားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ရှစ်မိုင်၊ သဒ္ဓမ္မရုံသီအရာတော်ဘုရားကြီးအထံတော်၌
(၆) နှစ် သီတင်းသုံးခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် သာသနဓမ္မောစရိယဘွဲ့ကို ရရှိသည်။
၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ဝန်မဂ္ဂဇင်းသို့ ဝတ္ထုတို စတင်ပို့သည်။ ၁၉၈၅၊
၁၉၈၆၊ ၁၉၈၈၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်အတွင်း၊ ပေးပို့ခဲ့သော စာမူအားလုံး အပယ်ခံရသည်။
၁၉၉၀ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်တွင် ဓမ္မဆောင်းပါး
ပထမဆုံး စတင် ဖော်ပြခံရသည်။

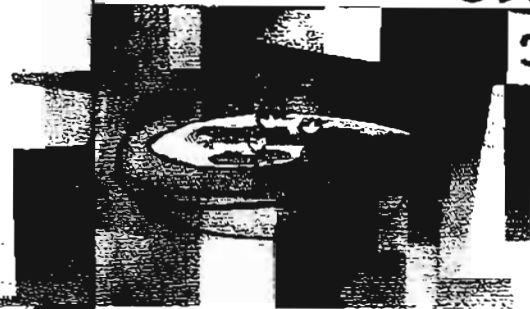
၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ပညာရွှေတောင် စာအုပ်တိုက်မှ
“အဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ပါသလား” ဘာသာရေးစာအုပ် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် “မင်္ဂလာအတွေးများ” စာအုပ်ဖြင့် ဓမ္မမိမာန်
စာပေဆုနှင့် ဆန်းလွင်စာပေ ပထမဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၊ ဓင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ အမှတ် (၃) လမ်းမကြီး၊
သင်္ဃန်းကျွန်းကြီး ရပ်ကွက်၊ အောင်စည်းခုံစေတီလမ်း၊ ဓမ္မရဝေကျောင်းတိုက်၌
ပဓာနနာယကအဖြစ် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ရှိနေရှိနေ
စာရေးနေရရင် ပျော်နေတာပါပဲ။ ဝါသနာ
အရ ပျော်သလို နိဗ္ဗာန်ရဲ့အထောက်အပံ့
ကောင်းတွေ ဖြစ်လို့လည်း၊ တွေးပြီး ပျော်
ပါတယ်။ စာရေးနေရင် အရာအားလုံးကို
မေ့နေပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ဆွမ်းစားဖို့
တောင် မေ့နေလို့ လာသတိပေးရပါတယ်။
အဲဒီစာရေးနေတဲ့အချိန်လေးဟာ အရာ
အားလုံးကို မေ့နေတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာ
နေတဲ့ ကာလလေးတစ်ခုပါပဲ။ ဒီတော့ စာရေး
လို့ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာလို့
စာရေးပါတယ်။ ဓမ္မစာပေ အလှူရှင်တွေ
ကလည်း နဝမဂ္ဂ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလှူဒါန်းထား
တော့ စာအုပ်အတွက် ငဲ့နေစရာမလိုဘဲ
ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်

စာရေးသူရဲ့ အမှာ

ရဝေဇွယ် (အင်းမ)

လုပ်နိုင်လို့လည်း ပျော်တာပါပဲ။

စာရေးတာ၊ တရားဟောတာတွေဟာ ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်တွေပါ။ ကိုယ်က စိတ်ထားတတ်ရင် ထားတတ်သလောက် ကုသိုလ်ဖြစ်တာပါ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံး ပါရမီကုသိုလ်တွေ လို့ နှလုံးသွင်းထားပါတယ်။ စာရေးပြီးတိုင်းလည်း နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်ဖို့ အမြဲဆုတောင်းပါတယ်။

တရားဟောတာလည်း ကုသိုလ်ပါပဲ။ စာရေးတာလည်း ကုသိုလ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တရားဟောရတော့မယ်ဆိုရင် “ငါ တရားဟောရဦးမယ်” ဆိုပြီး စိတ်ကြီးလေးနေတတ်ပါတယ်။ ပွဲကြီးရင် ပိုတောင် လေးပါသေးတယ်။ စာရေးတာကျတော့ မရေးခင်လည်း တွေးပြီး ပျော်နေတာပါ။ ရေးတော့လည်း ပျော်နေတာပါ။ ရေးပြီးတော့လည်း ပြန်ဖတ်ပြီး ပျော်နေတာပါပဲ။ လုံးချင်း စာအုပ်ထွက်တဲ့အခါ မှာလည်း ကိုယ့်စာအုပ်ကလေးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ပြီး ပျော်နေတာပါပဲ။ တရားပွဲတစ်ပွဲကိုတော့ ဟောပြီး ပြန်ကြည့်နူးနေတာ မျိုးတော့ မရှိဖူးသေးပါဘူး။ စာရေးဆရာရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ဘဝကိုတော့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ကို တည်ဆောက်ခဲ့တာပါ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ လုံးချင်းထွက်တာ သိပ်ကျနေပါတယ်။ ဟိုးအရင် စာရေးစတုန်းကဆို လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံ လိုက်ပို့တုန်းက တစ်ပုဒ်မှ မပါခဲ့ပါဘူး။ အကုန်အပယ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ အခုတော့ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေက လေးလေးစားစားနဲ့ စာမူတောင်းခံလာတဲ့အခါမှာတော့ အယ်ဒီတာ တောင်းသလောက် မရေးနိုင်တော့ပါဘူး။

တကယ်ဆို ဂျာနယ် ၂ စောင်၊ မဂ္ဂဇင်း ၃ စောင်လောက်မှာ

စိတ်ညစ်ရင် ရေးချိုးပါ

ပင်တိုင်ရေးဖြစ်နေရမှာပါ။ ဒါဆို လုံးချင်းလည်း အထွက်မတည့်တော့ပါဘူး။ စာရေးချိန်ကို အချိန်ကလေး သီးသန့်သတ်မှတ်ပြီး နေ့စဉ်တော့ ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါဦးမယ်။ “ယုံယုံမယုံယုံ ကံကိုယုံ” ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်လေးကိုတော့ ဦးဇင်းအရှင်ဆန္ဒာဓိကက လေးလေး တာပါ။

တချို့ ဓမ္မစာစုလေးတွေကတော့ ကိုယ့်အားနည်းချက် ကလေးတွေကို ကိုယ်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ရေးထားတာပါ။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေဟာ အမြဲတမ်း ကောင်းမနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကောင်းတစ်လှည့် ဆိုးတစ်လှည့် ပါပဲ။ ဆိုးတစ်လှည့်နဲ့ ကြုံရတဲ့အခါ ကိုယ့်စာလေးတွေ ကိုယ်ပြန်ဖတ်ရင်း ကိုယ်ရေးတဲ့စာလေးတွေက ကိုယ့်ရဲ့ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်နေချင် လို့ပါ။

တကယ်တော့လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင် ဘာမှ လည်း လွမ်းလောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘဝနဲ့ပတ်သတ်လို့ ကတော့ ဘာမှ စာဖွဲ့ မနေချင်တော့ပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော ကျန်ရှိနေတဲ့ သက်တမ်းလေးကိုတော့ ကုသိုလ်ပါရမီတွေကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ဖြည့်ရင်း စာအေးအေးလေးတွေကို အစဉ်သဖြင့် ရေးနေချင်တာပါပဲ။

ရဝေဇွယ် (အင်းမ)

၁၉ - ၁၂ - ၂၀၀၅

BURMESE CLASSIC

တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်ချင်းပဲ
မေးလိုက်ပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား ...
ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ
ဘုရား”

“ငါအိပ်ဖို့ အခန်း
ကောင်းကောင်းတစ်ခု အလို
ရှိတယ်”

တစ်ခါတုန်းက
ဂျပန် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ
နန်းတော်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါ
တယ်။ သူဝင်လာချိန်မှာ
အစောင့်တွေက မတားဆီး
လိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့
ဘုရင်ကြီးဆီကို တန်းရောက်
သွားပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးက
လည်း ဂျပန်ဘုန်းကြီးကို

“အို ... အရှင်ဘုရား
နေရာမှားလာပြီ။ ဒါ တည်းခို
ခန်း မဟုတ်ဘူး။ နန်းတော်
ဘုရား”

“နေပါဦး၊ မေးပါ
ဦးမယ်။ မင်းပြောတဲ့ ဒီ
နန်းတော်မှာ မင်း အရှင်
ဘယ်သူနေသွားသလဲ”

မိုးမိုးမိုးမိုး
မိုးမိုးမိုးမိုး

အရှင်ဘုရား
အရှင်ဘုရား

“တပည့်တော်အရင် တပည့်တော်အဖေ နေသွားပါတယ်ဘုရား။ အခု တပည့်တော်အဖေ မရှိတော့ပါဘူး။”

“မင်းအဖေအရင်ကော ဘယ်သူ့နေသွားသလဲ”

“တပည့်တော်အဘိုး နေသွားပါတယ်။ အခုတော့ မရှိတော့

ပါဘူးဘုရား။”

“မင်းအဘိုး အရင်ကော”

“တပည့်တော် အဘေး နေသွားပါတယ်ဘုရား။”

“ဒါများကွာ . . . နန်းတော်တဲ့၊ မင်းအဖေလည်း နေပြီး

ထွက်သွားရပြီ၊ မင်းအဘိုးလည်း နေပြီးထွက်သွားရပြီ၊ မင်းအဘေး

လည်း နေပြီးထွက်သွားရပြီ၊ မင်းလည်းနေပြီး ထွက်သွားရဦးမယ်၊

ဒါတည်းခိုခန်း မဟုတ်လို့ ဘာလဲကွာ”

ဂျပန်ဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကြားလိုက်ရတော့ ဘုရင်ကြီးလည်း

တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးတဲ့ “ဪ . . . ငါဟာ တည်ခိုခန်းမှာ နေနေပါ

လား” ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်သစ်တစ်ခု လင်းကနဲ ဝင်သွားပါတော့သတဲ့။

(ဂျပန်စင်ပုံဝတ္ထု)

ဘုရင်ကြီးက ဂျပန်ဘုန်းကြီးကို အခန်းပေး မပေးတော့ စာထဲ

မှာ ဆက်ပြမထားပါဘူး။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ။

တကယ်တော့ ဂျပန်ဘုန်းကြီးပြောသလို အားလုံး အားလုံး

ဟာ တည်းခိုခန်းမှာ ခေတ္တခဏ ဝင်တည်းနေကြရတာပါ။ အချိန်တန်

ရင် သတ်မှတ်ရက်စေ့ရင် အိမ်ပြန်ကြရမှာပါ။

ဒီတော့ တည်းခိုခန်းမှာ ဘယ်လောက်အထိ နေခွင့်ရဦး

လဲ . . . ?

လူ့ဘဝသက်တမ်းကို ယေဘုယျ ၇၅ နှစ်ပဲ ထားလိုက်

ပါတော့။ အသက် ၄၀ ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ တည်းခိုခန်းမှာ ၃၅

နှစ်ပဲ နေခွင့်ရတော့မှာပါ။ အသက် ၅၀ ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ

တည်းခိုခန်းမှာ ၂၅ နှစ်ပဲ နေခွင့်ရတော့မှာပါ။ အသက် ၆၀ ရှိတဲ့

သူတစ်ယောက်ဟာ တည်းခိုခန်းမှာ ၁၅ နှစ်ပဲ နေခွင့်ရတော့မှာပါ။

လက်ကျန်အချိန်က နည်းနေပါပြီ။ ကျန်နေတဲ့ အချိန်က

ကိုယ့်အတွက် သိပ်တန်ဖိုးရှိနေပါတယ်။

ဒီအချိန်ဟာ သူတစ်ပါး ကောင်းတာ မကောင်းတာကို

ဝေဖန်နေရမယ့်အချိန်၊ အရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ကောင်း

အောင်ပဲ နေရမယ့်အချိန်၊ အရွယ်ဖြစ်နေပါပြီ။

ဆိုလိုတာက သူတစ်ပါး ကောင်းတာ မကောင်းတာထက်

ကိုယ်ကောင်းအောင် နေဖို့က အဓိကပါ။

ဒီတော့ ကျန်ရှိနေတဲ့သက်တမ်းကို ဘယ်လိုနေမလဲ . . . ?

ဒီမေးခွန်းကို နေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးရမှာပါ။

ဒါဆို လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဘာနဲ့ ဆုံးဖြတ်လဲ။

ရာထူးဌာနန္တရ၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ပညာ၊ အောင်မြင် ကျော်ကြားမှု၊ အခြံ

အရံတွေနဲ့ တိုင်းတာမလား။

ဒါတွေနဲ့ တိုင်းတာလို့ မရပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုး

ကို သိလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ သိက္ခာသုံးပါးနဲ့ပဲ တိုင်းတာရမှာပါ။

လူတစ်ယောက်ဟာ သိက္ခာသုံးပါးနဲ့ ပြည့်စုံနေရင် တန်ဖိုးရှိနေတာ

ပါပဲ။

ရာထူးဌာနန္တရ၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ပညာ၊ အောင်မြင် ကျော်ကြားမှု၊

အခြံအရံတွေတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သိက္ခာ သုံးပါး မရှိဘူးဆိုရင်

တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ရာထူးဌာနန္တရ စသည်တွေလည်း ရှိမယ်၊ သိက္ခာသုံးပါးလည်း ရှိမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန် ဝါပဲ။

ဒါကိုထောက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ရာထူးဌာနန္တရ၊ ငွေကြေး ဥစ္စာ၊ ဝညာ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု၊ အခြံအရံတွေ မရှိပေမယ့် ဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိက္ခာသုံးပါး တည်နေရင် ကိုယ်ဟာ တန်ဖိုးရှိနေတာပါ။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိက္ခာသုံးပါး တည်အောင် လုပ် လိုက်ရုံပါပဲ။

မနက်အိပ်ရာထ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးတာနဲ့ ဘုရားခန်းထဲ သွားလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ငါးပါးသီလ ယူလိုက်ပါ။ ဒါဆို သီလသိက္ခာ တည်သွားပါပြီ။ နောက် ဂုဏ်တော်ကို ငါးမိနစ်၊ မေတ္တာကို ငါးမိနစ် ပွားလိုက်ပါ။ ဒါဆို သမာဓိသိက္ခာ တည်သွားပါပြီ။ နောက်ဆက်ပြီး ဝိပဿနာကို ငါးမိနစ် ပွားလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် ပညာသိက္ခာ တည် သွားပါပြီ။

သိက္ခာသုံးပါး ကိုယ့်ရင်ထဲကို ရောက်သွားတာနဲ့ ကိုယ်ဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့သူ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ခက်လား၊ မခက်ပါဘူး။ ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်ပဲ အချိန်ပေးရပါတယ်။

ပြီးတော့ “ငါ့ရင်ထဲမှာ သိက္ခာသုံးပါး တည်နေရင် ငါဟာ တန်ဖိုးရှိနေတာပဲ” လို့ အသံထွက်ပြီး သုံးကြိမ် လောက် ရွတ်လိုက်ပါ။

နေ့ခင်းကျရင် တစ်ကြိမ် ရွတ်လိုက်ပါ။ ညပိုင်း ရောက်ရင် တစ်ကြိမ် ရွတ်လိုက်ပါ။ အသံနဲ့ပါ ပူးတွဲပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေး လိုက်တာပါ။

ကိုယ့်ရင်ထဲကို သိက္ခာသုံးပါး ရောက်လာတာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပါဝါ စွမ်းအား တွေလည်း အလိုလို ရောက်လာတာပါ။ တရားသံနဲ့ ပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညို လာတာပါ။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညိုသွားပြီးဆိုရင် နေရထိုင်ရတာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားတော့တာပါ။ သူတစ်ပါး ကြည်ညိုတာ မကြည်ညိုတာ ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညိုဖို့က အဓိက ပါ။

အသံထွက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးတာကို လျော့မတွက်ပါနဲ့။ အသံ ထဲမှာ စွမ်းအားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကို သုံးခါလောက် အသံထွက်ပြီး ရွတ်ဆိုပါ။ အသံကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှုကို ကူညီပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတလေ အဆင်မပြေမှုတွေ ကြုံတဲ့အခါပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လောကခံဆိုးတွေ တွေ့ကြုံတဲ့အခါပဲဖြစ်ဖြစ် အားငယ်စိတ် ဝင်လာရင် ကိုယ့်ရင်ထဲကို သိက္ခာသုံးပါး တည်အောင် လုပ်လိုက်ပါ။ တည်လိုက် တာနဲ့ ကိုယ်ဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့သူတစ်ယောက်

ကိုယ့်ရင်ထဲကို သိက္ခာ သုံးပါး ရောက်လာတာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပါဝါ စွမ်းအား တွေလည်း အလိုလို ရောက် လာတာပါ။ တရားသံနဲ့ ပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညိုလာတာပါ။

ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒါဆို ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုတော့ပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို မုန်းနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ။ သူ့ဟာသူ ကြိုက်သလောက် မုန်း၊ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ အခြံအရံ အသိုင်းအဝိုင်း မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ ကိုယ်က မအောင်မြင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ ကားမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ မကျန်းမာဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ ငွေကြေး မချမ်းသာဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်မှာ သိက္ခာသုံးပါးရှိတယ်။ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို အခြံအရံ အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ် တာမှ မဟုတ်တာ။ သိက္ခာသုံးပါးနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်တာပဲ။

အလုပ်သွားတဲ့အခါ ကားပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်တော်လေးကို ပွားနေမယ်။ အလုပ်နားနေတဲ့ အချိန်လေး တွေမှာလည်း ဂုဏ်တော်လေးကို ပွားနေမယ်။ နောက်ဆုံး အိမ်သာ တက်ရင်လည်း ဟိုဟိုဒီဒီတွေ တွေးမနေဘဲ ဂုဏ်တော်လေး ပွားတက် မယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ သမာဓိသိက္ခာတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေမှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ သတိလေးကပ်ပြီး လုပ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ပညာသိက္ခာတွေ တည်နေ တာပါ။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ သိက္ခာသုံးပါးတည်နေရင် ငါဟာ တန်ဖိုးရှိနေ တာပါပဲ”ဆိုတဲ့ အတွေးလေးကိုတော့ ရင်ထဲကို သေချာထည့်ထား ရမှာပါ။ တတ်နိုင်ရင် ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်

စားပွဲပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ် အမြဲမြင်နေရတဲ့နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် “ငါ့ရင်ထဲမှာ သိက္ခာသုံးပါး တည်နေရင် ငါဟာ တန်ဖိုးရှိနေတာပါပဲ” ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးကို ကပ်ထားရမှာပါ။ ဒါဆို စာတန်းကို မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းရမယ်ဆိုတာ သတိပေးပြီး သား ဖြစ်နေတော့တာပါ။

ကျန်ရှိနေတဲ့ သက်တမ်းလေးကို သိက္ခာသုံးပါးနဲ့ နေသွားရုံ ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ တွေးစရာ သံဝေဂဖြစ်ဖွယ် ဥဒယဘဒ္ဒ စာတ် ကလေးကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြပါဦးမယ်။

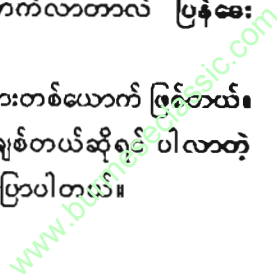
တစ်ခုသော ညတစ်ညမှာ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသမီးဟာ ပြာသာဒ် ထက် တိုက်ခန်းမှာ နေနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူလင်ပျိုတစ်ယောက်ဟာ ရွှေခွက်နဲ့ ရွှေအပြည့်ထည့်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ နောက် လူလင်က မင်းသမီး ကို လူပျိုစကား စပြောပါတယ်။

“မင်းသမီး... တစ်ညလောက် သင့်တိုက်ခန်းမှာ အတူတကွ နေပါရစေ”

မင်းသမီးလည်း အတော်ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အောက်မှာ အစောင့်တွေ အများကြီး ချထားလို့ပါ။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးက “ဘယ်လိုလုပ် တက်လာတာလဲ” ပြန်မေး ပါတယ်။

လူလင်ကလည်း “ငါဟာ နတ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ငါ့အတွက် မခက်ပါဘူး။ သင်က ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ပါလာတဲ့ ရွှေခွက်နဲ့ ရွှေအပြည့်ပေးပါ့မယ်” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

ဒီတော့ မင်းသမီးက “သင့်ဟာသင် နတ်သားမကလို့ ဘာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းဟောင်း မင်းသားမှ တစ်ပါး ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြတ်နိုးဘူး။ သင် ပြန်ပါတော့”လို့ နှင်လွှတ် လိုက်ပါတယ်။

ဒုတိယညကျတော့ လုလင်ပျိုနတ်သားက ငွေခွက်နဲ့ ရွှေ အပြည့်ထည့်ပြီး ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးက ချက်ချင်းပဲ ပြန်လွှတ်ပါတယ်။

တတိယညကျတော့လည်း လုလင်ပျိုနတ်သားက ကြေးခွက်နဲ့ ရွှေအပြည့်ထည့်ပြီး ချစ်ရေးဆိုလာပြန်ပါတယ်။

ဒီမှာတင် မင်းသမီးက စဉ်းစားပါပြီ။ ပထမရက်မှာ ရွှေခွက်နဲ့၊ ဒုတိယရက်မှာ ငွေခွက်နဲ့၊ တတိယရက်မှာ ကြေးခွက်နဲ့ဆိုတော့ သူ့အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးက လုလင်ကို မေးကြည့်ပါတယ်။

“အသင် ယောက်ျား . . . ယောက်ျားဟာ မိန်းမကို ချစ်ရေး ဆိုရင် ဥစ္စာပစ္စည်းကို တိုးတိုးပဲပေးရတယ်။ သင်က ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လျှော့လျှော့ပေးရတာလဲ”လို့ မေးပါတယ်။

ဒီတော့ လုလင်ပျိုကလည်း ပြန်ဖြေပါတယ်။ “မင်းသမီးရယ်၊ သင့်ရဲ့အသက်နဲ့ ရုပ်ရည်အဆင်းက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတိုး ပျို ပျိုလာတယ်ဆိုရင်တော့ ဥစ္စာပစ္စည်းကို တိုးတိုးပေးမှာပေါ့။ သင် မင်းသမီးရဲ့ အသက်နဲ့ ရုပ်ရည်အဆင်းက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လျှော့ လျှော့ အိုအိုလာတာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါက ပစ္စည်းကို လျှော့လျှော့ပေးတာ ပါ။ မင်းသမီးရယ် တစ်ရက် တစ်ည ကုန်လွန်တာကို ထားလိုက်ပါဦး။ အခု သင့်ကို ငါကြည့်နေဆဲမှာပဲ သင့်ရဲ့ ရုပ်ရည် အဆင်းတွေက

တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ အို အိုလာနေပြီလေ။ တဖြည်းဖြည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပျို ပျိုလာတာမှ မဟုတ်တာ”လို့ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

နောက် လုလင်နတ်သားက မင်းသမီးကို နတ်ပြည်ရောက် ကြောင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဆက်ပြီး ဟောပြောပေးပါတယ်။

တကယ်တော့ လုလင်ပျိုက အတိတ်လူ့ဘဝက မင်းသမီးရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းပါ။ လူ့ပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဇနီးဟောင်းကိုလာပြီး သတိ ပေး တရားဟောတာပါ။

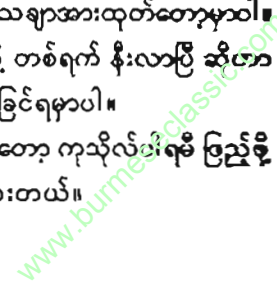
လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ရက်ကုန်သွားတာနဲ့ သေဖို့တစ်ရက် နီးနီးသွားတာပါ။ သေဖို့တစ်ရက်၊ နီးသွားတာနဲ့ ကုသိုလ်ပြုဖို့ အခွင့် အရေးတွေ တစ်ရက်လျော့သွားတာပါ။ ပြီးတော့ တစ်ရက်ကုန်သွား တာနဲ့ အို အိုသွားတာပါ။ တိုးတိုးပြီး ပျို ပျိုမလာပါဘူး။

ဒီတရားသဘောကို အခြေခံပြီး ဆရာတော် ဘုရားတွေက “တစ်ရက်ကုန်ပြန်၊ ငါ့ရုပ်နာမ်၊ သေရန်တစ်ရက် နီးလာပြီ”လို့ သတိပေး ထားပါတယ်။

မနက်အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ မထသေးဘဲ “တစ်ရက် ကုန်ပြန်၊ ငါ့ရုပ်နာမ်၊ သေရန်တစ်ရက် နီးလာပြီ”လို့ နှစ်ခေါက်လောက် ဆင်ခြင် လိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သတိပေးပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်နေ့တာ ဖြတ်သန်းတဲ့အခါ အကုသိုလ်ပြုချင်စိတ် ရှိတော့ မှာမဟုတ်သလို ကုသိုလ်ပြုဖို့ကိုလည်း သေချာအားထုတ်တော့မှာပါ။

တစ်ရက်ကုန်သွားတာနဲ့ သေဖို့ တစ်ရက် နီးလာပြီ ဆိုဟာ လေးကို သံဝေဂဖြစ်အောင် သေချာဆင်ခြင်ရမှာပါ။

ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ကုသိုလ်ပေးရမိ ဖြည့်ဖို့ အခွင့်အရေးရက်တွေက ပိုပြီးရှိနေပါသေးတယ်။

ဘယ်အသက်အရွယ်ပဲ ရောက်နေရောက်နေ “ကျွန်ရှိနေတဲ့ သက်တမ်းကို ဘယ်လိုနေမလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို သေချာမေးပြီး ကျွန်ရှိနေတဲ့ သက်တမ်းအတွက် “ဘဝပုံစံ” ကို သေချာချမှတ်ပါ။ ကိုယ်ချွမ်းတဲ့ “ဘဝပုံစံ” အတိုင်း နေသွားဖို့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိက္ခာသုံးပါး တည်နေရင် ကိုယ်ဟာ တန်ဖိုးရှိနေတာပါပဲ။

အလင်းတန်းကျာနယ်
၃၁ . ၈ . ၂၀၀၉

စာကြွင်း ။ ။ ဒီဓမ္မစာစုလေးဟာ စာရေးသူ ၄ . ၆ . ၂၀၀၉ နေ့က မုံရွာဘေမိတစ်ထောင်မှာ ဝန်ချီစက် ပြုတ်ကျလို့ ခြေထောက်ကျိုးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဟောထားတဲ့ တရားလေးကို ဆောင်းပါးအဖြစ် ပြန်ရေးလိုက်တာပါ။

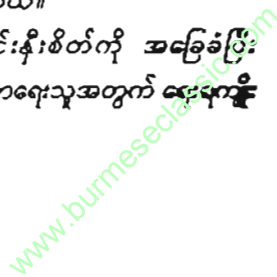
စာရေးသူ ကျိုးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်နှစ်စိတ် ဖြစ်လာပါတယ်။ တစ်စိတ်က ကြောက်လန့်သွားတဲ့စိတ်ပါ။ တစ်စိတ်က သံဝေဂစိတ်ပါ။ သံဝေဂစိတ်ဖြစ်တာ ကောင်းပေမယ့် ကြောက်လန့်စိတ်ကျတော့ လူကို တော်တော်ဒုက္ခပေးပါတယ်။ ခရီးဝေးသွားရမှာတောင် ကြောက်သွားပါတယ်။ ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေ အကုန်နီးပါးဖြစ်၊ လိုချင်တာတွေ အကုန်နီးပါးရဆိုတော့ “ဪ... ငါအတိတ်ကုသိုလ်ပါရမိတွေ တော်တော်ကောင်းခဲ့ပါလား၊ ဒီဘဝပြုနေတဲ့ ကုသိုလ်တွေကလည်း အကျိုးပေးနေပုံရတယ်။ ဆက်လည်း ပြုနေဦးမှာဆိုတော့ နောင်လည်း ဒီထက်မကတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေက လာနေဦးမှာပဲ” ဆိုတဲ့

အတွေးက အစဉ်သဖြင့် ရှိနေလို့ပါ။ ဒီမှာတင် အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ကြည့်လိုက်ရတော့ ကြောက်လန့်စိတ် ဝင်သွားပါတယ်။ ကျိုးပြီးနောက်ပိုင်း ဒကာ ဒကာမ တွေက ယခင်ကထက် ပိုဂရုစိုက်ပေးပါတယ်။ နဝကဗ္ဗဆိုလည်း ကပ္ပိယမှတစ်ဆင့် ပိုပိုလျှံလျှံ လှူပေးတာပါ။ ဘယ် ဆေးခွဲသွားချင်လဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန်ဆိုပြီး ကုန်ကျစရိတ် အကုန်လှူမယ်လို့ ဆိုလာတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေလည်း အများကြီးရယ်ပါ။ ရန်ကုန် - မန္တလေး ဆရာဝန်တွေကလည်း သိပ်ဂရုစိုက်ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကြောက်လန့်စိတ်ကတော့ ပျောက်မသွားခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အထက်ပါ ဓမ္မစာစုလေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေ့ရောညပါ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဟောခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟောရတာလည်း မရိုးနိုင်၊ နာရတာလည်း မရိုးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အကြိမ်ကြိမ် ဟောခဲ့မှ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့တာပါ။ အခုလည်း ဟောနေဆဲပါ။

စာရေးသူနဲ့ စာဖတ်သူဆိုတာ မသိကြပေမယ့် စိတ်ရှင်းရှင်းနိုးကြတာ များပါတယ်။ ကိုယ်က ရဟန်းဆိုတော့ ကြည်ညိုစိတ်နဲ့ ပိုပြီး တောင် ရင်းနှီးစိတ် ဖြစ်ကြဦးမှာပါ။

စိတ်ရှင်းရှင်းနိုးရှင်း ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့စာဟာ စာဖတ်သူအတွက် လက်ခံ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ ပိုဖြစ်သွားတော့မှာပါ။ ဒီဓမ္မစာစုလေးဟာ စာဖတ်သူအတွက် ကျင့်ချင်စရာ အကျင့်စရုဏလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။

တကယ်လို့ စာဖတ်သူက ရင်းနှီးစိတ်ကို အခြေခံပြီး လက်တွေ့ကျင့်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ စာရေးသူအတွက် ငေးရာက နပ်သွားပါပြီ။

တစ်ခါတုန်းက သားအဖ နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ သားအဖနှစ်ယောက် ခရီးတစ်ခု ထွက်ဖို့ ပြင်ကြပါတယ်။ သူတို့ ထွက်မယ့် ခရီးစဉ် မှာ တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားရ

မှာပါ။ အဲဒီ တောအုပ်ထဲမှာ ဓားပြ သူခိုးတွေကလည်း ရှိနေပါတယ်။ ဓားပြသူခိုးတွေရဲ့ လုပ်ထုံး အစဉ် အလာတစ်ခုက သားအဖနှစ်ယောက် လာရင် သားကိုဖမ်းပြီး အဖေလုပ်သူ ကို အိမ်ငွေပြန်ယူစေပါတယ်။ ဆရာ တပည့်လာရင်လည်း ဆရာကို ဖမ်း ပြီး တပည့်ကို အိမ်ငွေပြန်ယူစေပါ တယ်။ ဒီလုပ်ထုံး အစဉ်အလာကို သိထားတော့ သားအဖနှစ်ယောက် ခရီးမထွက်ခင် အဖေလုပ်တဲ့သူက “ငါ့သား ဓားပြ သူခိုးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ မင်းနဲ့ငါ သားအဖ တော်တယ် လို့ မပြောနဲ့၊ ဘာမှမတော်ဘူးလို့ ပြော”လို့ မှာပါတယ်။

စိန်နှစ်ဂင်
ကျချီးပါ

ဒီလိုနဲ့ တောထဲရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဓားပြသွန်း
တွေနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ တွေ့တော့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး
“သင်တို့ ဘာတော်သလဲ” လို့ မေးတော့ သားလုပ်တဲ့သူက “ဘာမှ
မတော်ဘူး” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ သားအဖနှစ်ယောက် တောအုပ်က ထွက်ခွင့်ရပြီး
ရှေ့ကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။

နားရမယ့်နေရာမှာ နားပြီး ညချမ်းရောက်တော့ ရေချိုးပါ
တယ်။ ရေချိုးပြီးတော့ စိတ်ကော၊ ရုပ်ကော ကြည်နေတဲ့အတွက်
သားဖြစ်သူက မိမိရဲ့ တစ်နေ့တာ သီလကို ပြန်ဆင်ခြင်တဲ့အခါ
မနက်က မုသားပြောခဲ့တာကို ပြန်သတိရပါတယ်။ ထိတ်လန့်သံဝေဂ
ဖြစ်ပြီး “ဒီအကုသိုလ်ဟာ ငါ့ကို အပါယ်ချတော့မှာပဲ” ဆိုပြီး ရပ်လျက်
ဝိပဿနာ ပွားလိုက်တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားတော့ ဖခင်ကို တရားဟောပြီး နန္ဒမူ
လိုဏ်ဂူကို ကြွသွားပါတော့တယ်။

(ငါးရာငါးဆယ်၊ ပါနီယဇာတ်)

ရေချိုးလိုက်လို့ တရားထူးတရားမြတ် ရသွားတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်ပါရမီတွေကြောင့် ရသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့်
ရေချိုးလိုက်တာလည်း တရားထူးရဖို့ အထောက်အပံ့တစ်ခုဖြစ်သွား
တာပါ။ ရေချိုးထားတဲ့အတွက် စိတ်ကော ရုပ်ကော ကြည်နေပါတယ်။
စိတ်ရပ်ကြည်နေတဲ့အတွက် တရားအားထုတ်ရတာလည်း ပိုပြီး အဆင်
ပြေသွားပါတယ်။ ရေချိုးခြင်းဟာ တရားထူးရဖို့တောင် အထောက်
အပံ့ပေးတာဆိုတော့ စိတ်ညစ်တာလောက်တော့ အထူးပြောနေစရာ
မလိုတော့ပါဘူး။

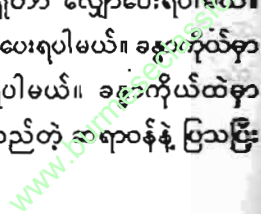
ဒါက ဝတ္ထုသာဓကလေးကို ကိုင်ပြောတာပါ။ စာနဲ့ ကိုင်
ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ဝိဘင်းအဋ္ဌကထာမှာ ပညာ ပွားကြောင်း (၇)ပါး
ကို ပြထားပါတယ်။ အင်္ဂါ(၇)ပါးမှာ ဒုတိယအင်္ဂါက ဉာဏ်ပညာပွားစို့
အတွက် ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ နှစ်ဌာနကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် လုပ်
ပေးပါတဲ့။ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်အောင် လုပ်ပေးပုံကိုလည်း အကျယ်ပြန်
ရှင်းပြထားပါတယ်။

ဆံပင်တွေ ရှည်နေမယ်၊ ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ရှည်
နေမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးတွေ ဂျီးတွေ ကပ်နေမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ
အပူအပုပ်တွေ လေဆိုးတွေ ရှိနေမယ်၊ ဒါဟာ အတွင်းဝတ္ထု မသန့်ရှင်း
တာပါ။

နောက် ကိုယ့်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဟောင်းနွမ်းနေမယ်၊
အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေ ဟောင်းနွမ်းနေမယ်၊ ကိုယ်
နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ဖရိုဖရဲ ဖွာလန်ကျနေမယ်၊ ပင့်ကူမျှင်
တွေ ငြိတွယ်နေမယ်၊ စာအုပ်တွေ ပြန့်ကြဲနေမယ်၊ အမှိုက်တွေ ရှိနေမယ်၊
ဒါဟာ အပြင်ဝတ္ထု မသန့်ရှင်းတာပါ။

အဲဒီလို ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ မသန့်ရှင်းတော့ဘူးဆိုရင် စိတ်ရှုပ်
လာပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ရှုပ်လာရင် ဉာဏ်အမြင် မကြည်လင်တော့
ပါဘူး။ ဒါဆိုရင် နေရထိုင်ရတာ မပျော်ရွှင်တော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဆံပင်တွေ ရှည်နေမယ်၊ ရှုပ်ထွေး ညစ်ပတ်နေမယ်
ဆိုရင် ညှပ်စရာရှိတာ ညှပ်၊ လျှော်စရာရှိတာ လျှော်ပေးရပါမယ်။
ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ရှည်နေရင် ညှပ်ပေးရပါမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
ချွေးတွေ၊ ဂျီးတွေ ရှိနေရင် ရေချိုးပေးရပါမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ
လေဆိုးတွေ အပူအပုပ်တွေ ရှိနေရင် နားလည်တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ပြသပြီး

တကယ်လို့ စိတ်ညစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်နေတဲ့ အခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ပါ။ အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေကို လျှော်ဖွတ်ပြီး အသစ်နဲ့ လဲလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ရေချိုးလိုက်ပါ။ ရေချိုးပြီးရင် ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ လျှော်ဖွတ်ပြီးသား အဝတ်လေးကို ဝတ်လိုက်ပါ။

ရဝေဇွယ် (အင်းမ)

ဝမ်းသက်စေတဲ့ဆေး စသည် စားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ့ပါးအောင် လုပ်ပေးရပါမယ်။

ဒါက အတွင်းဝတ္ထု သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပေးတာပါ။

နောက် အဝတ်အစားတွေ ဟောင်းနွမ်းနေရင်၊ အနံ့အသက်ဆိုးတွေ ရှိနေရင် လျှော်ပေးရမယ်။ စောင်ငွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ၊ အိပ်ရာခင်းတွေကို လျှော်စရာရှိတာလျှော်၊ နေလှန်းစရာရှိတာ လှန်းပြီး ပေးရပါမယ်။ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပေပွနေရင် အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရပါမယ်။ ဒါက အပြင်ဝတ္ထု သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပေးတာပါ။

ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ သန့်ရှင်းနေရင် စိတ်ကြည်လင်လာပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ကြည်လင်လာရင် ဉာဏ်ပါ ကြည်လင်လာတော့တာပါ။

တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီကော၊ စီးပွားရေး လုပ်နေတဲ့သူကော၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကော၊ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ သန့်ရှင်းအောင် ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးနေရပါမယ်။

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

ဥပမာ - ရေချိုးပြီး တရားထိုင်တာနဲ့ ရေမချိုးဘဲ နွေးသံ တရွဲရွဲနဲ့ တရားထိုင်တာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး ထိုင်လို့ ကောင်းမလဲ?။ ခေါင်းလျှော်ပြီး တရားထိုင်တာနဲ့ ခေါင်းမလျှော်ဘဲ ဆံပင်ဖွာလန်ကျွံနဲ့ တရားထိုင်တာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး စိတ်ကြည်လင်မလဲ?။ အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သိပ်သိသာပါတယ်။

ရေချိုးပြီးမှ တရားထိုင်ရင် ဉာဏ်ပိုပြီး သက်ဝင်ပါတယ်။ ထိုင်ရတာလည်း ပိုပြီးကောင်းပါတယ်။ ရေချိုးထားရင် စိတ်က ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေတာပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ စာမကျက်ခင် ရေချိုးထားရင် စိတ်ကော ရုပ်ကော ကြည်နေတဲ့အတွက် ပိုပြီး ဉာဏ်သက်ဝင်သလို စာကျက်လို့လည်း ပိုကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်က ဒီသဘောလေးတွေကို အာရုံပြုပြီး ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ နှစ်ဌာနကို သန့်ရှင်းအောင် မကြာခဏ လုပ်ပေးနေရပါမယ်။

စိတ်ချမ်းသာနေရင် တရားအလုပ်ပဲလုပ်လုပ်၊ စီးပွားရေးပဲလုပ်လုပ်၊ စာပဲကျက်ကျက်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်ပြေနေပါလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ စိတ်ညစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်နေတဲ့ အခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ပါ။ အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေကို လျှော်ဖွတ်ပြီး အသစ်နဲ့ လဲလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ရေချိုးလိုက်ပါ။ ရေချိုးပြီးရင် ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ လျှော်ဖွတ်ပြီးသား အဝတ်လေးကို ဝတ်လိုက်ပါ။ အားလုံး ပြီးတာနဲ့ အသစ်လဲပြီးသား အိပ်ရာပေါ်မှာ ကိုယ်နဲ့ သဗ္ဗာယ် ဖြစ်သလို ထိုင်ပြီး ခါးကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထား၊ မျက်လုံးလေးမှိတ်၊ လက်အုပ်ကလေးချိပြီး ငါးပါးသီလကို ယူလိုက်ပါ။ တစ်ဆတ်တည်းပဲ မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သီတင်း

သုံးတော်မူပါဘုရား” လို့ ပင့်လိုက်ပါ။ ကိုယ်က အမျိုးသမီး ဖြစ်နေလို့ ပင့်ရမှာ အားနာနေရင်လည်း ဦးခေါင်းထက်ကို ပင့်လိုက်ပါ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း မြတ်စွာဘုရား ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၊ ကိုယ့်ဦးခေါင်းထက်မှာ ရှိနေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းထားပါ။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးပြီဆိုတော့ တကယ်တော့ ဘယ်ကြွလာမှာလဲ။ စိတ်ဓာတ် အင်အားကို ယူတာပါ။ စိတ်ထဲမှာ မြတ်စွာဘုရား တကယ် ကြွလာတယ်လို့ နှလုံးသွင်းထားရမှာပါ။ အားလုံးပြီးရင် လက်အုပ်ချီထားတာလေးချပြီး အရပ် ဂုဏ်တော်ကို ငါးမိနစ်၊ မေတ္တာကို ငါးမိနစ်၊ ဝိပဿနာကို ငါးမိနစ် ပွားနေလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာလာပါလိမ့်မယ်။ မယ့်ရင် စမ်းကြည့်ပါ။ စာရေးသူလည်း စိတ်ညစ်လာရင် ဒီနည်းအတိုင်းပဲ လုပ်တာပါ။ ဒါဆို စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သွားတာ များပါတယ်။ ကိလေသာ မကင်းသရွေ့တော့ စိတ်တွေက အခါအားလျှော်စွာ ညစ်နေရဦးမှာပါ။ စိတ်ညစ်တာကို ညစ်တဲ့အတိုင်းမထားဘဲ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့နည်းတစ်ခုခုနဲ့ ပယ်ပစ်လိုက်နိုင်ဖို့ပါ။ ရေချိုးလိုက်တာကတော့ သိပ်ပြီး မခက်လှပါဘူး။

ဒီနည်းကလေးကို ကိုယ်က အထုံအကျင့်လေးတစ်ခု လုပ်ထားလိုက်ဖို့ပါ။ “စိတ်ညစ်လာတာနဲ့ ရေချိုးလိုက်၊ ဂုဏ်တော် မေတ္တာလေးပွားလိုက်၊ စိတ်ညစ်လာတာနဲ့ ရေချိုးလိုက် ဂုဏ်တော် မေတ္တာလေးပွားလိုက်”နဲ့ ကျင့်ပါများသွားရင် အထုံဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အထုံဖြစ်သွားရင် စွဲသွားတာ များပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ အထုံလေးတွေဆို စွဲနေအောင် လုပ်ထားရပါတယ်။

အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ စိတ်ညစ်လာရင် ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ အကုသိုလ်မကင်းတဲ့ တခြားတစ်ခုခုကို သွားလုပ်မယ် ဆိုရင်တော့

ကိုယ်ပြုတဲ့အပြုအမူက စွဲသွားတတ်ပါတယ်။ မကောင်းတာစွဲသွားရင် ဖြတ်ရတာ ခက်ပါတယ်။ စိတ်ညစ်တာကို အကြောင်းပြုပြီး အကုသိုလ် မကင်းတဲ့ အပြုအမူတွေ စွဲသွားတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ တွေ့ဖူးမြင်ဖူး ကြမှာပါ။

တံချို့ကျတော့ စိတ်ညစ်လာရင် တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့သူက ကောင်းမြတ်တဲ့အကြံပေးရင် တော်ပါရဲ့။ “ဘယ်လိုကဲလိုက်ပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပါလား” စသည်ဖြင့် အကုသိုလ်မကင်းတဲ့ အကြံတွေ ပေးလိုက်ရင် ကိုယ့်အတွက် အများကြီး နစ်နာသွားနိုင်ပါတယ်။

ကဲ ထားပါတော့။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက် အကြံညာဏ်တောင်းလို့ ကိုယ်အကြံတောင်းတဲ့သူက “လာခဲ၊ ဘယ်ဆိုင်မှာ၊ ဘယ်ကလပ်မှာ သွားကဲရအောင်၊ လုံးဝ လန်းသွားစေရမယ်” ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်ပါပြီတဲ့။ ခေါ်တဲ့အတိုင်း နေရာတစ်ခုခုမှာ ကံပါပြီတဲ့။ ကဲနေတုန်းမှာ လန်းတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ကဲပြီးတော့လည်း ညစ်လက်စစိတ်က ပြန်ညစ်ရဦးမှာပါ။

ဒီနည်းကလေးကို ကိုယ်က အထုံအကျင့်လေးတစ်ခု လုပ်ထားလိုက်ဖို့ပါ။ “စိတ်ညစ်လာတာနဲ့ ရေချိုးလိုက်၊ ဂုဏ်တော် မေတ္တာလေးပွားလိုက်၊ စိတ်ညစ်လာတာနဲ့ ရေချိုးလိုက် ဂုဏ်တော် မေတ္တာလေးပွားလိုက်”နဲ့ ကျင့်ပါများသွားရင် အထုံဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ် အပိုဖြစ်ရတာပဲ အဖတ်တင်တာပါ။

စိတ်ညစ်တဲ့အခါ ထွက်ပေါက်မျိုးစုံတော့ ရှိနေကြမှာပါ။ အဲဒီအထဲကမှ ကောင်းတဲ့ ထွက်ပေါက်လည်းဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့ သပ္ပာယ် သင့်တဲ့ ထွက်ပေါက်လည်းဖြစ်တဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို အလေ့အကျင့် လုပ်ထားလိုက်ဖို့ပါ။

စိတ်ညစ်ရင် အခြားတစ်ဖက်မှာ ဆိုးကျိုးတွေ ရှိနေတဲ့ အတွက် ကောင်းတဲ့ထွက်ပေါက်လေးတွေကို အထုံတစ်ခုအနေနဲ့ စွဲနေ အောင် လေ့ကျင့်ထားနိုင်ရပါမယ်။

တကယ်တော့လည်း တရားသဘောအရ ဘယ်အရာမှ မမြဲ ပါဘူး။ စိတ်ညစ်တာလည်း အမြဲတည်မနေနိုင်ပါဘူး။ ကာလတစ်ခု ပါပဲ။ ကိုယ်က မမြဲတဲ့သဘောတရားလေးကို သေချာသဘောပေါက်ပြီး စိတ်ညစ်တာကို အကြောင်းပြုပြီး ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ အကုသိုလ် မပြုလိုက်မိဖို့ပါ။ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကာလတိုလေးမှာ ကုသိုလ်တွေကို လုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ ပေတေလုပ်နေလိုက်ပါ။ ရေမချိုးခင်မှာဘဲ ဘုရားပန်းအိုး လဲတာ၊ ဘုရား သောက်တော်ရေ လဲတာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အစားအစာလေးတွေကို မြတ်စွာဘုရားကို ကပ်တာ စသည်ဖြင့် လုပ်လိုလည်း ရပါသေးတယ်။ စိတ်ညစ်တာကို အမှီပြုပြီး ကုသိုလ်အမြတ်ထွက်အောင် လုပ်ပစ်ရမှာပါ။

ကာလတစ်ခုကြာလို့ စိတ်ညစ်တာလည်း ပျောက်သွားရော၊ ကိုယ့်ရင်ထဲကို ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကုသိုလ်တွေ တစ်လှေကြီး ဖြစ်နေတော့တာပါ။

ဒီကုသိုလ်တွေဟာ နောက်ဘဝအထိ အထုံဓာတ်တွေအနေနဲ့ ပါသွားတော့မှာပါ။ အထုံဝါသနာဆိုတာ နောက်ဘဝအထိ လိုက်

တတ်တာဆိုတော့ နောက်ဘဝမှာလည်း ကုသိုလ်ပါရမိတွေ ဖြစ် နေဦးမှာပါ။ ဒါဆိုရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးသွားတော့ မှာပါ။

အဓိကကတော့ ဘယ်လိုအာရုံပဲ ကြုံလာကြုံလာ၊ ကြုံလာတဲ့ အာရုံကို အကြောင်းပြုပြီး ကုသိုလ်ဖြစ်သွားဖို့ပါ။ ဒါကို ကိုယ်က အလေ့အကျင့်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်၊ လေ့ကျင့်ထားဖို့ပါ။ လေ့ကျင့်ထား ရင် စွဲသွားတတ်ပါတယ်။ နောင်ဆိုရင် အထူး ကြောင့်ကြစိုက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာလာပါလိမ့်မယ်။

အလင်းတန်းကုန်ထုတ်
၇. ၉. ၂၀၀၉

ထူးစံးကိုး
၁။ တောချွန်ခုနစ်ပါး မြတ်တရား၊ သပြေကန်ဆရာတော်။
၂။ မဟာဂုဗ္ဘဝင် ပထမတွဲ၊ ပထမပိုင်း၊ တိပိဋကမင်းကွန်း၊ ဆရာတော်။

တစ်ခါတုန်းက မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ဟာ ရာဂြိုဟ်ပြည်
ဝေဠုဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံး
နေပါတယ်။ ညနေချမ်းရောက်တော့
ရှင်ရာဟုလာ သီတင်းသုံးရာ
သရက်ဥယျာဉ်ကို ကြွတော်မူ
ပါတယ်။ ရှင်ရာဟုလာက မြတ်စွာ
ဘုရားအတွက် နေရာခင်းခြင်း၊
ခြေဆေးပေးခြင်းများ ပြုပါတယ်။
မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရှင်ရာဟုလာ

မြတ်စွာဘုရားရှင်က
ရှင်ရာဟုလာ

ခင်းထားတဲ့ နေရာမှာ ထိုင်တော်မူပြီး တရားစကား ဩဝါဒ ပေးတော်မူပါတယ်။

“ချစ်သားရာဟုလာ . . . အလုပ်တစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် မလုပ်ခင် စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ မိမိလုပ်မယ့် အလုပ်ဟာ မိမိကိုယ်ကို ထိခိုက်နိုင်မလား၊ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နိုင်မလား၊ ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။”

ချစ်သားရာဟုလာ . . . လုပ်ဆဲမှာလည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ မိမိကိုယ်ကို ထိခိုက်နိုင်မလား၊ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နိုင်မလား၊ ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။

ချစ်သားရာဟုလာ . . . လုပ်ပြီးပြန်ရင်လည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ မိမိ သူတစ်ပါး ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။

ချစ်သားရာဟုလာ . . . အပြောတစ်ခု ပြောတော့မယ်ဆိုရင်လည်း မပြောခင် စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ မိမိကိုယ်ကို ထိခိုက်နိုင်မလား၊ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နိုင်မလား။ ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် မပြောပါနဲ့တော့။

ချစ်သားရာဟုလာ . . . ပြောဆဲမှာလည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ မိမိ သူတစ်ပါး ထိခိုက်နိုင်မလား၊ ပြောပြီးပြန်ရင်လည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် မပြောပါနဲ့တော့။

ချစ်သားရာဟုလာ . . . အတွေးတစ်ခု တွေးတော့မယ်ဆိုရင်လည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ တွေးဆဲမှာလည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ တွေးပြီးပြန်ရင်လည်း စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ မိမိ သူတစ်ပါး ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် မတွေးပါနဲ့တော့။”

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကံသုံးပါးကို စင်ကြယ်အောင် လုပ်ဖို့

ဟောပြလိုက်တော့ ရှင်ရာဟုလာလည်း ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

(မစ္ဆိမပစ္ဆာသပါဠိတော်၊

မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ်)

အဇာတသတ်မင်းဟာ သာမညဖလသုတ်ကို နှာပြီးအဆုံးမှာ သောတာပန်တည်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် တည်မသွားရှာဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ . . . ?

မဟာဇနသုဋ္ဌေးသား လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်၊ တတိယအရွယ်တွေမှာ တရားအားထုတ်လိုက်ရင် တရားထူးတရာ၊ မြတ်ရဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရမသွားရှာဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ . . . ?

ကဲ . . . ဖြေကြည့်ပါဦး။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဖြေရင် ဒေဝဒတ်ကို ပေါင်းလို့၊ အဖေကို သတ်လို့လို့ ဖြေရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်နေတဲ့သူဟာ အဖေကို မသတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဖြေကတော့ မိမိကိုယ်ကို မတည်ဆောက်လို့ပါဘဲ။

ဆိုလိုတာက ပါရမီတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပါခဲ့ပါခဲ့။ ဒီဘဝ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ

ပုထုဇဉ်တွေဆိုတော့ ကိလေသာမင်းသေဆုံးအတွက် အကုသိုလ်တွေကို တစ်ခါတလေ ပြုမိကြမှာပါ။ တကယ်လို့ အကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုခဲ့မိရင်လည်း နောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သေချာစဉ်းစား ဆင်ခြင်ရမှာပါ။

မတည်ဆောက်နိုင်ရင် တရားထူး တရားမြတ်တွေနဲ့ ဝေးသွားရပါတယ်။ ပါရမီ မပါခဲ့တဲ့သူဆိုရင်တော့ အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ် ဆိုရင်တော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့။ ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဒီဘဝ ဧကန်မှချ ရဟန္တာဖြစ်ရမယ့်သူပါ။ ဥပမာ - အင်္ဂုလိမာလတို့၊ သန္တတိအမတ်ကြီးတို့ပါ။

ဒီနေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးထွက်လာပါလိမ့်မယ်။

၁။ ပါရမီ မပါခဲ့တဲ့သူရယ်။

၂။ ပါရမီ ပါခဲ့တဲ့သူရယ်။

၃။ ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ်ရယ်ပါ။

အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပဲ စိတ်ချရပါတယ်တဲ့။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က စိတ်မချရသေးပါဘူးတဲ့။

ဥပမာ - အဇာတသတ်ကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပါ။ တရားထူးရဖို့ အတွက် ပါရမီတော့ ပါခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မတည်ဆောက်နိုင်တဲ့အတွက် တရားထူးနဲ့ ဝေးသွားရပါတယ်။ ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူမှ စိတ်မချရသေးပါဘူး။

ပသေ နဒီကောသလမင်းကြီးတို့၊ ဝေရဋ္ဌပုဏ္ဏားတို့ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ အကြာကြီး တွေ့ရပေမယ့် ပါရမီ မပါခဲ့လို့ တရားထူး မရကြတာပါ။ သူတို့ကျတော့ ပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်ထဲမှာ ပါရမီမပါခဲ့တဲ့ သူတွေထဲမှာ ပါသွားပါတယ်။

ကဲ . . . စာဖတ်သူကော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးထဲက ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ပါပါသလဲ ?

(. . . . .)

ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ပါတယ်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ပစ္စိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သေးရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချရသေးပါဘူး။

တချို့ အနုပညာသည်တွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေသွားကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲမေးရင် ဆေးချလို၊ အရက်သောက်လို့ စသည်ဖြင့် ဖြေကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်တဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ ဆေးမချပါဘူး။ အရက်မသောက်ပါဘူး။ အဖြေကတော့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မတည်ဆောက်လို့ပါ။

ဒါတွေကိုထောက်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်ခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ သိပ်ပြီး အရေးကြီးပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် သပြေကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပရိတ်ကြီးနိဿယသစ်မှာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်ဖို့အတွက် မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသပါဠိတော် မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ်ကို လက်ကိုင်ထားလိုက်ပါတဲ့။

မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ်ဆိုတာ စာအစမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဩဝါဒပါ။

လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကံသုံးပါးကို စောင့်ထိန်းလိုက်ဖို့ပါ။

တကယ် သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် လူတွေဟာ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်အထိ ဒီကံသုံးပါးနဲ့ပဲ ဆက်ဆံနေရတာပါ။ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ မသေမချင်း ဆက်ဆံနေရတာပါ။ လောကမှာ သိက္ခာပုဒ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲများများ ဒီကံသုံးပါးကို စောင့်ထိန်းလိုက်တာနဲ့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပါ။

ဒါကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် မလုပ်ခင် မှာလည်း စဉ်းစားရပါမယ်။ လုပ်ဆဲမှာ လည်း စဉ်းစားရပါမယ်။ လုပ်ပြီး ပြန်ရင် လည်း စဉ်းစားရပါမယ်။ မိမိ သူတစ်ပါး ထိခိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မလုပ်ရပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။ မပြောခင်၊ ပြောဆဲ၊ ပြောပြီးမှာ စဉ်းစားရပါမယ်။ မိမိ သူတစ်ပါး ထိခိုက်နိုင် တယ်ဆိုရင်တော့ မပြောရပါဘူး။

အတွေးမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မတွေးခင်၊ တွေးဆဲ၊ တွေးပြီးတဲ့အခါတွေမှာ စဉ်းစားရမှာပါ။

ဒီကံသုံးပါးကို လက်ကိုင်ထားပြီး မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်ရပါဘူး။ မပြော သင့်တာကို မပြောရပါဘူး။ မတွေးသင့် တာကို မတွေးရပါဘူး။ မသွားသင့်တာကို မသွားရပါဘူး။ မတွေ့သင့်တာကို မတွေ့ရ ပါဘူး။ မစားသင့်တာကို မစားရပါဘူး။ နောက်ဆုံး မချစ်သင့်တာကိုလည်း မချစ်ရ ပါဘူး။

မချစ်သင့်တာကို ချစ်မိရင်လည်း ဘဝအတွက် ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်တော့တာပါ။ မချစ်သင့်တာကို ချစ်မိကြလို့ ဘဝပျက် သွားရတဲ့သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါ။ ဘဝပျက်ရုံ

မကောင်းတာ တစ်ခုခု လုပ်ပြီးရင် ဘုရား ခန်းထဲ သွားလိုက်ပါ။ ဘယ်သူမှ မကြားအောင် တံခါးကို သေချာပိတ် လိုက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို ဦးဆုံး ပြီးတော့ နောက်မှာ လူရိုမရိုလည်း သေချာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ လူ မရှိတာ သေချာပြီဆိုမှ -

တင်မကပါဘူး။ မချစ်သင့်တာကို ချစ်မိလို့ သံသရာမှာ နစ်မြုပ်သွားရ သူတွေလည်း ဇာတ်ဝတ္ထုသာကေတွေနဲ့ အများကြီးပါ။ ဒီလိုပါပဲ။ ချစ်သင့်တာကို ချစ်မိလို့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အထောက်အပံ့ ကောင်းတွေ ရသွားကြတဲ့ သာကေတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ချစ်နေဆဲကာလ မှာတော့ ကိလေသာအမှောင်ကြောင့် ကိုယ်တိုင် မသိပေမယ့် ဘေးက မြင်နေရတဲ့သူတွေက သိနေကြတာပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်တာ၊ ပြောသင့်တာကို ပြော တာ၊ တွေးသင့်တာကို တွေးတာတွေဟာလည်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်ခြင်းပါပဲ။

သပြေကန်ဆရာတော်ဘုရားက - မင်္ဂလာ (၃၈) ပါးမှာ အတ္တသမ္မာပဏိမိ = မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တည်ဆောက်ခြင်း၊ မင်္ဂလာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါတဲ့။ အတ္တသမ္မာပဏိမိ = မိမိကိုယ်ကို မိမိတည် ဆောက်လိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ မင်္ဂလာ (၃၇) ပါးလည်း ပြည့်စုံသွားတော့ တာပါတဲ့။

ပုထုဇဉ်တွေဆိုတော့ ကိလေသာ မကင်းသေးတဲ့အတွက် အကုသိုလ်တွေကို တစ်ခါတလေ ပြုမိကြမှာပါ။ တကယ်လို့ အကုသိုလ် တစ်ခုခုကို ပြုမိရင်လည်း နောင်ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သေချာစဉ်းစား ဆင်ခြင်ရမှာပါ။

စာမှာပြထားတာက အကုသိုလ်တစ်ခုခုကို ပြုပြီး စဉ်းစားလို့ မကောင်းမှန်းလည်း သိရင် ဆရာသမားဆီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာရှိဆီမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆီမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ဟပြောကြားပြီး နောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ စိတ်မွေးရမှာပါတဲ့။

အဲဒီမှာ တစ်ဦးဦးဆီမှာ မိမိမကောင်းတာ လုပ်ခဲ့တာကို ဖွင့်ဟ

ပြောကြားရမယ်ဆိုတော့ ဖွင့်ဟပြောကြားရဲ့ပါ့မလား ?

အဲဒီတော့ စာရေးသူက အကြံပေးပါ့မယ်။

မကောင်းတာတစ်ခုခု လုပ်ပြီးရင် ဘုရားခန်းထဲ သွားလိုက်ပါ။ ဘယ်သူမှ မကြားအောင် တံခါးကို သေချာပိတ်လိုက်ပါ။

မြတ်စွာဘုရားကို ဦးချ။ ပြီးတော့ နောက်မှာ လူရှိမရှိလည်း သေချာပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ လူမရှိတာ သေချာပြီဆိုမှ -

န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ။

“အဟံ၊ ဘုရားတပည့်တော်သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော နည်းဖြင့်။ ပုန၊ ဒီလို အကုသိုလ်မျိုးကို နောက်ထပ် တစ်ဖန်။ န၊ ကရိဿာမိ။ ဘယ်တော့မှ မပြုတော့ပါ” လို့ ဆိုလိုက်ပါ။

ဒါကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးက အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်မှာ လူဒေသနာကြားတာလို့ မိန့်ထားပါတယ်။

ရဟန်းတစ်ပါးပါး အပြစ်သင့်ပြီ၊ အာပတ်သင့်ပြီ ဆိုရင် တခြား ရဟန်းတော်တစ်ပါးပါးဆီသွားပြီး အပြစ်သင့်တဲ့ အကြောင်း၊ နောင်စောင့်စည်းမယ့်အကြောင်း ပြောကြားပြီး အာပတ်ဖြေရပါတယ်။ ဒါကို ဒေသနာကြားတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ လူတွေအနေနဲ့လည်း အပြစ်တစ်ခုခု လုပ်မိရင် တစ်ဦးဦးဆီ ဖွင့်ဟပြီး နောင်ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန် လိုက်တာဟာ လူဒေသနာ ကြားလိုက်တာပါ။

ဒါပေမယ့် လူတွေအနေနဲ့ ကိုယ်အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့တာကို တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ဟ ပြောကြားဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံ သတ္တိနဲ့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ဘုရားရှေ့မှာ

သွားလျှောက်ထားလိုက်တာကတော့ လူတိုင်း လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အဓိက လိုက်နာလှည်းသွင်းရမှာက နောင်စောင့်စည်းလိုစိတ်ပါ။

အပြစ်ကတော့ ပြုမိချင် ပြုမိကြမှာပါ။ ပြုမိပေမယ့် နှလုံးမသာယာစိတ် ဖြစ်မနေဘဲ မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာ ဖွင့်ဟလျှောက်ထားပြီး နောင်ဘယ်တော့မှ မပြုတော့ဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ရမှာပါ။

ဘာပဲပြောပြော ပစ္စိမဘာပိကပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်သေးဘူးဆိုရင် ဘယ်သူမှ စိတ်မချရသေးဘူးဆိုတာကိုတော့ ရင်ထဲကို အသေထည့်ထားလိုက်ဖို့ပါပဲ။

အလင်းတန်းကျာနယ်
၁၄ . ၉ . ၂၀၀၉

ကျမ်းတို
ပရိတ်ကြီးနိဿယသစ်၊ အတ္တသမ္မာပဏိဓိအဖွင့်၊ သပြေကန် ဆရာတော်။

တစ်ခါတုန်းက မန္တလေး
မြို့မှာ ပထမကြီးတန်း တက်နေတဲ့
ဦးဇင်းလေးတစ်ပါး ရှိပါတယ်။
ပထမကြီးတန်းရဲ့ ဘာသာရပ်တွေ
ထဲမှာ အဘိဓာန်ဘာသာဆိုတာ
တစ်ခုပါပါတယ်။ အဘိဓာန်မေးပုံ
တွေထဲမှာ ပါဠိထုတ်ပေးရင် မြန်မာ
ပြန်ပြရပါတယ်။ မြန်မာ ထုတ်

ပေးရင် ပါဠိပြန်ပြရပါတယ်။
ဥပမာ - ဣတ္ထိဆိုရင် မိန်းမလို့
ပြန်ရသလို၊ မိန်းမဆိုရင် ဣတ္ထိ
လို့ ပြန်ရပါတယ်။
တစ်နေ့တော့ အစိုးရ
စာမေးပွဲ အဘိဓာန်ဘာသာရပ်
ကို ဖြေရပါတယ်။ မေးခွန်းထဲ
မှာ မီးသွေးဆိုတဲ့ မြန်မာစကား

ကို ပါဠိပြန်ပေးဖို့ ပါပါတယ်။
ဦးဇင်းလေးက စဉ်းစားပါတယ်။
ဘယ်လောက်ပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား အဖြေမပေါ်
ပါဘူး။ ကြာလာတော့ စိတ်တိုလာပါတယ်။
အချိန်လည်း စေ့ခါနီးလာပါပြီ။ ဘယ်
လောက်ပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား မသိတော့ပါဘူး။
မသိတာနဲ့ဘဲ စိတ်တိုတိုနဲ့ မီးသွေးရဲ့ နောက်မှာ
မီးသွေး = မသိလို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အဘိဓာန်စာအုပ်ကို ချက်ချင်း လှန်ကြည့်ပါတယ်။ လှန်လိုက်တော့ စာအုပ်ထဲမှာ အဖြေက ဘာလဲဆိုတော့ မီးသွေးရဲ့ပါဠိက "မသိ"တဲ့။

မသိလို့ "မသိ" လို့ဖြေလိုက်တာ အဖြေက "မသိ" ဖြစ်နေပါတယ်။ ကံကောင်းချင်တဲ့သူဟာ အဲဒီလိုကို ကောင်းတာပါ။ ကျန်တဲ့အရာတွေ ယှဉ်လို့ရချင်ရမယ်။ ကံတရားကိုတော့ ယှဉ်လို့မရပါဘူး။

ကံတရားက သိပ်ပြီး ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ နားလည်ရလည်းခက်ပါတယ်။ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ပါရာစီတမော ပေးတာချင်း တူပေမယ့် တစ်ယောက်ပေးတာက မြန်မြန်ပျောက်ပြီး၊ တစ်ယောက်ပေးတာကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ ပျောက်ပါတယ်။

ဒါ ကံတရားရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုတွေပါ။

တစ်ခါတလေ ကောင်းတာလုပ်နေပေမယ့် ကောင်းတာဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တာပါ။ မကောင်းတာ လုပ်နေပေမယ့် ကောင်းတာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာပါ။ ဒီတော့ ကံတရားအပေါ် သံသယ ဝင်မိတတ်ပါတယ်။

ကံတရားတွေက ဘယ်လို အကျိုးပေးမယ်ဆိုတာ ဧကန်မချမှတ်ရပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံရင် ကောင်းကျိုးတွေ ပေးတယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းအရာတွေ ချွတ်ယွင်းနေရင် ကောင်းကျိုးတွေမပေးဘူး။ စာပေအခြေခံနဲ့ သိထားလို့ရပါတယ်။

လိုရင်းကတော့ သမ္မတ္တိလေးပါးနဲ့ ဝိပုတ္တိလေးပါးကို ကိုင်ထားလိုက်ဖို့ပါ။

သမ္မတ္တိ ၄ ပါး

၁။ ဂတိသမ္မတ္တိ = လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ ပြည်သို့

ရောက်ရှိနေခြင်း။

၂။ ဥပဓိသမ္မတ္တိ = ရုပ်အဆင်း လှပခြင်း။

၃။ ကာလသမ္မတ္တိ = မင်းကောင်းမင်းမြတ် အုပ်ချုပ်နေသောကာလ။

၄။ ပယောဂသမ္မတ္တိ = ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေခြင်း။

ဝိပုတ္တိ ၄ ပါး

၁။ ဂတိဝိပုတ္တိ = ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဘုံသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း။

၂။ ဥပဓိဝိပုတ္တိ = ရုပ်အဆင်း မလှပခြင်း။

၃။ ကာလဝိပုတ္တိ = မင်းဆိုးမင်းယုတ် အုပ်ချုပ်နေသောကာလ။

၄။ ပယောဂဝိပုတ္တိ = အကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေခြင်း၊ ကုသိုလ်တရားနှင့် ဝေးနေခြင်း။

ဆိုလိုတာက သမ္မတ္တိလေးပါးနဲ့ ကြုံနေရင် ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာပါဘူး။ ဝိပုတ္တိလေးပါးနဲ့ ကြုံနေပြန်ရင်လည်း ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာပါဘူး။ ဒါကို အရင် သိထားလိုက်ဖို့ပါ။

ဂတိသမ္မတ္တိဆိုတာ လူ့ပြည် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ရောက်နေတာပါ။ အဲဒီလို ဂတိသမ္မတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံနေရင် အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် မသာတော့ပါဘူး။

လူ့ပြည်မှာ ဒုက္ခသင့်သလို ရှိပေမယ့် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ တော့ ဒုက္ခမရှိသလောက်ကို ရှားပါတယ်။ နေရာ၊ စားစရာ၊ ဝတ်စရာ

အကုန်ပြည့်စုံနေတာပါ။ ဂတိသမ္ပတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံနေရင် ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် မသာတော့ပါဘူး။

ဥပဓိသမ္ပတ္တိ = ရုပ်အဆင်း လှပနေမယ် ဆိုရင်လည်း အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် မသာတော့ပါဘူးတဲ့။

ရုပ်လှရင် အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးခွင့် မသာဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပါ။ ဒါကို ထောက်ပြပြီး လူတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်လှဖို့လည်း လိုနေပြန်ပါတယ်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဘာတိကမင်းဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဘာတိကမင်းက ပြည်သူတွေကို နွားသားမစားရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားပါတယ်။ တကယ်လို့ နွားသားစားတာ မိခွဲရင် ဒဏ်ငွေတပ်ပါတယ်။ ဒဏ်ငွေ မဆောင်နိုင်ရင် နန်းတော်ထဲခေါ်ပြီး အမှိုက်လှဲတာစတဲ့ အလုပ် ဒဏ်ကို ပေးပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ နွားသားစိုးစားတဲ့သူတွေ အများကြီးကို မင်းချင်းတွေက မိပါတယ်။ မိတဲ့သူတွေကို ဘာတိကမင်းက ဒဏ်ငွေဆောင်နိုင်လားလို့ မေးတော့ အားလုံးက မတတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ ဘာတိကမင်းက နွားသားစားတဲ့သူတွေကို နန်းတော်ထဲမှာ အမှိုက်လှဲတာ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ စသည်တွေကို ခိုင်းပါတယ်။

ဒဏ်ထမ်းနေတဲ့သူတွေထဲမှာ ရုပ်အလွန်လှတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက် ပါလာပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးလေးကို ဘာတိကမင်းက မြင်သွားပါတယ်။ ဘာတိကမင်းက အမျိုးသမီးလေးကို မြင်သွားတော့ “သူ့ ရုပ်ရည်လေးနဲ့ ဒီဒဏ်တွေနဲ့ မသင့်ပါဘူးလေ” ဆိုပြီး ဒဏ်က လွတ်စေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အနားကိုခေါ်ပြီး

အကျွမ်းဝင်တဲ့နေရာကို ထားလိုက်ပါတယ်။ တစ်ဆတ်တည်း သာအဒေဝီဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကိုလည်း ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါတင်စကားပါဘူး။ အမျိုးသမီးငယ်လေးရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ပဲ သူနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူတွေကိုလည်း ဒဏ်က လွတ်စေပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ အသက်မွေးနိုင်လောက်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

ဒါ ဥပဓိသမ္ပတ္တိက အကျိုးပေးလိုက်တာပါ။ အမျိုးသမီးငယ်တင် မကပါဘူး။ အမျိုးသမီးငယ်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ အကျိုးပေးသွားတာပါ။ နွားသားစားတာချင်းအတူတူ ရုပ်လှတဲ့သူက အခွင့်အရေး ရသွားတာပါ။

ဥပမာ - ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက် အလုပ်လာလျှောက်တယ်ဆိုပါစို့။ ပညာအရည်အချင်းလည်း အတူတူပဲ ဆိုပါစို့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်က ရုပ်အလွန်လှတယ်။ တစ်ယောက်က ရုပ်မလှဘူး။ ဒါဆို ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ ?

ရုပ်လှရင် အခွင့်အရေးက သူများထက် သာနေတော့တာပါ။ ရုပ်လှရင် ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် မသာဘူးဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်လှဖို့လည်း လိုနေပြန်ပါတယ်။

ဒီတော့ ရုပ်လှအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ? အလှပြင်ဆိုင်သွားမလား ?

ရုပ်လှရင် ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာဘူးဆိုတော့ အလှပြင်ဆိုင်ကို သွားသာသွားပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ့်အိမ်သား၊ မိတ စသည်တွေက အလှပြင်ဆိုင်သွားလို့ မြည်တွန်တောက်တီးလာရင် ပြန်ပြောလိုက်ပါ။

“ကျွန်မ သွားချင်လို့သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်လှရင် ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် မသာဘူးလို့ စာမှာ ဆိုထားလို့ အကုသိုလ်ကံတွေရဲ့ အကျိုးပေးခွင့်ကို တားတဲ့အနေနဲ့ သွားတာပါ။ သွားချင်လို့သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”လို့ ပြောလိုက်ပါ။

ရုပ်လှဖို့ ခေတ်ပေါ်နည်းတွေနဲ့လည်း ပြင်ပါ။ တရား သဘောနဲ့လည်း ပြင်ပါ။

တရားသဘောနဲ့ ရုပ်လှအောင် ဘယ်လိုပြင်မလဲ ဆိုတော့ “ရုပ်ကိုလှလို၊ ဂုဏ်တော်ကို၊ ပွားကို ပွားရမယ်”ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဂုဏ်တော်ကို တင်းတင်းသာ ပွားပါ။

ဘုရားရှေ့မှာ အချိန်သီးခြားယူပြီး ပွားရမှာဖြစ်သလို အလုပ် သွားတဲ့အခါ ကားပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတလေ အလုပ်အားနေတဲ့ အခါလေးတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွားနေရမှာပါ။ “အရဟံ = ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။ အရဟံ = ကိလေသာ ကင်းစင် တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ အရဟံ = ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား”လို့ အရဟံ ဂုဏ်တော် လေးကို ပွားနေလို့လည်း ရပါတယ်။

ပုံမှန် အထုံဖြစ်အောင် ပွားနေလိုက်ရင် တစ်လ ပြည့်တဲ့အခါ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ပါ။ ပြောင်းလဲလာတာကို တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။ ကိလေသာ လျော့လာတာနဲ့အမျှ ရုပ်မှာ အအေးဓာတ် ပေါ်လာတော့တာပါ။

ဒါကြောင့် ရုပ်လှဖို့ အလှပြင်ဆိုင်လည်း သွားပါ။ ဂုဏ်တော် လည်း ပွားပါ။

နောက် တတိယသမ္မတ္တိက ကာလသမ္မတ္တိ၊ မင်းကောင်း

မင်းမြတ် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ကာလပါ။ လူတစ်ယောက် အကုသိုလ်ကံတွေ ရှိနေပေမယ့် မင်းကောင်းမင်းမြတ် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ကာလဆိုရင်လည်း ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာတော့ပါဘူးတဲ့။

မင်းကောင်းမင်းမြတ်တွေ ပေါ်ထွန်းနေရင် မင်းကောင်း မင်းမြတ်တွေက ကိုယ်တိုင်လည်း ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာတွေ ဆောက်တည်၊ ပြည်သူပြည်သားတွေကို ဆောက်တည်ဖို့ တိုက်တွန်း၊ ဒါဆိုရင် ရဟန်း မင်း ပြည်သူတွေမှာ ကုသိုလ်တွေ အစဉ်သဖြင့် ကိန်းနေတဲ့အတွက် အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာတော့ ပါဘူး။

စတုတ္ထသမ္မတ္တိက ပယောဂသမ္မတ္တိ = ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေတာပါ။

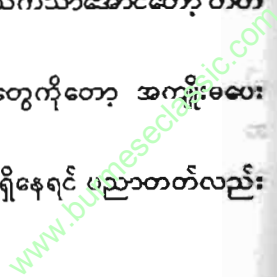
အကုသိုလ်ကံတွေ များစွာရှိနေပေမယ့် ကုသိုလ် ကောင်းမှု တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေမယ်ဆိုရင် ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာတော့ပါဘူး။

ဆိုလိုတာက ပယောဂသမ္မတ္တိနဲ့ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးခွင့် တွေကို တားထားလို့ ရပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသက ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြီးတွေကိုတော့ အကျိုး မပေးရအောင် တားဆီးလို့ မရပါဘူးတဲ့။ သက်သာအောင်တော့ တတ် နိုင်ပါတယ်တဲ့။

သိပ်မကြီးမားတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကိုတော့ အကျိုးမပေး အောင် တားလို့ရပါတယ်တဲ့။

ဆရာတော်က ပယောဂသမ္မတ္တိရှိနေရင် ပညာတတ်လည်း

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်လည်း ကောင်းကောင်း ရနိုင်ပါတယ်။ ဆရာကောင်းလည်း တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ပညာ ဥစ္စာ ရာထူး ဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်များလည်း ရနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါတင်မကပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရသည့် တိုင်အောင် တန်းမြင့်ဖို့ရန် အခြေခံပါရမီများလည်း ရနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက် မှတ်သားဖို့ကောင်းသလဲ ?။

X X X

ဝိပုတ္တိလေးပါးဘက် လှည့်ရအောင်ပါ။

ဂတိဝိပုတ္တိဆိုတာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဘုံကို ကျရောက်နေတာပါ။ အဲဒီလို အပါယ်လေးဘုံကို ကျရောက်နေရင် ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာတော့ပါဘူး။

ငရဲကျနေတဲ့သူကို ဘယ်သူက လာပြီး ကော်ဖီ တိုက်မလဲ။ တရားနာဖို့ ခေါ်ချင်ရင်လည်း ခေါ်လို့မရတော့ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်ကမှ နည်းနည်းတော်ပါသေးတယ်။ လူက ကျွေးချင်တာလေးတွေကို ကျွေး လို့ရပါသေးတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ လတ်တလော ဘဝတစ်ခု ချမ်းသာဖို့ အကုသိုလ်ကြီး တွေကို ပြုချလိုက်မယ်။ သေတဲ့အခါ ငရဲကျသွားရော။ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ လူ့ပြည်မှာတုန်းကလို ကော်ဖီတိုက်မယ့်လူလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ လူ့ပြည်မှာတုန်းက ဆရာ ဆရာ၊ အဘ အဘဆိုပြီး ခေါ်တဲ့ သူတွေလည်း ဘယ်သူမှ လာမကူညီနိုင်တော့ပါဘူး။

တစ်ဘဝတည်းနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ ဘဝတွေ ဆက်ရဦးမှာ ပါ။ နောက်ဘဝတွေမှာ လက်ရှိ မိသားစုနဲ့ ဆုံချင်မှ ဆုံတော့မှာပါ။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ တစ်ဘဝအတွက်တင်မကဘဲ တစ် သံသရာလုံးအတွက်ပါ ကြည့်ရမှာပါ။ ကိုယ်က ဒီဘဝ လက်စသိမ်း

ဆိုရင်တော့ ပြဿနာ မရှိဘူးပေါ့။ ဘဝဇာတ်သိမ်းအောင် ကျွန်ုပ်တို့သူ ကလည်း ဇာတ်မသိမ်းတဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းရှည်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ် မနေတော့ပါဘူး။

နောက် ဝိပုတ္တိက ဥပမိဝိပုတ္တိ = ရုပ်အဆင်းမလှတာပါ။ ရုပ်မလှဘူးဆိုရင်လည်း အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံများစွာ ရှိပေမယ့် ကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့်မသာတော့ပါဘူးတဲ့။

ကုမ္မဏီတွေက အလုပ်ခေါ်ရင် ရုပ်မလှတဲ့သူက အခွင့်အရေး တော်တော်နည်းပါတယ်။ ရုပ်လှတဲ့သူကသာ အခွင့်အရေးသာနေ တာပါ။

ကုမ္မဏီပိုင်ရှင်တွေက ဘယ်လိုအကြောင်းပြသလဲ ဆိုတော့ "မလုပ်တတ်တာ သင်ပေးလို့ရတယ်။ မလှတာ သင်ပေးလို့ မရဘူး" တဲ့။ ဒါက သူတို့အကြောင်းပြတာပါ။ လောလောဆယ် ရုပ်မလှတဲ့သူ နှစ်နာတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒါတွေကိုထောက်ပြီး ရုပ်လှဖို့က လိုလာပြန်ရော၊ ဒါကြောင့် ရုပ်လှဖို့ အလှပြင်ဆိုင်လည်း သွားပါ။ ဂုဏ်တော်လည်း ပွားပါ။

သီဟိုဠ်ရာဇဝင်မှာ ဒီပရာဇာဝတ္ထုဆိုတာ ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒီပရာဇာဆိုတဲ့ မင်းသားကို မွေးပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကြီးက မိဖုရားကို ချစ်တာရော၊ သားကို ချစ်တာရော ထင်ပါရဲ့။ မိဖုရားကို လိုရာဆုတောင်းပါလို့ မိန့်ပါတယ်။ မိဖုရားက လည်း "ကောင်းပါပြီ၊ အခု မယူသေးပါဘူး။ နောက်မှ ယူပါ့မယ်" လို့ ပြန်လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသားငယ်လေး ၇ နှစ်၊ ၈ နှစ် အရွယ်မှာ မလုပ် သင့်တာကို လုပ်ပါတယ်။ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ နန်းတော်ရင်ပြင်မှာ

ကြက်တိုက်ပါတယ်။ ကြက်တစ်ကောင်က နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း ခွပ်လိုက်တာ မင်းသားငယ်ရဲ့ မျက်စိကို ထိသွားပါတယ်။ ဒီတော့ မျက်စိကန်းရော ဆိုပါတော့။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသားငယ် ၁၆ နှစ်သားအရွယ် ရောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မိဖုရားက မင်းကြီးဆီသွားပြီး “အရှင်မင်းကြီး . . . သားဖွား စဉ်ကာလက လိုရာဆုကို တောင်းပါလို့ ပြောထားတယ်။ အခု အဲဒီ ဆုကို တောင်းလိုပါတယ်” လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီး ကလည်း “တောင်းပေါ့”။

တောင်းခွင့်ရတော့ မိဖုရားက “အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်သားကို မင်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူပါ” လို့ တောင်းပါတယ်။

မိဖုရားတောင်းတဲ့ဆုကို ကြားလိုက်ရတော့ မင်းကြီးက ဘာ ပြန်ပြောလိုက်လဲဆိုတော့ -

“မိဖုရား . . . သင့်သားဟာ စက္ခုမစုံ အင်္ဂါမြို့တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ မတန်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းအဖြစ်ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး” လို့ ပြန်မိန့်လိုက်ပါတယ်။

မိဖုရားကလည်း “အရှင်မင်းကြီး . . . ဆုကို မတတ်နိုင်ရင် အစက ဘာဖြစ်လို့ ကတိပေးလဲ” လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

မင်းကြီးလည်း မိဖုရားက ထပ်ကာထပ်ကာ တောင်းနေတာနဲ့ “သင့်သားကန်းကို သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်းလုံးကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ သီဟိုဠ် ကျွန်းရဲ့ အခြေအရံဖြစ်တဲ့ နာဂဒီပကျွန်းအရံကိုသာ သွားပြီး မင်းပြုပေ တော့” လို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ဒီပရာဇာမင်းသားဟာ သီဟိုဠ် တစ်ကျွန်းလုံးကို အုပ်ချုပ်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်စိကန်းနေတဲ့အတွက် သီဟိုဠ်ကျွန်းရဲ့ အခြေအရံဖြစ်တဲ့ သီဟိုဠ်ကျွန်းထက် ငယ်တဲ့ နာဂဒီပကျွန်းကိုပဲ ရလိုက်

ပါတယ်။

ဥပမိဝိပွတ္တိဖြစ်နေရင် ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးခွင့် မသော တော့ပါဘူး။ အခွင့်အရေးတွေ ရသင့်သလောက် မရတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ချောဖို့လည်း လိုပါတယ်။ တတိယ ဝိပွတ္တိက ကာလဝိပွတ္တိ = မကောင်းတဲ့ မင်း အုပ်ချုပ်နေတဲ့ကာလပါ။

လူတစ်ယောက် ကာလဝိပွတ္တိနဲ့ ကြုံနေရင် ပြုစုတဲ့ ကုသိုလ်ကံ တွေက အကျိုးပေးခွင့်မသောတော့ပါဘူးတဲ့။

ဒါကို သာဓကအနေနဲ့ သီဟိုဠ်သာသနာ့သမိုင်းကို ပြန်ကြည့် ရအောင်ပါ။

သာသနာနှစ် ၄၃၀ ခုနှစ်မှာ ဝဋ္ဋဂါမဏိမင်း နန်းတက် ပါတယ်။ နန်းတက်ပြီး ၅ လအကြာမှာ ဗြဟ္မဏတိဿ သူပုန်ကြီး ပေါ်လာပါတယ်။

သူပုန်ဆားရဲ့ သမိုင်းကြောင်းက ဒီလိုပါ။

ဗြဟ္မဏတိဿဟာ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ရဲ့သားပါ။ တစ်နေ့ မှာ သူ့ကို ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က “သင် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ မင်းဖြစ် လိမ့်မယ်” လို့ ဟောပါတယ်။ ဒါကို သူက အတည်ယူပြီး မိမိနဲ့ သဘောတူသူတွေကို စုရုံးပါတယ်။ လူအင်အားစုမိတော့ ဝဋ္ဋဂါမဏိ မင်းဆီ ချီတက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် ဝဋ္ဋဂါမဏိမင်းဆီ “ထီးနန်းအပ် မလား၊ စစ်ထိုးမလား” ဆိုပြီး တမန်စေလိုက်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ တမယ်ကျေးကုလား ခုနစ်ယောက်ကလည်း အခြေအရံတွေနဲ့ စစ်ချီလာပါတယ်။ သူတို့ ကလည်း ဝဋ္ဋဂါမဏိမင်းဆီ “ထီးနန်းအပ် မလား၊ စစ်ထိုးမလား” ဆိုပြီး တမန်စေလာ ပြန်ပါတယ်။

တရားသဘောနဲ့ ရုပ်လှအောင် ဘယ်လို ပြင်မလဲဆိုတော့ “ရုပ်ကိုလှလို ဂုဏ်တော်ကို၊ ပွားကို ပွားရမယ်” ဆိုတဲ့အတိုင်း ဂုဏ်တော်ကို တင်းတင်း သာ ပွားပါ။

ရဝေဇွယ် (အင်းမ)

စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ချီလာ တာဆိုတော့ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်းက ဗြဟ္မဏ တိဿ သူပုန်ကြီးဆီကို “အဆွေတော် ဗြဟ္မဏတိဿ၊ သင်နဲ့ ငါဟာ တစ်ကျွန်း တည်းသားချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ရတနာ သုံးပါးကို ကိုးကွယ်သူ၊ ဘာသာတူခြင်း လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကိုပဲ ထီးနန်းအပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် တမယ်ကျေး ကုလား ခုနစ်ယောက် အဖွဲ့ကလည်း စစ်ချီလာတာ ဆိုတော့ သူတို့ကို နိုင်အောင် အရင်တိုက်ပါဦး” လို့ ပရိယာယ်နဲ့ စေ လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဗြဟ္မဏတိဿအဖွဲ့နဲ့ တမယ်ကျေး ကုလားအဖွဲ့ စစ်တိုက်ကြတာ ဗြဟ္မဏတိဿ သူပုန်ကြီး ကျသွား ပါတယ်။

ဗြဟ္မဏတိဿကို နိုင်တော့ တမယ်အဖွဲ့က ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်းဆီကို စစ်ချီ လာပါတယ်။ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်းလည်း ထွက်ပြီး တိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကချည်း ရှုံးနေလို့ နောက်ဆုံးတော့ ထွက်ပြေးရပါတော့တယ်။

ဒီတော့ တမယ်ခုနစ်ယောက်က

ဝိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

စစ်နိုင်သွားပါတယ်။ ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က မိဖုရား သောမဒေဝီကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တပ်မက်စိတ်ဖြစ်ပြီး မိဖုရားကိုယူပြီး တခြား တစ်ဖက်ကို ကူးသွားပါတယ်။

တစ်ယောက်ကျတော့ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်း ကျန်ခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သပိတ်တော်ကိုယူပြီး တခြားတစ်ဖက်ကို ထွက်သွားပါတယ်။

ဒီတော့ ၅ ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။

ကျန်တဲ့ ၅ ယောက်မှာ တစ်ယောက်က မင်း လုပ်လိုက်၊ တစ်ယောက်က သတ်ပြီး တက်လိုက်နဲ့ ၁၄ နှစ်နဲ့ ၇ လ တိုင်တိုင် အုပ်ချုပ်နေကြပါတယ်။

အဲဒီ ၁၄ နှစ်နဲ့ ၇ လအတွင်းမှာ လူတွေကော၊ ရဟန်း တွေကော ဒုက္ခရောက်ကြရတာပါ။

ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြတာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ တစ်ကွက် နှစ်ကွက်လောက်ပဲ ပြောပြရအောင်ပါ။

တချို့ ရဟန်းတော်တွေက အိန္ဒိယကို ထွက်ပြေးကြရပါ တယ်။ တချို့ ရဟန်းတော်တွေက တောထဲတောင်ထဲ ပြေးကြရ ပါတယ်။ ရဟန္တာနှစ်သောင်းလေးထောင်က စားစရာမရှိလို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြရပါတယ်။ ကျန်တဲ့ သံဃာတော်တွေဟာ သစ်ဥသစ်မြစ်ကိုစားပြီး ပိဋကတ်တော်တွေကို အာဂုံဆောင်ခဲ့ကြရတာပါ။ တစ်ခါတလေ ရင်ပူလာရင် မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ဗိုက်နဲ့သဲနဲ့ထိပြီး စာအံကြရပါတယ်။ (အဲဒီအချိန်တုန်းက ပိဋကတ်တော်တွေကို ပေထက်အကွရာ မတင်ရ သေးပါဘူး။ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်း ဒုတိယအကြိမ် နန်းပြန်ရမှ ပေထက် အကွရာ တင်ကြရတာပါ။)

သူပုန်ဘေးဖြစ်နေတော့ သံဃာတော်တွေ စည်းစေး ထိုင်ကြ

ပါတယ်။ သိကြားမင်းဆီကို အကူအညီတောင်းဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် မထေရ် စ ပါးကို သိကြားမင်းဆီ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

သိကြားမင်းဆီရောက်တော့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သူပုန်ဘေးကို တားပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ သိကြားမင်းက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့-

“အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်လည်း ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သူပုန် ဘေးကို မတားနိုင်ပါဘူးဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ အိန္ဒိယကိုသာ ကြံသင့်ပါတယ်။ တပည့်တော်က သမုဒ္ဒရာမှာ လိုက်ပြီး ဖောင့်ရှောက် ပါမယ်ဘုရား” လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သိကြားမင်း လျှောက်တဲ့အတိုင်း သံဃာ တော်တွေ အိန္ဒိယကိုကူးဖို့ ဖောင်စီစဉ်ပါတယ်။

ဖောင်ကြီး ကမ်းက ခွာခါနီး မြစ်ဆိပ်မှာ စူဠသီဝ မထေရ်ရယ်၊ ဣသိဒတ္တမထေရ်ရယ်၊ မဟာသောဏမထေရ်ရယ် ရပ်နေပါတယ်။ ဖောင်ထွက်ခါနီးနေပြီဆိုတော့ စကားစပါတယ်။

“ငါ့ရှင် မဟာသောဏ . . . ဖောင်ကြီးပေါ် တက်တော့လေ”

“အရှင်ဘုရားတို့ကော ဘုရား”

ဒီတော့ စူဠသီဝမထေရ်နဲ့ ဣသိဒတ္တမထေရ်တို့က ရှင်မဟာ သောဏမထေရ်ကို ပြန်ပြောပါတယ်။

“ငါ့ရှင် မဟာသောဏရယ်၊ ရေမှာပဲသေသေ၊ ကုန်းမှာပဲ သေသေ၊ မထူးတော့ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ နှစ်ပါးကတော့ မလိုက် တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရှင်ကို အမှီပြုပြီး နောင်အခါ သာသနာ တော်ရဲ့ အစဉ်အဆက် တည်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရှင်သာ လိုက်သွားပါတော့”

“အရှင်ဘုရားတို့နှစ်ပါး မလိုက်ရင် တပည့်တော်လည်း

မလိုက်တော့ပါဘူးဘုရား”

မထေရ်နှစ်ပါးက ရှင်မဟာသောဏကို သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် တိုက်တွန်းပေမယ့် မရတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သုံးပါးလုံး ဖောင်တို့ ကျောခိုင်းလိုက်ကြပါတယ်။

လမ်းခွဲခါနီးမှာ စူဠသီဝမထေရ်က ဣသိဒတ္တ မထေရ်ကို ပြောပါတယ်။

“ငါ့ရှင်ဣသိဒတ္တ . . . နောင်အခါမှာ မဟာသောဏ မထေရ်ကို အမှီပြုပြီး သာသနာအစဉ်အဆက် တည်လိမ့်မယ်။ သူ့ကို လက်မလွှတ်နဲ့၊ သူ့ကို မခွဲမခွာနဲ့။”

ဒီတော့ ဣသိဒတ္တမထေရ်က “အရှင်ဘုရားကကော ဘယ်ကို ကြံမှာလဲဘုရား” လို့ ပြန်မေးပါတယ်။

“တပည့်တော်က မဟာစေတီကို သွားဖူးလိုက်ပါဦးမယ် ဘုရား” လို့ ပြန်မိန့်ပါတယ်။

ဣသိဒတ္တမထေရ်နဲ့ ရှင်မဟာသောဏမထေရ်တို့လည်း လှည့်လည်သွားလာရင်း ရွာတစ်ရွာကို ရောက်လာပါတယ်။ တစ်နေရာ မှာတော့ သစ်မည်စည်သီး အခွံတွေ တွေ့ပါတယ်။

မထေရ်နှစ်ပါးဟာ ကလေးတွေဆီမှာ ရပ်ပြီး အလှူခံ ပါတယ်။ ဒီသစ်မည်စည်သီး အခွံတွေကိုပဲ ဘုဉ်းပေးရပါတယ်။

ရှေ့ဆက်ကြတော့ ကြာရိုးတွေ တွေ့ပါတယ်။ ကြာရိုးတွေ ကိုလည်း ကလေးတွေဆီ ရပ်ပြီး အလှူခံပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရှေ့ကိုလျှောက်ရင်း သစ်ရွက်စားတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို ရောက်သွားပါတယ်။ အိမ်ရှင်ရဲ့သမီးလေးက အိမ်ပေါ်ကို ပင့်ပါတယ်။ အိမ်မှာတော့ လောင်းစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဓားကလေး

ယူပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ရျင်းရွေးဝင်ရယ်၊ တောငှက်ပျောပင် အခွံရယ်ကို ရောပြီး နုပ်နုပ်စဉ်း အဆုပ်ကလေး သုံးဆုပ်လုပ်ပါတယ်။ မထေရ်နှစ်ပါးကို တစ်ပါးတစ်ဆုပ်ဆီ လောင်းလှူပါတယ်။ ကျန်နေတဲ့ တစ်ဆုပ်ကို ဣသိဒတ္တမထေရ်ရဲ့ သပိတ်ထဲကို လောင်းမယ်လို့ လက်ကိုရွယ်ပြီး လောင်းလိုက်တာ ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ရဲ့ သပိတ်ထဲကို လောင်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒီဖြစ်စဉ်ဖြစ်သွားတော့ ဣသိဒတ္တမထေရ်က ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ကို ဘာပြောလဲဆိုတော့ -

“ဒီလောက် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေတဲ့ ကာလုဝိပုတ္တိ ခေတ်ပျက်ကြီးမှာ ရျင်းရွေးနွယ်နဲ့ ငှက်ပျောပင်ဆွမ်းမှာတောင် ဒီလောက် အကျိုးပေးနေရင် ကာလသမ္မုတ္တိဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်အကျိုးပေးမယ်ဆိုတာ ပြနေတာပါပဲ” လို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ၁၄ နှစ်နဲ့ ၇ လ ကြာတဲ့အခါမှာတော့ ဝဇ္ဇဂါမဏီမင်း ဒုတိယအကြိမ် နန်းပြန်ရပါတယ်။

ဒီတော့ အိန္ဒိယရောက်နေတဲ့ သံဃာတော်တွေ၊ တောထဲတောင်ထဲရောက်နေတဲ့ သံဃာတော်တွေ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ပြန်ကြွလာကြပါတယ်။

ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်တွေကလည်း ရှင်မဟာသောဏရှိရာကို ကြွလာကြပါတယ်။

ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ကလည်း သံဃာငါးရာနဲ့ အတူ မင်္ဂလာရာမကျောင်းတိုက်ကြီးကို ကြွခဲ့ပါတယ်။

ညရောက်တဲ့အခါ နတ်တွေက “ရှင်မဟာသောဏ မထေရ်နဲ့ သံဃာငါးရာ မင်္ဂလာရာမကျောင်းတိုက်ကြီးကို ကြွလာပါတယ်။

တစ်အိမ် တစ်အိမ်က ကိုးတောင်ရှိတဲ့ အဝတ်နဲ့ တစ်ကျပ်တန်ဆွမ်းလှူကြပါ” လို့ ရွာထဲမှာ လှည့်လည်ကြေညာထားပါတယ်။

မနက်ရောက်တော့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ ရွာထဲကို ဆွမ်းခံကြပါတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက နေရာပေးပြီး ယာဂုဆွမ်းကပ်ကြပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ “ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲဘုရား” လို့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က မေးလာပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရှင်မဟာသောဏမထေရ်က ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့ ကျောင်းထိုင်မထေရ်က “ဒကာကြီး ရှင်မဟာသောဏဆိုတာ သူပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

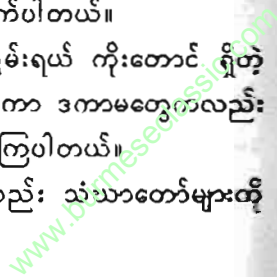
ဒီတော့ ဒကာကြီးက ရှင်မဟာသောဏမထေရ် ဆီက သပိတ်ကို တောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်မဟာသောဏက ဝစီဝိညတ်ပါနေတယ်ထင်လို့ သပိတ်ကို မပေးပါဘူး။

ဒီမှာပဲ ကျောင်းထိုင်မထေရ်က “ငါ့ရှင် မဟာသောဏရယ်၊ သင်မသိသလို ငါတို့လည်း မသိရပါဘူး။ ဘုန်းရှိတဲ့သူတွေဆို နတ်တွေက တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပေးကြပါတယ်။ သံသယမဖြစ်ပါနဲ့။ သပိတ်ကို ပေးသာပေးလိုက်ပါ” လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ရှင်မဟာသောဏကလည်း ကျောင်းထိုင်မထေရ်ရဲ့ စကားကို နားထောင်တဲ့အနေနဲ့ သပိတ်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒကာကြီးက တစ်ကျပ်တန်ဆွမ်းရယ် ကိုးတောင် ရှိတဲ့ အဝတ်ရယ်ကို လှူပါတယ်။ တခြား ဒကာ ဒကာမတွေကလည်း ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ကိုပဲ ဆက်ကပ်ကြပါတယ်။

ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ကလည်း သံဃာတော်များထံ

မြန်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါတယ်။

ရှင်မဟာသောဏမထေရ်ဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး အတိုင်းအတာ မရှိ ဘုန်းကြီးသွားပါတော့တယ်။

ဒီအရှင်မဟာသောဏရဲ့ ဝတ္ထုလေးကိုထောက်ပြီး အရှင် မဟာသောဏဟာ ကာလဝိပွတ္တိနဲ့ ကြုံနေတဲ့အခါ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံတွေ အများကြီး ပါခဲ့ပေမယ့် ကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုး ပေးခွင့်မသာတော့ပါဘူး။ ကာလသမ္ပတ္တိ ရောက်တာနဲ့ အတိုင်းအဆ မရှိ အကျိုးပေးတော့တာပါ။

နောက်စတုတ္ထဝိပွတ္တိက ပယောဂဝိပွတ္တိ = အကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေတာပါ။

လူတစ်ယောက် အကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေရင် ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် မသာတော့ပါဘူး။

ဒီလောက်ဆိုရင် သမ္ပတ္တိလေးပါး၊ ဝိပွတ္တိလေးပါး တို့ရဲ့ အကျိုးပေးခွင့်တွေကို နားလည်လောက်ပါပြီ။

အဲဒီ သမ္ပတ္တိလေးပါးမှာ ပြုပြင်ယူလို့မရတဲ့ သမ္ပတ္တိရယ်၊ ပြုပြင်ယူလို့ရတဲ့ သမ္ပတ္တိရယ်ဆိုပြီး ရှိပါတယ်တဲ့။

ဂတိသမ္ပတ္တိ၊ ဥပဓိသမ္ပတ္တိ၊ ကာလသမ္ပတ္တိသုံးပါး ကတော့ ပြုပြင်ယူလို့ မရပါဘူးတဲ့။

ပယောဂသမ္ပတ္တိကတော့ ပြုပြင်ယူလို့ ရပါတယ်တဲ့။ ဒါကို ကိုယ်က သေချာ နှလုံးသွင်းရမှာပါ။ ပြီးတော့ ပယောဂ သမ္ပတ္တိရဲ့သဘောက ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေတာပါ။

ပယောဂသမ္ပတ္တိဖြစ်နေရင် တစ်ဖက်က အကုသိုလ် အကျိုး ပေးခွင့်တွေကို တားထားသလို တစ်ဖက်ကလည်း ကုသိုလ် အကျိုးပေး

ခွင့်တွေကို ဖိတ်ခေါ်နေတာပါ။

ဘယ်ကုသိုလ်ပဲလုပ်လုပ် ကုသိုလ်တွေလုပ်နေရင် ပယောဂ သမ္ပတ္တိဖြစ်နေတာပါ။ ဒီမှာတော့ လွယ်ကူတဲ့နည်းလေးကို စာဖတ်သူ အတွက် 'ဓမ္မဒါန' ဖြစ်ပေါ်ရစေ။

ပယောဂသမ္ပတ္တိဖြစ်ဖို့အတွက် တစ်နေ့ကို ကုသိုလ် ၆ မျိုး ရစေရမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပါ။

ကုသိုလ် ၆ မျိုးက - ဒါနရယ်၊ သီလရယ်၊ ဂုဏ်တော်ရယ်၊ မေတ္တာရယ်၊ ဝိပဿနာရယ်၊ ရွတ်ဖတ်မှုရယ်ပါ။

မနက်အိပ်ရာထ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးတာနဲ့ ဘာမှမလုပ် သေးဘဲ ဘုရားခန်းထဲ သွားလိုက်ပါ။

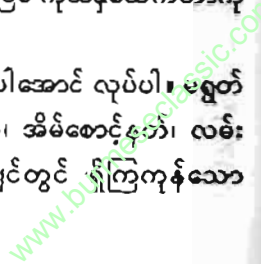
မြတ်စွာဘုရားကို ရေကပ်လိုက်ပါ။ ဒါဆို ဒါန ဖြစ်သွားပါပြီ။ တစ်ဆက်တည်း ငါးပါးသီလယူလိုက်ပါ။ ဒါဆို သီလဖြစ် သွားပါပြီ။

ဂုဏ်တော်ကို ငါးမိနစ်၊ မေတ္တာကို ငါးမိနစ်၊ ဝိပဿနာကို ငါးမိနစ် ပွားလိုက်ပါ။ ဒါဆို ကုသိုလ် ၅ မျိုး ဖြစ်သွားပါပြီ။

မနက် အိပ်ရာထမှာတင် ကုသိုလ် ၅ မျိုး ရနေပါပြီ။ နေ့ခင်းပိုင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညနေပိုင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်လေး

တစ်ခု သီးခြားယူပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာနဲ့ အဋ္ဌာနမေတ် ဂါထာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မေတ္တာသုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပဋ္ဌာန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှစ်သက်တာကို ရွတ်လိုက်ပါ။

ရွတ်တဲ့အခါ အဆင့်မြောက်ဆင့်ပါအောင် လုပ်ပါ။ မရွတ် ခင် "ဘုရားတပည့်တော် ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ လမ်း စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ အနီးဝန်းကျင်တွင် ရှိကြကုန်သော

နတ်ကောင်းနတ်မြတ်အပေါင်း၊ သံသရာ အဆက်ဆက်က တော်စပ်
 ခဲ့သော မိဟောင်းဖဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းမျိုးဟောင်း အပေါင်းတို့၊ ဘုရား
 တပည့်တော်သည် ဒိဝါတပတိဂါထာနှင့် အဋ္ဌာနမေတံဂါထာတို့ကို
 ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါတော့မယ်၊ နာယူရန် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်” လို့
 နတ်တွေနဲ့ မမြင်အပ်တဲ့သတ္တဝါတွေကို ပင့်လိုက်ပါ။ ဒုတိယက
 ရွတ်ပါ။ တတိယက “ဒိဝါတပတိ ဂါထာနှင့် အဋ္ဌာနမေတံဂါထာကို
 ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်
 အပံ့ဖြစ်ပါစေ” လို့ နိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းပါ။

စတုတ္ထက “ဘုရားတပည့်တော်သည် ဒိဝါတပတိ ဂါထာကို
 ၁၀၈ ခေါက်၊ အဋ္ဌာနမေတံဂါထာကို ၉ ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီးပါပြီ၊
 ဤသစ္စာစကား မှန်ကန်ပါက ဘုရားတပည့်တော် ကြုံတွေ့နေရသော
 အခက်အခဲများ ပြေပျောက်ပါစေသတည်း” လို့ သစ္စာဆိုပါ။ သစ္စာ
 ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ရဲ့တခြား လိုအပ်ချက်တွေကိုလည်း ကိုယ်
 နှစ်သက်သလို ပြောင်းလဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ပဉ္စမက “မနက်က ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်များနှင့် ဒိဝါတပတိ
 ဂါထာ၊ အဋ္ဌာနမေတံဂါထာတို့ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရသော ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုတို့ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ် အပေါင်းနှင့် မမြင်အပ်သော
 သတ္တဝါအပေါင်းအားလည်း အမျှ . . အမျှ ပေးဝေငှပါ၏။ အမျှ
 အမျှ ယူတော်မူကြပါ” လို့ အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပါ။

ဆဋ္ဌမက “နတ်ကောင်းနတ်မြတ်အပေါင်းနှင့် မမြင်အပ်
 သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ဂါထာတော် များကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပြီးပြီ
 ဖြစ်ပါ၍ ကိုယ့် နေရာ၊ ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်လို့ ရပါပြီ” လို့ နတ်တွေကို
 ပြန်ပို့ပါ။

တစ်နေ့တာ ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်
 (၆)မျိုးကို နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေနဲ့
 မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နေ့စဉ် အမျှ
 ပေးဝေပါ။ နတ်တွေထဲမှာ လူတွေကို
 ကူညီနိုင်တဲ့ နတ်တွေရှိသလို မကူညီနိုင်တဲ့
 နတ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကူညီနိုင်တဲ့
 နတ်တွေက ကူညီပါလိမ့်မယ်။

ကုသိုလ်(၆)မျိုး နေ့စဉ်ဖြစ်နေရင်
 ပယောဂသမ္ပတ္တိ ဖြစ်နေတော့တာပါ။
 ပယောဂသမ္ပတ္တိဖြစ်နေရင် တစ်ဖက်က
 အကုသိုလ် အကျိုးပေးခွင့်တွေကို တားထား
 သလို တစ်ဖက်ကလည်း ကုသိုလ် အကျိုး
 ပေးခွင့်တွေကို ဖိတ်ခေါ်နေတာပါ။

တစ်လပြည့်တဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ပါ။ စီးပွားရေး၊
 ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး စသည်
 ဖြင့် ဘာထူးလာသလဲ။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်
 မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ။ မျက်နှာကြည်
 နေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ ကုသိုလ် ၆ မျိုးကို
 နေ့စဉ်လုပ်လို့ တစ်ခုခု ထူးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
 သိန်းတစ်ထောင် ပေါက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ကုသိုလ်(၆)မျိုး
 နေ့စဉ်ဖြစ်နေရင် ပယောဂ
 သမ္ပတ္တိ ဖြစ်နေတော့တာပါ။
 ပယောဂသမ္ပတ္တိဖြစ်နေရင်
 တစ်ဖက်က အကုသိုလ်
 အကျိုးပေးခွင့်တွေကို
 တားထားသလို တစ်ဖက်က
 လည်း ကုသိုလ်အကျိုး
 ပေးခွင့်တွေကို ဖိတ်ခေါ်နေ
 တာပါ။

စာရေးသူကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦး။ ဝမ်းသာ ရအောင်ပါ။

ဒီနေရာမှာ ကုသိုလ်ပြုတာချင်းတူပေမယ့် တချို့က မြန်မြန် အကျိုးပေးပါတယ်။ တချို့ကျတော့ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ အကျိုးပေးပါတယ်။ ဒါလည်း သတိထားစရာပါ။

အဲဒါက ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အတိတ်ပါရမီ ကုသိုလ် ပါခဲ့တဲ့သူရယ်၊ အတိတ်ပါရမီကုသိုလ် မပါခဲ့တဲ့ သူရယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုး ကွဲသွားလို့ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြိုင်တူပြုကြရင် အတိတ်ပါရမီ ကုသိုလ်ပါခဲ့တဲ့သူက မြန်မြန် အကျိုးပေးပါတယ်။ အတိတ်ပါရမီကုသိုလ်က မပါခဲ့တဲ့သူကျတော့ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ အကျိုး ပေးပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ပါရမီပါခဲ့တဲ့သူက အကျိုးပေးမြန်ပါတယ်။ ပါရမီ မပါခဲ့တဲ့သူက အကျိုးပေး နှေးပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ ပါရမီပါခဲ့သူ၊ မပါခဲ့သူနှစ်ယောက် အကုသိုလ် တစ်ခုကို ပြိုင်တူပြုရင်လည်း ပါရမီပါခဲ့တဲ့သူအတွက် အကုသိုလ် အကျိုးက ဖြည်းဖြည်းပဲ ပေးပါတယ်။ ပါရမီ မပါခဲ့တဲ့သူကတော့ မြန်မြန်အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။

ဥပမာပဲ ထားပါတော့။ ဦးဇင်းအရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီ တောရ)ရယ်၊ စာရေးသူရယ် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြိုင်တူ ပြုတယ်ဆိုပါစို့။ ဦးဇင်းအရှင်ဆန္ဒာဓိကက မြန်မြန်အကျိုးပေးပါလိမ့် မယ်။ စာရေးသူကတော့ ဖြည်းဖြည်းကျမှပဲ အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ အကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြိုင်တူပြုကြရင်လည်း ဦးဇင်း အရှင်ဆန္ဒာဓိကကျတော့ ဖြည်းဖြည်းကျမှ အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ စာရေးသူကျတော့ မြန်မြန်အကျိုး ပေးပါလိမ့်မယ်။

ဒီသဘောလေးကို ကိုယ်က အာရုံပြုပြီး ကုသိုလ်ပြုလို့ ချက်ချင်းအကျိုးမပေးသေးရင် စိတ်မပျက်ဘဲ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဆက်တိုက်ပြုနေဖို့ပါ။

ဘာပဲပြောပြော ကုသိုလ်(၆)မျိုးကို ကိုယ်က နေ့စဉ်ဝတ် မပျက် ပြုနေဖို့ပါပဲ။ ကုသိုလ်(၆)မျိုး ပြုဖြစ်နေရင် ပယောဂသမ္ပတ္တိ ဖြစ်နေတာပါ။

ပယောဂသမ္ပတ္တိတွေဖြစ်နေရင် ကာလတစ်ခုမှာ ကုသိုလ် အကျိုးပေးခွင့်တွေ ရောက်လာတော့မှာပါ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၂၁ - ၉ - ၂၀၀၉ ၊ ၂၈ - ၉ - ၂၀၀၉ ၊ ၅ - ၁၀ - ၂၀၀၉

ကျမ်းကိုး

- ၁။ သမန္တစက္ခုဒီပနီ (မုံရွေးဆရာတော်)
- ၂။ မဟာဝင်ဝတ္ထု (ကျီးသံလေးထပ်ဆရာတော်)
- ၃။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ (အရှင်နေကာဘိဝံသ)
- ၄။ ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့မြန်မာရေး (အရှင်ကုမာရ)
- ၅။ သီဟိုဠ်ခေတ် စံတော်ဝင် အရိယာများ (မဗ္ဗာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်)

မိတ်ဖတ် ကုသိုလ်

မေးခွန်းမေးပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိ ပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အချိန် ညတစ်ည သန်းခေါင်ယံ အချိန်မှာ ရူပဗြဟ္မာတစ်ဦးက မြတ်စွာဘုရားဆီကိုလာပြီး

“မြတ်စွာဘုရား...
ဩဇာလေးဖြာ သံသရာ တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာ ကို တစ်ဖက်ကမ်းရောက် အောင် ဘယ်လို ကူးခဲ့ပါ သလဲ ဘုရား”
“ဒါယကာ ...

ငါဟာ ငြိမ်ပြီးလည်း မကူးဘူး၊ လှုပ်ပြီးလည်း မကူးဘူး၊ မငြိမ်မလှုပ် သံသရာတစ်ဖက် ကမ်းကို ကူးခဲ့တာ”

မြတ်စွာဘုရားရှင်က မငြိမ်မလှုပ်ကူးခဲ့တာဆိုတော့ ရူပ ဗြဟ္မာက နားမလည်တော့ပါဘူး။

ရူပဗြဟ္မာက မြတ်စွာဘုရားဆီကို မာနလေးနဲ့ လာတာပါ။ သူက ဘယ်လို အတွေးရှိသလဲဆိုတော့ “ငါ့ အနေနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဩဃလေးပါးက လွန်မြောက်ပြီးပြီ ဆိုတာလည်း သိထားတယ်။ ဩဃလေးပါးက ဘာတွေလဲ ဆိုတာလည်း ငါ့ သိထားတယ်။ ကူးနည်းလေး သိဖို့ပဲလိုတော့တယ်” လို့ အတွေးမာနရှိနေတာပါ။

မာနရှိနေရင် တရားမရနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက “ငါက ငြိမ်လည်း မကူးဘူး၊ လှုပ်လည်း မကူးဘူး၊ မငြိမ်မလှုပ် ကူးခဲ့တာ” လို့ စကားဝှက်နဲ့ မဖြေလိုက်တာပါ။ သူ့မမျှော်လင့်တဲ့အဖြေစကား ကြားလိုက်ရတော့ ရူပဗြဟ္မာ နားမလည်တော့ပါဘူး။

ဒီတော့မှ သူ့ရဲ့မာနလေးကို ချပြီး “မြတ်စွာဘုရား . . . ဘယ်လို မငြိမ်မလှုပ်ကူးခဲ့တာလဲဘုရား၊ တပည့်တော်ကို အကျယ် ဟောပြောပါဦးဘုရား” လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း ပြန်ရှင်းပြပါတယ်။

“ဒါယကာ . . . ငါဟာ သံသရာတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာကို ကူးတဲ့နေရာမှာ ငြိမ်နေရင် မြုပ်သွားလိမ့်မယ်။ လှုပ်နေရင်လည်း မျော သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ငြိမ်လည်း မကူးဘူး၊ လှုပ်လည်း မကူးဘူး၊ မငြိမ်မလှုပ် ကူးခဲ့တာ”

မြတ်စွာဘုရားရှင်က နည်းနည်းလေးပဲ ချဲ့ဟောလိုက်တာနဲ့ ရူပဗြဟ္မာလည်း သဘောပေါက်ပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရသွား

ပါတော့တယ်။

(ဩဃတရဏသုတ်၊ သံယုတ်ပါဠိတော်)

အဲဒီမှာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက မြတ်စွာဘုရားရှင်က နည်းနည်းလေးပဲ ချဲ့ဟောလိုက်တာနဲ့ ရူပဗြဟ္မာက သဘောပေါက်ပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားတာပါ။ နတ်ဗြဟ္မာတွေဟာ လူတွေနဲ့ မတူပါဘူး။ အသိဉာဏ်က သိပ်ပြီး လျင်မြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး တရားထူး ရသွားတာပါ။

ကဲ . . . ရူပဗြဟ္မာကတော့ နည်းနည်းလေးချဲ့ဟောလိုက်တာနဲ့ သောတာပန် တည်သွားပါပြီ။ စာရေးသူနဲ့ စာဖတ်သူကတော့ သောတာပန်နားကို မကပ်နိုင်သေးပါဘူး။

ငြိမ်ပြီးကူးရင် မြုပ်မယ်၊ လှုပ်ပြီးကူးရင် မျောမယ်၊ မငြိမ်မလှုပ် ကူးပါဆိုတော့ ဘယ်လိုကူးမလဲ . . . ?

မျက်လုံးထဲမှာလည်း မြင်ယောင်ကြည့်ပေါ့။ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ လူတစ်ယောက် ငြိမ်နေရင် မြုပ်သွားပါလိမ့်မယ်။ လှုပ်နေရင် မျောသွားပါလိမ့်မယ်။

မြတ်စွာဘုရား အလိုကျ မငြိမ်မလှုပ် ဘယ်လိုကူးမလဲ ? ဖြေကြည့်ပါဦး။

(. . . . .)

အဲဒီမှာ အငြိမ်တရားရယ်၊ အလှုပ်တရားရယ်၊ မငြိမ်မလှုပ် တရားရယ်ဆိုပြီး သုံးမျိုးခွဲသိလိုက်ပါ။

အငြိမ်တရားဆိုတာ အကုသိုလ်တရားပါ။ အလှုပ်တရားဆိုတာ လောကီစည်းစိမ်တွေ တောင့်တပြီး ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ပါ။ မငြိမ်မလှုပ်တရားဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တပြီး ပြုတဲ့ကုသိုလ်ပါ။

ကိုယ်ရင်ထဲမှာ
လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဣဿာ
ဗန္ဓရိယ စတဲ့ အကုသိုလ်
တရားတွေ ကိန်းနေပြီဆိုရင်
ငြိမ်ပြီး ကူးနေတာပါ။
ငြိမ်ပြီးကူးရင် မြှုပ်တော့
မှာ။ ဘယ်ကိုမြှုပ်မှာလဲ
ဆိုတော့ အပယ်လေးပါးကို
မြှုပ်မှာပါ။

ရှင်းအောင်ပြောရရင် အကုသိုလ်
စိတ်ဖြစ်နေတာ အငြိမ်တရားပါ။ လောကီ
စည်းစိမ်တွေ တောင့်တပြီး ကုသိုလ်ပြုတာ
ဟာ အလွပ်တရားပါ။ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တ
ပြီး ကုသိုလ်ပြုတာဟာ မငြိမ်မလွပ်
တရားပါ။

ဥပမာ ထားပါတော့။ ကိုယ့်ရင်ထဲ
မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဣဿာမစ္ဆရိယ စတဲ့
အကုသိုလ်တရားတွေ ကိန်းနေပြီဆိုရင်
ငြိမ်ပြီး ကူးနေတာပါ။ ငြိမ်ပြီးကူးရင်
မြှုပ်တော့မှာပါ။ ဘယ်ကိုမြှုပ်မှာလဲ ဆိုတော့
အပယ်လေးပါးကို မြှုပ်မှာပါ။

နောက်ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတဲ့
အခါမှာ “ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်
စီးပွားရေး အဆင်ပြေရပါလိမ့်။ ရာထူး
တက်ရပါလိမ့်။ ဥစ္စာပေါရပါလိမ့်။ နောက်
ဘဝ ပညာတတ်ရပါလိမ့်။ သူဌေးကြီး
ဖြစ်ရပါလိမ့်။ နတ်ပြည် ရောက်ရပါလိမ့်”
စသည်ဖြင့် လောကီဆုတွေ တောင့်တပြီး
ကုသိုလ်ပြုနေရင် လှုပ်ပြီးကူးနေတာပါ။
လှုပ်ပြီးကူးရင် မျောတော့မှာပါ။ ဘယ်ကို
မျောမှာလဲဆိုတော့ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊
ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို မျောတော့မှာပါ။ ဘယ်

လောက်အထိ မျောနေမယ်ဆိုတာ မသိရပါဘူး။ လူ့ပြည် နတ်ပြည်
ဗြဟ္မာ့ပြည်တွေကို စုန်ဆန်မျောနေရတော့မှာပါ။

“နောက်ဘဝ သူဌေးကြီးဖြစ်ရပါလိမ့်” ဆုတောင်း၊
ဆုတောင်းပြည့်တော့ကော သံသရာမှာ မျောရဦးမှာပါ။ နောက်ဘဝ
ထပ်ဆုတောင်း၊ ဆုတောင်းပြည့်တော့ကော ဆက်ကာ ဆက်ကာ
မျောနေရဦးမှာပါ။

လောကီဆုတွေ တောင့်တမိတိုင်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ
ပေးပါ။ “ငါတော့ လှုပ်နေပြီ၊ မျောတော့မယ်” လို့။

အဲဒီမှာ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်ဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံတွေလို့
ပြောလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်တမ်းစေ့တဲ့အခါ အောက်ကို
ပြန်ဆင်းရဦးမှာပါ။ အောက်ပြန်ဆင်းတဲ့အခါ ကိလေသာမကင်း
သေးတဲ့အတွက် အကုသိုလ် ပြုမိဦးမှာပါ။ အကုသိုလ်ပြုမိရင် အပြစ်
အားလျော်စွာ ခံရဦးမှာပါ။

နောက် မငြိမ်မလှုပ်ကူးနည်းကတော့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုတဲ့
အခါတိုင်း “ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့
ဖြစ်ပါစေ” လို့ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တပြီး ပြုတာပါ။ လောကီဆုတွေကို
မတောင်းပါဘူး။

ဒါကတော့ မငြိမ်မလှုပ် ကူးတာပါ။
တကယ်လို့များ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် မုန်းပြီး အာဇာတ
တွေဖြစ်နေရင် ငြိမ်ပြီးကူးနေတာပါ။ ငြိမ်ပြီးကူးနေရင်တော့ မြှုပ်ရ
တော့မှာပါ။

အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပြန်ပေးပါ။ “ငါတော့
ငြိမ်နေပြီ၊ မြှုပ်တော့မယ်” “ငါတော့ ငြိမ်နေပြီ၊ မြှုပ်တော့မယ်” လို့

နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် အသံထွက်ပြီး သတိပေးပါ။ တရားနဲ့ မဝေးတဲ့သူဆိုရင် သတိပေးလိုက်တာနဲ့ ပျောက်သွားတာ များပါတယ်။ ဒီလို သတိပေးတတ်တဲ့ အကျင့်ကို အထုံဖြစ်သွားအောင် လုပ်ထား ရပါမယ်။

နောက်ဆို အကုသိုလ်စိတ် ရင်ထဲဝင်တာနဲ့ သတိပေးပြီးသား ဖြစ်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မကောင်းကြောင်း အတင်း ပြောနေတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါလည်း ငြိမ်နေတာပါပဲ။

အတင်းပြောတာလည်း စွဲတတ်ပါတယ်။ စွဲသွားရင် ဖြတ်ရ ခက်ပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့လိုက်နဲ့ အတင်းပြောဖို့ကိုပဲ စိတ်က ညွတ်နေတော့တာပါ။

တော်တော်များများက အတင်းပြောတာကို အကုသိုလ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ပြောရိုးပြောစဉ် အလုပ်တစ်ခုလို့ပဲ ထင်ထားတာပါ။ အတင်းပြောတာဟာ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားက -
ပရဝဇ္ဇာနုပဿိဿ၊
နိစ္စံ ဥဇ္ဈာန သညိနော။
အာသဝါ တဿ ဝဗုန္တိ။
အာရာ သော အာသဝက္ခယာ။ လို့ ဟောပြောပေးထား ပါတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူတစ်ပါး အတင်းပြောနေတဲ့သူမှာ အာသဝေါတရားတွေ တိုးပွားပြီး နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးနေတတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကိုထောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်လိုချင်တဲ့သူဟာ သူတစ်ပါး အတင်း

ကို မပြောရပါဘူး။ အတင်းပြောရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေး ဝေးနေပါလိမ့်မယ်။ စာ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ငြိမ်ပြီး ကူးနေတာပါ။

တရားသဘော မသိခင်က ပြော ခဲ့တာတွေကတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ သိပြီးနောက်ပိုင်း မပြောမိအောင် အထူး စောင့်ထိန်းရပါမယ်။

တချို့ဆို အတင်းပြောရတာကို အရသာတစ်ခုလိုကို သဘောထားပြီး ပြော နေကြတာပါ။ ဝါသနာတူချင်း တွေ့လိုက် လို့ကတော့ ပြောလို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။

ဒါဟာ အရက်သမားတွေ အရက်စွဲသလို “အတင်းစွဲ” သွားတော့ တာပါ။ အတင်းပြောတဲ့ ရောဂါစွဲသွားရင် ကုရခက်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား အဆုံး အမတွေနဲ့ သေချာ ပြန်ကုယူရပါတယ်။ မကုဘဲ ပစ်ထားရင် ရောဂါသည်းပြီး ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ လိုရင် ကတော့ အတင်းပြောတာ အကုသိုလ် ဆိုတာကို သေချာ နှလုံးသွင်းထားလိုက် ဖို့ပါ။

ပြန်ချုပ်ရရင်တော့ ရင်ထဲ

နိဗ္ဗာန်လိုချင်တဲ့သူဟာ သူတစ်ပါး အတင်းကို မပြောရပါဘူး။ အတင်း ပြောရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေး ဝေးနေ ပါလိမ့်မယ်။ စာခေါင်းစဉ်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ငြိမ်ပြီး ကူးနေတာပါ။

ဒါကိုထောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်လိုချင်တဲ့သူဟာ သူတစ်ပါး အတင်းကို မပြောရပါဘူး။ အတင်း ပြောရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ဝေး ဝေးနေ ပါလိမ့်မယ်။ စာခေါင်းစဉ်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ငြိမ်ပြီး ကူးနေတာပါ။

အကုသိုလ်တွေ ကိန်းနေရင် ငြိမ်ပြီး ကူး တာပါ။ ကုသိုလ်ပြုတိုင်း လောကီဆုတွေပဲ တောင့်တနေရင် လှုပ်ပြီး ကူးတာပါ။ ကုသိုလ်ပြုတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တပြီးပြုရင် မငြိမ်မလှုပ်ကူးတာပါ။

ကူးနည်းသုံးနည်းထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မငြိမ်မလှုပ်ကူး နည်းကို နှစ်သက်တော်မူပါတယ်။ မငြိမ်မလှုပ် ကူးနည်းက ခက်လား ဆိုတော့ မခက်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ပြုတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းလိုက် ရုံပါ။

သံသရာမှာ ငြိမ်ပြီး ကူးခဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ် မြှုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ လှုပ်ပြီး ကူးခဲ့လို့လည်း အကြိမ်ကြိမ် မျောခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခုအချိန်အထိ မျောနေရတုန်းပါ။ ဘယ်လောက်အထိ မျောနေရဦးမယ်ဆိုတာလည်း မသိရပါဘူး။

ဒီကစပြီး မငြိမ်မလှုပ်ကူးဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်း ကုသိုလ်မပြုဖူးတဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ နည်းတာနဲ့ များတာပဲ ကွာကြမှာပါ။

နည်းနည်း များများ မငြိမ်မလှုပ်ကူးနည်းနဲ့ ကူးဖို့ပါပဲ။

သံသရာ ကျင်လည်ရတာ သိပ်ငြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ ခံစားခွင့်တွေနဲ့ ဆိုတော့ သံသရာ ကျင်လည်ရတာ ဟုတ်သလိုလို ရှိနေတာပါ။ တကယ်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခတွေက ကပ်ပါလာပြီးသားပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ ပျော်ရတဲ့ရက်က နည်းပါတယ်။ စိတ်ညစ်ရတဲ့ရက်က များများရယ်ပါ။ ဒီကြားထဲ လောကခံဆိုးတွေနဲ့လည်း ကြုံနိုင်ပါ သေးတယ်။

ဒါကြောင့် သံသရာကျင်လည်ရတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်း

ပါတယ်။ သံသရာဝင်က မြန်မြန်ကျွတ်သွားလေ ကောင်းလေဝါပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ကုသိုလ်ပြုတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်လိုက် တာနဲ့ မြတ်စွာဘုရား အလိုကျ “မငြိမ်မလှုပ်” ကူးလိုက်တာပါပဲ။

အလင်းတန်းကျယ်
၁၂ . ၁၀ . ၂၀၀၉

ကျွမ်းကျင်သူ
သဂါတာဝဂ္ဂသံယုတ် မြန်မာဘာသာစာအုပ်အဖွဲ့ - ၁၊ အရှင်ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ။

မြတ်စွာဘုရား၏ နိဂုံး

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဒါယကာတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူက သရဏဂုံလည်း တည်ပါတယ်။ ငါးပါးသီလလည်း လုံခြုံပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို လည်း မြတ်နိုးပါတယ်။ တရားကို လည်း မြတ်နိုးပါတယ်။ သံဃာကို လည်း မြတ်နိုးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့မယားကတော့ ဖောက်ပြန်ပါတယ်။ ဖောက်ပြန်တဲ့နေ့ဆိုရင် ဝယ်ထားတဲ့ ကျွန်လိုပဲ ရိုရိုသေသေနဲ့ ဆက်ဆံလေ့ ရှိပါတယ်။ မဖောက်ပြန်တဲ့နေ့ဆို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနဲ့ ဆက်ဆံတတ်ပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် မယားပြဿနာ နှိပ်စက်နေလို့ သွားနေကျ မြတ်စွာဘုရားဆီကို ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်

လောက် မရောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဒကာက မြတ်စွာဘုရားဆီ သွားပါတယ်။ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်လောက် ပျောက်နေတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ဒကာ . . . ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်လုံး ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ” လို့ မေးပါတယ်။

ဒကာက “တပည့်တော်ရဲ့ မယားဟာ ဖောက်ပြန်ပါတယ် ဘုရား။ ဒီအတွက် စိတ်ညစ်ပြီး မလာတာပါဘုရား” လို့ ပြန်လျှောက်ပြပါတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ဒါယကာ မိန်းမတို့ မည်သည် ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး အဲဒီမိန်းမတွေ အပေါ် ဒေါသထွက်ပါနဲ့၊ လျစ်လျူရှုနေတာပဲ သင့်တယ်၊ သင့်ရဲ့ မိန်းမဟာ ရှေ့ဘဝတွေကလည်း ဖောက်ပြန်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သင့်က ဘဝတွေခြားသွားလို့ မမှတ်မိတာ” လို့ ဟောတော်မူပြီး အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ဟောပြပါတယ်။

ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘုရားအလောင်းက ဒီသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ဇနီး ဖောက်ပြန်လို့ စိတ်ညစ်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက် ဆရာဆီကို မလာပါဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာဆီကို ရောက်လာပါတယ်။ ဆရာက “ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ရက်သုံးရက် ပျောက်နေတာလဲ” လို့ မေးတော့ တပည့်က သူ့မယား ဖောက်ပြန်လို့ စိတ်ညစ်ပြီး မလာတာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာက “မိန်းမတွေဟာ လူ့ခပ်သိမ်းနဲ့ ဆက်ဆံတတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့” လို့ ဆုံးမပါတယ်။

တပည့်ကလည်း ဆရာစကား နားထောင်ပြီး မယားရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို လျစ်လျူရှုထားပါတယ်။ ဒီတော့မှ မယားက ဆရာသိသွားပြီဆိုပြီး မကောင်းမှုကို မပြုတော့ပါဘူး။

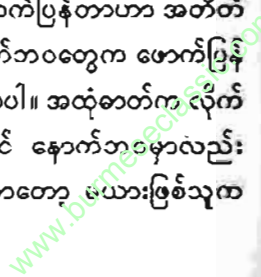
မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဒကာရဲ့ မယား အတိတ်ဘဝတွေက ဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ဟောပြပြီး ဆုံးမ စကားပြောလိုက်တော့ တရားအဆုံးမှာ ဒကာ သောတာပန် တည်သွားပါတယ်။ ဒကာရဲ့ မယားကလည်း မြတ်စွာဘုရား သိသွားပြီဆိုပြီး မကောင်းမှုကို မပြုတော့ပါဘူး။

နောက်မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပြန်ပြီး ဇာတ်ပေါင်းပြပါတယ်။ အတိတ်ဝတ္ထုထဲမှာပါတဲ့ လင်မယားဟာ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာလည်း လင်မယားပါတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဒကာရဲ့ ဆရာ ဒီသာပါမောက္ခဆရာပါတဲ့။

(ငါးရာငါးဆယ်၊ အနဘိရတိဇာတ်)

ဒီသာဓကဝတ္ထုလေး ထုတ်ပြရတာ နည်းနည်းတော့ ကြမ်းပါတယ်။ မိန်းမတွေကို နှိမ့်ချလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ထုတ်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောကမှာ မိန်းမမြတ်တွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ အထုံဇာတ်ဟာ နောက်ဘဝအထိ လိုက်တတ်တဲ့ အကြောင်းကို မြင်သာအောင် ပြောပြတာပါ။

အဲဒီဝတ္ထုလေးမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝဖောက်ပြန်တာဟာ အတိတ်ဘဝတွေနဲ့လည်း ဆိုင်နေပါတယ်။ အတိတ်ဘဝတွေက ဖောက်ပြန်ခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာလည်း လာပြီး ဖောက်ပြန်တာပါ။ အထုံဇာတ်က လိုက်တတ်တယ်ဆိုတော့ ဒီဘဝ ဖောက်ပြန်ရင် နောက်ဘဝမှာလည်း ဖောက်ပြန်ဦးမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဝတ္ထုမှာတော့ မယားဖြစ်သူက

မြတ်စွာဘုရား သိသွားပြီဆိုပြီး မကောင်းမှုကို မပြုတော့ပါဘူး။

အထုံဓာတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထင်သာတဲ့ ပိလိန္ဒဝစ္ဆ မထေရ် ဝတ္ထုကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်ဟာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် လူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရဟန်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် စကားပြော ရင် “သူယုတ် လာခဲ့၊ သူယုတ် သွားတော့၊ သူယုတ် ယူခဲ့” စသည်ဖြင့် စကားတိုင်း စကားတိုင်း “သူယုတ်” “သူယုတ်” လို့ ထည့်ထည့်ပြော လေ့ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် တပည့်ရဟန်းတွေက မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာ ဘုရား . . . အရိယာတို့မည်သည် ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားကို မပြောဘူး မဟုတ်ပါလားဘုရား” လို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “ရဟန်းတို့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သန္တန်မှာ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချသောအားဖြင့် ရှုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားကို မပြောတော့ပါဘူး။ အတိတ် အတိတ်ဘဝတွေက လေ့ကျက်ခဲ့တဲ့ အထုံဝါသနာကြောင့် ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားကို ပြောဆိုတာပါ” လို့ ပြန်ရှင်းပြပါတယ်။

နောက်ရဟန်းတွေက မြတ်စွာဘုရားကို ထပ်မေးပါတယ်။ “မြတ်စွာဘုရား . . . ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်ဟာ စကား ပြောတိုင်း သူယုတ် သူယုတ်ဆိုပြီး ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲဘုရား” လို့ မေးပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “ငါ့သား ပိလိန္ဒဝစ္ဆဟာ ဒီဘဝမှာသာ နှုတ်ထွက်ကြမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝငါးရာကလည်း သူတစ်ဖက်သားကို သူယုတ် သူယုတ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီ အထုံ ဓာတ်ကြောင့် ဒီဘဝမှာလည်း နှုတ်ထွက် ကြမ်းနေတာပါ။ ဒါပေမယ့်

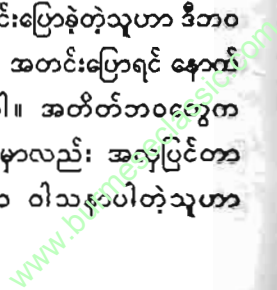
ဖရုသာဝါစာ အကုသိုလ် စေတနာနဲ့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ထပ်ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုလေးတွေ ထောက်ပြီး ဒီဘဝအပြုအမူတွေဟာ အတိတ်အတိတ်ဘဝတွေနဲ့လည်း ဆိုင်နေပါတယ်။ ဒါကို ကိုယ်က အထူးသတိထားရပါမယ်။

ဒါက မကောင်းတဲ့ အထုံစရိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောတာပါ။ ကောင်းတဲ့အထုံဓာတ်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အတိတ်အတိတ် ဘဝတွေက သဒ္ဓါတရားကောင်းခဲ့တဲ့သူဟာ ဒီဘဝမှာလည်း သဒ္ဓါ တရား ကောင်းနေတတ်ပါတယ်။ ဒီဘဝ သဒ္ဓါတရားကောင်းရင် နောက်ဘဝလည်း သဒ္ဓါတရား ကောင်းနေဦးမှာပါ။ အတိတ်ဘဝ တွေက သီလစောင့်ထိန်းခဲ့ရင် ဒီဘဝမှာလည်း သီလ စောင့်ထိန်းတတ် ပါတယ်။ ဒီဘဝ သီလစောင့်ထိန်းရင် နောက်ဘဝတွေမှာလည်း သီလ စောင့်ထိန်းဦးမှာပါ။ အတိတ်ဘဝတွေက ဝိပဿနာပွားများ အားထုတ် ခဲ့ရင် ဒီဘဝမှာလည်း အားထုတ်တတ်ပါတယ်။ ဒီဘဝ အားထုတ်ရင် နောက်ဘဝလည်း အားထုတ်ဦးမှာပါ။

ကုသိုလ်အထုံဓာတ်၊ အကုသိုလ်အထုံဓာတ်တွေဟာ ဘဝ အဆက်ဆက် အထုံလိုက်တတ်ပါတယ်။ ဒါကို ဆရာတော် ဘုရား တွေက “ဝါသနာဘာဂီ ဆက်တိုင်းမီ” လို့ ဩဝါဒပေးကြပါတယ်။

အတိတ်အတိတ်ဘဝတွေထဲ အတင်းပြောခဲ့တဲ့သူဟာ ဒီဘဝ မှာလည်း အတင်းပြောတတ်ပါတယ်။ ဒီဘဝ အတင်းပြောရင် နောက် ဘဝတွေမှာလည်း အတင်းပြောနေဦးမှာပါ။ အတိတ်ဘဝတွေက အလှပြင်တာ ဝါသနာပါတဲ့သူဟာ ဒီဘဝမှာလည်း အလှပြင်တာ ဝါသနာပါပါတယ်။ ဒီဘဝ အလှပြင်တာ ဝါသနာပါတဲ့သူဟာ

နောက်ဘဝလည်း အလှပြင်တာ ဝါသနာပါနေဦးမှာပါ။ ဒီဘဝ နှစ်လုံးသုံးလုံး ထိုးတဲ့သူဟာ နောက်ဘဝလည်း ထိုးဦးမှာပါ။ ဒီဘဝ ဒိုင်ကိုင်တဲ့သူဟာ နောက်ဘဝလည်း ဒိုင်ကိုင်နေဦးမှာပါ။

ကောင်းတဲ့အထုံတွေ နောက်ဘဝအထိ ပါသွားတာ ကောင်းပေမယ့် မကောင်းတဲ့ အထုံဓာတ်တွေ နောက်ဘဝအထိ ပါသွားရင် သိပ်ပြီးအန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။

အတိတ်အတိတ်ဘဝတွေက အပြုမှာ၊ အပြောမှာ၊ အတွေးမှာ၊ တွေ့ကြောင့် အကုသိုလ်အထုံဓာတ်တွေ ပါလာတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မသိလို့ မှားခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်လည်း ဘာမှလုပ်လို့မှ မရတော့တာ။ အဲဒီအတွက် ဘာမှ အားငယ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဖြတ်တောက်နည်းတွေ ရှိနေတာပဲ။

အတိတ်ဘဝတွေကပါလာတဲ့ အကုသိုလ်အထုံဓာတ်တွေကို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ယခုဘဝမှာ နောက်ဘဝအထိ ဆက်ပါမသွားအောင် ဖြတ်ချနိုင်ရပါမယ်။ ဖြတ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ စရိုက်ဆိုးတွေ နောက်ဘဝအထိ ပါမသွားဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ စရိုက်ဆိုးကို ကိုယ်ပဲ အသိဆုံးပါ။ အကုသိုလ် စရိုက်ဆိုးကို ပယ်တဲ့နေရာမှာ ဝင်လာတဲ့ စရိုက်ဆိုးတွေကို လက်မခံချင်တဲ့စိတ်၊ အလိုမရှိတဲ့စိတ်၊ ပယ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိဖို့က ပထမပါ။ ပယ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ပယ်လို့ ရသွားပါပြီ။ ဥပမာ - ကိုယ်က ဣဿာမစ္ဆရိယစရိုက်ဆိုး ရှိတဲ့သူ ဆိုပါတော့ -

မြတ်စွာဘုရားကို ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးတစ်စုခု ကပ်လှူပူဇော်ပြီး “ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ဣဿာမစ္ဆရိယ ကင်းစင်သူ ဖြစ်ရပါလိမ့်” လို့ မြတ်စွာဘုရားဆီမှာ အခွင့်သင့်တိုင်း ဆုတောင်းပါ။

ဒါက အကုသိုလ်စရိုက်ဆိုးကို မလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ထားကို အရင်မွေးမြူလိုက်တာပါ။ ဆုတောင်းလိုက်ရရင်ပဲ စိတ်ထ အလိုလိုပေါ့သွားပါပြီ။

တကယ်လို့ ဣဿာမစ္ဆရိယစရိုက်ဆိုး ဝင်လာတာနဲ့ “ဣဿာမစ္ဆရိယဆိုတာ အကုသိုလ်တရားပဲ၊ အကုသိုလ်တရား ဆိုတာ အပြစ်နှင့်တကွ မကောင်းကျိုးကို ပေးခြင်းလက္ခဏာရှိတယ်။ နောက်ဘဝအထိလည်း အထုံလိုက်တတ်တယ်။ ဣဿာမစ္ဆရိယစိတ်ဖြစ်တာ မကောင်းဘူး၊ ဒီဣဿာမစ္ဆရိယအကုသိုလ်ဆိုးတွေကို ငါမလိုချင်ဘူး။ သွား... သွား...” လို့ သုံးလေးခေါက်လောက် ဆင်ခြင်လိုက်ပါ။ ဆင်ခြင်တာဟာ ပယ်ချင်တဲ့သူအတွက် သိပ်ပြီး ကျေးဇူးများတာပါ။ ဆင်ခြင်စမှာ မပျောက်ပေမယ့် ဆင်ခြင်မှု ရက်တွေ ကြာလာတဲ့အခါ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဒါက ဆင်ခြင်ပြီး ပယ်တာပါ။ နောက်ပွားများပြီးလည်း ပယ်လို့ရပါတယ်။

ဖြစ်နေတဲ့ ဣဿာမစ္ဆရိယစိတ်ကလေးကို စိတ်နဲ့ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပါ။ မိပြုဆိုရင် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို သတိကပ်ပြီး “ဣဿာမစ္ဆရိယစိတ်ကလေးက ဘယ်လိုလေးလဲ၊ ဘယ်လိုလေး ဖြစ်နေတာလဲ” ဆိုပြီး သဘောလေးအထိ သိအောင်လုပ်ပါ။ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို သိသိနေတာဟာ ပွားများပြီး ပယ်တာပါပဲ။ ပွားများပြီး ပယ်တဲ့အခါ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်က ပျောက်ချင်လည်း ပျောက်မလို့ မပျောက်ချင်လည်း မပျောက်ဘူး၊ ပျောက်တာ မပျောက်တာတ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို သိသိနေဖို့က ကိုယ့် အလုပ်ပါ။ သိပါများများလာရင် လျော့လျော့ပြီး နောက်ဆုံး လျော့

သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သိသိနေတာကို ဝိပဿနာနဲ့ ပယ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို သိသိပေးနေတာကို ဝိပဿနာ ဘာဝနာကုသိုလ် ဖြစ်နေတော့တာပါ။ ဘယ်လောက် နေရာကျလိုက် လဲ။ အကုသိုလ်ကနေ ကုသိုလ်ကို ကူးသွားတာပါ။

ကိုယ်က ဝိပဿနာ အားမထုတ်ဖူးလို့ ဝိပဿနာလို့ နာမည် မတပ်တတ်တာပါ။ တကယ်တော့ ဝိပဿနာနဲ့ ပွားများပြီး ပယ်နေ တာပါ။

ပယ်နည်းနှစ်နည်းထဲက ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့သာ ပယ်ပါ။ ဘုရားမှာလည်း “ဒီလို အကုသိုလ်မျိုးတွေ ကင်းစင်ရပါလို့၏” လို့ ဆုတောင်းပါ။

အတိတ်အတိတ်ဘဝများစွာက ပါခဲ့တာဆိုတော့ ပယ်စမှာ တော့ ချက်ချင်း ပျောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပယ်တဲ့ အကြိမ်ရေများပါမှ ပျောက်သွားမှာပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က သွားရင်းဖြစ်တဲ့အကုသိုလ်ကို သွား ရင်းပဲ ပယ်ပစ်ပါတဲ့။ ပြန်ရင်းဖြစ်တဲ့အကုသိုလ်ကို ပြန်ရင်းပဲ ပယ်ပစ် ပါတဲ့။ ထိုင်ရင်းဖြစ်တဲ့အကုသိုလ်ကို ထိုင်ရင်းပဲ ပယ်ပစ်ပါတဲ့။ တီဇွီ ကြည့်ရင်းဝင်လာရင်လည်း တီဇွီကြည့်ရင်းပဲ ပယ်ပစ်ရပါမယ်။ နောက်ဆုံး ရေချိုးခန်းဝင်နေတုန်း အကုသိုလ်ဝင်လာရင်လည်း ရေချိုး ခန်းထဲမှာပဲ ပယ်ပစ်လိုက်ပါ။

ပယ်ပါများရင် တစ်နေ့သောအခါမှာ စရိုက်ကောင်းရှိတဲ့ စိတ်သဘောထားမှန်မြတ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါလိမ့် မယ်။ အဲဒီအခါ “အရင်တုန်းကငါ မဟုတ်တော့ဘူး” ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်ညှိမဆုံး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ လောကမှာ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ

အာရုံတွေက အများကြီးရယ်ပါ။ ကိုယ်က မဖြစ်ချင်ပေမယ့် အကုသိုလ် လေးတွေက “လာပါ လာပါ” လို့ လက်ယပ်ခေါ်နေတာပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို သေချာလေးစောင့်ရှောက်နိုင်မှ တော်ကာကျတာပါ။ မောဟဖုံးလွှမ်း ထားလို့ တစ်ချက်ကလေး ကျူးလွန်မိလိုက်တာနဲ့ တစ်သက်တာ ဒဏ်ရာရသွားတော့တာပါ။ လူတွေရဲ့ တံတွေးခွက်မှာလည်း ပြောမဆုံး အောင် မျောရတော့တာပါ။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဒါကြီးကပဲ ထောက် ကွက်တစ်ခု ဖြစ်နေတော့တာပါ။

တကယ် သေချာတွေးကြည့်တော့လည်း သေရင် အကုန် ထားခဲ့ရမှာပါ။ မသေခင်လေး ဆက်ဆံနေရ၊ သုံးစွဲနေရတာပါ။ မသေခင်လေးမှာ သူတော်ကောင်းတရားလေးတွေနဲ့ နေသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ တကယ်လို့ အကုသိုလ် စရိုက်ဆိုးလေးတွေ ဝင်လာရင် သေခြင်းတရားကိုလည်း ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ သေခြင်း တရားကို ဆင်ခြင်လိုက်ရင်လည်း အကုသိုလ် စိတ်တွေ ပျောက်သွား တတ်ပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော အကုသိုလ်စရိုက်ဆိုးတွေ ဝင်လာတဲ့အခါ ရတဲ့နည်းနဲ့ ပယ် ပယ်သွားဖို့ပါပဲ။ နောက်ဘဝအထိ အထုံပါ မသွား အောင်လို့ပါ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်
၁၉ . ၁၀ . ၂၀၀၅

သံသရာက
မိဟော်၊ ပဟော်၊ များ

အဲဒီကာလမှာပဲ

တစ်ခါတုန်းက
အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်
မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊
အရှင်ကပ္ပိနမထေရ်တို့ဟာ
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နဲ့ မနိးမဝေး
တောအုပ်တစ်ခုမှာ သီတင်း
သုံးနေကြပါတယ်။

ဗာရာဏသီမြို့က သူဌေး
ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်က
ရဟန်း ပုဏ္ဏား နှမ်းပါးသူ
သူတောင်းစားတွေကို အစား
အဝတ် စသည်တွေကို
နေ့စဉ် လှူဒါန်းပေးနေ
ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ပုဏ္ဏားက ခရီးထွက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခရီးထွက်ခါနီးမှာ သူ့ရဲ့ မယားကို ပြုနေကျ ဒါနဝတ်တွေကို မလျော့စေဘဲ နေ့စဉ်ပုံမှန် ပြုပေးဖို့ မှာခဲ့ပါတယ်။ မယားလုပ်သူက ရှေ့မှာတော့ "ဟုတ်ကဲ့" ပြောပြီး ခင်ပွန်း ခရီးထွက်တာနဲ့ ဒါနဝတ်တွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ တည်းခိုဖို့ ရောက်လာသူတွေကိုလည်း ပေးနေကျ နေရာကောင်းကောင်းမှာ မပေးတော့ဘဲ အိမ်နောက်ဖေးက စရပ်ဟောင်းမှာ တည်းစေပါတယ်။

စားဖို့ သောက်ဖို့ ရောက်လာတဲ့သူတွေကိုလည်း "မစင်ကို စားကြ၊ ကျင်ငယ်ကို သောက်ကြ၊ သင်တို့ အမေရဲ့ ဦးနှောက်ကိုစား" လို့ အညစ်အကြေး နာမည်တွေ သုံးသုံးပြီး ကြားရတဲ့သူတွေ အော့အန် ချင်လောက်အောင် ယုတ်ယုတ်မာမာ ပြောဆိုတော့တာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကာလတစ်ခုကြာတဲ့အခါ သက်တမ်းစေ့လို့ ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ ကွယ်လွန်တော့ လူ့ဘဝက ပြောခဲ့ ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် ပြိတ္တာမ ဖြစ်ရရှာပါတယ်။ ပြိတ္တာဖြစ်တော့ အစားအသောက် အဝတ် နေရာအတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်ကို ပြန်သတိရတော့ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးဘဝမြောက်က အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာရှိရာ ကျောင်းကို သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းတံခါးစောင့်နတ်က ဝင်ခွင့်မပေး ပါဘူး။ ဒီတော့ ပြိတ္တာမက "ငါဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ငါးဘဝ မြောက်က မယ်တော်ပါ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဖူးမြော်ဖို့ ဝင်ခွင့်ပေး ပါ" လို့ တောင်းပန်မှ ဝင်ခွင့်ရပါတယ်။

ကျောင်းထဲရောက်တော့ ပြိတ္တာမက စင်္ကြံစွန်းမှာ ရပ်ပြီး

အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ကိုယ်ထင်ပြတယ်။

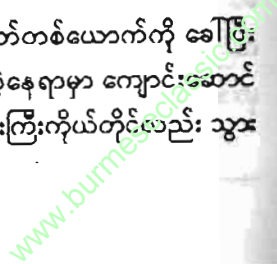
ပြိတ္တာမကို တွေ့ရတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ဘယ်တလဲ" လို့ မေးတော့ ပြိတ္တာမက "အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးဘဝမြောက်က အရှင်ဘုရားရဲ့ မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဘုရား။ အခုတပည့်တော်ဟာ လူတွေရဲ့ အညစ်အကြေးကို စားနေရပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အတွက် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုပြီး အမျှအတမ်း ဝေပေးပါဘုရား" လို့ လျှောက်ပြ ပါတယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း ပြိတ္တာမ စကားကို ကြားရတော့ ဝန်ခံကတိပေးပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အစရှိတဲ့ မထေရ်သုံးပါးကိုခေါ်ပြီး ဗိမ္ဗိသာရမင်းရဲ့ နန်းတော်ကို ကြွပါတယ်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ကို မြင်တော့ "ဘာကိစ္စ ရှိလို့ ကြွလာတာပါလဲ" လို့ မေးပါတယ်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကပဲ ကြွလာရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြပါတယ်။

မင်းကြီးကလည်း လိမ္မာပါးနပ်သူဆိုတော့ ဆိုလိုချက်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကြီးက "ဒါဆို တပည့်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဘုရား" လို့ လျှောက်ပြီး မထေရ် များကို ပြန်ကြွစေပါတယ်။

နောက်လိမ္မာကျွမ်းကျင်တဲ့ အမတ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး မြို့နဲ့ မနီးမဝေး အရိပ်အာဝါသကောင်းတဲ့နေရာမှာ ကျောင်းဆောင် ငယ် လေးဆောင် ဆောက်စေပါတယ်။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သွား ရောက်ကြည့်ရှုပါတယ်။

သံသရာမှာ ဘဝများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရတာဆိုတော့ အမိအဖများစွာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့မှာပါ။ ကိုယ်တော်စပ်ခဲ့တဲ့ မိဟောင်းဖဟောင်းတွေထဲမှာ ကျွတ်လွတ်ပြီးတဲ့သူတွေ ရှိသလို မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့ မိဟောင်း ဖဟောင်းတွေလည်း ကျန်ချင် ကျန်နေခဲ့မှာပါ။

ရဝေခွယ် (အင်းမ)

ကျောင်းတွေပြီးစီးသွားတဲ့အခါ ဆွမ်းသင်္ကန်း အဖျော်ရည် စသည်တွေကို စီစဉ်စေပါတယ်။ ဘုရား အမှူးရှိတဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာက သံဃာတော်တွေကိုလည်း ပင့်စေပါတယ်။ စီမံမှု ကိစ္စတွေ ပြီးပြီဆိုမှ ကျောင်းသစ်တွေ ဆွမ်း သင်္ကန်း အဖျော်ရည် စသည်တွေကို မိမိ့သာရမင်းကြီးက အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အပ်နှင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့မှ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ငါးဘဝမြောက်က မယ်တော်အတွက် ရည်စူးပြီး ကျောင်း ဆွမ်းသင်္ကန်း စသည်တွေကို မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို လှူဒါန်းပါတယ်။ ဘဝဟောင်းက မယ်တော်ကိုလည်း အမျှအတမ်း ပေးဝေလိုက်ပါတယ်။

မယ်တော်ဟောင်း ပြိတ္တာမလည်း သာဓုခေါ်ရပြီး ပြိတ္တာဘဝက လွတ်မြောက်ပြီး နတ်အဖြစ်ကို ရသွားပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံကို နတ်သမီးဘဝနဲ့ သွားတွေ့ပါတယ်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းတော့ “ပြိတ္တာ

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

ဘဝက လွတ်မြောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရကြောင်း ကိုလျှောက်ပြ ပါတယ်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဒီဖြစ်စဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားကို ပြန်လျှောက်ပြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း ဒီ အကြောင်းအရာကိုပဲ အရင်းခံထားပြီး လူအများကို တရား ဒေသနာ ဟောကြားပေးပါတယ်။

(ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ)

စာမျက်နှာ - ၇၂-၇၃-၇၄-၇၅-၇၆)

ဒီဝတ္ထုလေးကို ပြန်အာရုံပြုမိတိုင်း နောက်ဆက်တွဲ အနေနဲ့ အတွေးတစ်ခုကို ပူးတွဲတွေးမိလျက်သား ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

သံသရာမှာ ဘဝများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရတာဆိုတော့ အမိအဖများစွာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့မှာပါ။ ကိုယ်တော်စပ်ခဲ့တဲ့ မိဟောင်းဖဟောင်းတွေထဲမှာ ကျွတ်လွတ်ပြီးတဲ့သူတွေ ရှိသလို မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့ မိဟောင်း ဖဟောင်းတွေလည်း ကျန်ချင် ကျန်နေခဲ့မှာပါ။

အခုအချိန်မှာ ကိုယ်က ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှပေး ဝေပေးနိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ သံသရာ အဆက်ဆက်က တော်စပ်ခဲ့တဲ့ မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့ မိဟောင်းဖဟောင်းတွေအတွက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြုသလို ပြုပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အတွေးလေးပါ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကတော့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိလို့ ကျေးဇူးဆပ်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိပေမယ့် စာရေးသူတို့ကတော့ ကိုယ်ကလည်း သူတို့ မမြင်နိုင်သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုလာပြီး ကိုယ်ထင်မပြုနိုင်နဲ့ နာမည်တပ်ပြီး

ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခွင့် မရတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ မှန်းဆပြီးပဲ အမျှဝေပေးရ တော့မှာပါ။

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ပြုဖြစ်တိုင်း သံသရာ အဆက်ဆက်က တော်စပ်ခဲ့တဲ့ မိဟောင်းဖဟောင်း ဆွေဟောင်း မျိုးဟောင်းတွေကို အမျှပေးဝေပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သံသရာအဆက်ဆက်က မိဟောင်းဖဟောင်းတွေအတွက် သီးသန့်ကုသိုလ်ပြုပြီး သီးသန့်အမျှဝေ ပေးတာတော့ မလုပ်ဖူးသေးပါဘူး။

တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတာ “သံသရာအဆက်ဆက်က မိဟောင်းဖဟောင်း အမျှပေးဝေပွဲ” ဆိုပြီး စိတ်တူ ကိုယ်တူတွေမူ၊ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေပင့်၊ ဆွမ်းသင်္ကန်း ထီး ဘိနပ် စသည်တွေ လှူ၊ မိဟောင်းဖဟောင်း ဆွေဟောင်း မျိုးဟောင်းတွေကို သီးသန့် အမျှအတမ်း ပေးဝေပေးရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတတ်ပါတယ်။

ဒီ အစီအစဉ်ကို တသီးတသန့် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေးပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့သူတွေကိုတော့ ကုသိုလ်ပြု တိုင်း သံသရာက မိဟောင်းဖဟောင်း ဆွေဟောင်းမျိုးဟောင်းတွေကိုပါ အမျှပေးဝေပေးဖို့ကိုတော့ တိုက်တွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ရေစက်ချပေးရရင် လည်း သူတို့ရဲ့ မိဟောင်းဖဟောင်းတွေပါ ပူးတွဲပြီး အမျှအတမ်း ပေးဝေပေးခဲ့ပါတယ်။

ပေတဝတ္ထုတွေ ဖတ်တဲ့အခါ တချို့ပေတဝတ္ထုတွေကတော့ ကုသိုလ်ပြုဖေးပြီး အမျှဝေလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ကျွတ်သွားပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ဘုံဘဝကို ရောက်သွားပါတယ်။ တချို့ဝတ္ထုတွေ မှာတော့ ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေပေးပေမယ့် ကျွတ်မသွားရှာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ နေရာမဲ့ကနေ စားစရာ သောက်စရာ

နေစရာတွေကတော့ ရသွားပါတယ်။ ပြုခဲ့တဲ့အကုသိုလ်ကံတွေက သိပ် အားကြီး နေရင်တော့ ချက်ချင်း မကျွတ်နိုင်သေး ပါဘူး။ သံသရာ အကုသိုလ် ဝဋ်ကြွေးကို ဆပ်ရဦးမှာပါ။

အကုသိုလ်ကံ အားကြီးလို့ ကျွတ်မသွားပေမယ့် သူတို့အတွက် စားစရာ နေရာ ရသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ် လုပ်ပေးရတာ မြတ်သွားပါပြီ။ ဒါလည်း မိဟောင်းဖဟောင်းတွေအတွက် ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။

သံသရာအဆက်ဆက်က မိဟောင်းဖဟောင်းတွေကလည်း အမျှရဖို့ မျှော်လင့်နေကြမှာပါ။ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ကို ပြောမပြနိုင်။ ကိုယ်ကလည်း သူတို့ကို မမြင်နိုင်နဲ့ မပြုပေးဖြစ်ဘဲ ဖြစ်နေရတာပါ။

တစ်ခါတလေ တချို့ဒေသတွေ မှာ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ မိဘတွေက သားသမီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ဝင်ပူး ပြီး ကုသိုလ်ပြု အမျှအတမ်းပေးဝေပေးဖို့ ပြောတာတွေတော့ တစ်ဆင့်စကား ကြားရ ဖူးပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်တော့ မတွေ့ဖူး

“အနေကောင်း”ရင် “အကောင်းနေ”ရပါပဲ။ အနေကောင်းဖို့ သိုရင် သိက္ခာသုံးပါးကို ယောင် တည်ရပါပဲ။ သိက္ခာသုံးပါး တည်နေရင် “အနေကောင်း” နေတာပါ။ “အနေကောင်း” နေရင်တော့ အကောင်းနေရ တော့မှာပါ။

၉၂ ရဝေန္ဓယ် (အင်းမ)

ပါဘူး။ ဒါတွေကလည်း ပေတ ဝတ္ထုတွေထဲက ဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်နေ တာဆိုတော့ ဘာမှမယုံကြည်နိုင်စရာလည်း မရှိပါဘူး။

တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ်က ဒီဖြစ်စဉ်တွေကို ကြည့်ပြီး သံဝေဂယူဖို့ပါ။ လူ့ဘဝ ရခိုက်လေးမှာ အကုသိုလ်တွေကို ရှောင်နိုင် သမျှ ရှောင်သွားဖို့ပါ။

လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ အကုသိုလ်ပြုဖို့အတွက် အခွင့်အရေး ကတော့ ကိုယ်စီရကြပါတယ်။ “အခြေအနေတစ်ခု”ကို ရထားတဲ့ သူရော၊ မရတဲ့သူရော သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူတော့ ရကြတာပါပဲ။

တော်တော်များများဟာ “အခြေအနေတစ်ခု”ကို သိပ်ရချင်ကြ ပါတယ်။ အဲဒီ “အခြေအနေတစ်ခု” ရထားတဲ့ သူက အကုသိုလ်ပြုဖို့ သူများထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး ရကြပါတယ်။

တရားအသိမရှိရင် အခွင့်အရေးရရင် ရသလောက် ကျူးလွန် တော့တာပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်ရထားတဲ့ “အခြေအနေတစ်ခု”ကပဲ အပါယ် လေးပါးကျရောက်ကြောင်းတွေ ဖြစ်နေတော့တာပါ။

လူ့ဘဝတန်းက တရားမရှိ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီး သေတဲ့ အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုက ကုသိုလ်ပြု အမျှပေးဝေလို့ ရတဲ့ဂတိမျိုးဆို တော်ပါရဲ့။ အမျှပေးဝေလို့မရတဲ့ ဂတိမျိုးဆိုရင်တော့ “သွားပေရော” ပါပဲ။

“အခြေအနေတစ်ခု”ကို ရထားတာဟာ အပါယ်ကျရောက် ကြောင်းတွေဆိုတော့ ဘာများ မက်မောစရာ ရှိတော့လို့လဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်က တရားအသိရှိလို့ ရထားတဲ့ “အခြေအနေတစ်ခု” ကို မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရကြောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်း ဆုံးပေါ့။ ပြောင်းလဲနည်းတွေကလည်း ရှိနေတာပဲ။

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

၉၃

သေလွန်လို့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုံဘဝရောက်သွားရင်လည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုက အထူးသီးသန့်ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှပေးဝေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ်သေတဲ့အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစု ကုသိုလ်ပြု အမျှပေးစရာ မလိုလောက်အောင် ကိုယ်က ဒီဘဝမှာ “အနေကောင်း” ဖို့ပါ။ “အနေကောင်း”ရင် “အကောင်းနေ”ရမှာပါပဲ။ အနေကောင်းဖို့ ဆိုရင် သိက္ခာသုံးပါးကို ဆောက်တည်ရမှာပါ။ သိက္ခာသုံးပါးတည် နေရင် “အနေကောင်း”နေတာပါ။ “အနေကောင်း”နေရင်တော့ အကောင်းနေရတော့မှာပါ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ရုံပါပဲ။ ကိုယ်ဟာ အနေကောင်းတဲ့သူလား၊ မကောင်းတဲ့သူလား၊ မကောင်းတဲ့ သူ ဆိုရင်လည်း ဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။ အနေကောင်းအောင် ပြန်ပြုပြင်လိုက်ရုံပါပဲ။ အချိန်တွေ ရပါသေးတယ်။

ဘဝပဲပြောပြော ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတဲ့အခါတိုင်း သံသရာ အဆက်ဆက်က မိဟောင်းဖဟောင်းတွေအတွက် အမျှပေးဝေတာ ကိုတော့ အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ လုပ်သွားဖို့ပါပဲလေ။

အလင်းတန်းကျာနယ်
၂၆ . ၁၀ . ၂၀၀၉

ထူးမီးကိုး
၁။ ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ၊ သာရိပုတ္တဏ္ဍေရဓာတုပေတိဝတ္ထု။
၂။ ဇေတိမိပေတဝတ္ထုဘာသာပြန်၊ (ဆရာတော်၂၊ ပညာဇောတ)
၃။ ပုံတော်ရုံပေတဝတ္ထုတော်ကြီး၊ (အရှင်ဓမ္မသာမိဘိဝံသ)

နာယသိန်

အားလုံး ကြားဖူးတဲ့
ဝတ္ထုလေးကို ပြန်အာရုံပြု
ကြည့် ရအောင်ပါ။

လောသကတိဿ
မထေရ်လောင်းဟာ ဘဝ
တစ်ခုက ရဟန္တာ အရှင်မြတ်
တစ်ပါးကို ဣဿာမစ္ဆရိယ
ဖြစ်ပြီး ကာယကံမြောက်
ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
အကုသိုလ်ကံကြောင့်ပဲ ဘဝ
များစွာ ဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီးစွာ
ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ဂေါတမဘုရားရှင်
လက်ထက် တော်မှာတော့
အိမ်ခြေ တစ်ထောင်ရှိတဲ့ ရွာ
ကြီးမှာ ပဋိသန္ဓေတည်လာ
ပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေ တည်တဲ့
နေ့ကစပြီး တစ်ရွာလုံး ငါးမရ
တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရွာကို
ထက်ဝက်ခွဲ၊ ကိုယ်ဝန်ပါတဲ့

နာယသိန်

ဘက်က ငါးမရတော့ပြန်ပါဘူး။ နောက် ထပ်ခွဲ၊ ထပ်ခွဲလိုက်တာ မိဘတွေရဲ့ တစ်အိမ်ပဲ ကျန်ပါ တော့တယ်။

ကလေးကို မွေးဖွားပြီး သွားနိုင်လာနိုင်တဲ့အခါ အမေလုပ်တဲ့ သူက ခွက်ကလေးကို ပေးပြီး ထွက်ပြေးရပါတော့တယ်။

နောက်အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့တွေ့ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရှင်ပြုပေးလိုက်ပါတယ်။ လောသကတိဿရယ်လို့ အမည်ရပြီး ပါရမီ ပါခဲ့သူဆိုတော့ တရားအားထုတ်လိုက်တာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ဖြစ်သွား ပါတယ်။

ရဟန္တာဖြစ်ပေမယ့် အကုသိုလ်ကံကြောင့် တစ်နေ့မှ ဆွမ်းကို ဝအောင် မဘုဉ်းရပါဘူး။

အရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်က ခေါ်သွားပြီး ဆွမ်းခံအတူ ထွက်ရင် အရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း ဆွမ်းမရတော့ပါဘူး။ လောသက တိဿမထေရ်ကို ပြန်လွှတ်ပြီး တစ်ပါတည်း ဆွမ်းခံမှ ဆွမ်းရပါတော့ တယ်။

ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာတောင် လောသက တိဿမထေရ်နဲ့ ဆွမ်းခံအတူကြုံရင် ဆွမ်းမရတော့ဘူးဆိုတော့ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးက သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုလေးကိုထောက်ပြီး အကုသိုလ်ကံ သိပ်များနေတဲ့သူ ကို ရှောင်ရပါမယ်။ သူ့ကို မုန်းလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံ ဆိုးကျိုးတွေက ကိုယ့်ကိုလားပြီး အဖျားခတ်မှာ စိုးလို့ပါ။

အကုသိုလ်ရှင်နဲ့အတူ သွားတာ၊ လာတာ၊ စားတာ၊ သောက် တာ၊ အိပ်တာ၊ အလုပ်အတူလုပ်တာ စသည်တွေကို ရှောင်ရပါမယ်။ တချို့ အမွေနှည်းနဲ့ "အခြေအနေတစ်ခု" ကို ရထားတဲ့သူတွေ

ရှိပါတယ်။ လူတော်တော်များများက အဲဒီလို လူမျိုးဆိုရင် အထင်ကြီး တတ်ကြပါတယ်။ သူနဲ့ပေါင်းချင် သင်းချင် မိတ်ဆွေဖြစ်ချင် အလုပ် အတူလုပ်ချင် ရှိကြပါတယ်။ ထမင်းအတူ စားရရင်ပဲ အဟုတ်ကြီးလို့ ထင်နေတော့တာပါ။

သာမန်မျက်စိနဲ့ ကြည့် ရင်တော့ အတော်အထင်ကြီး အားကျစရာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တရားမျက်မှန်တပ်ကြည့် ရင်တော့ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ "ဪ... သူတစ်ချိန်ချိန်မှာ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေ ခံစားရတော့မှာပါလား" ဆိုပြီး သနားတောင် သနားရဦးမှာပါ။

ဒါကြောင့် လူတွေကိုကြည့်တဲ့အခါ တစ်ခါတလေ တရား မျက်မှန် တပ်ကြည့်ရပါတယ်။ အဲဒီလိုမှ မကြည့်ရင် အားကျ အထင်ကြီးစရာတွေချည်း အမြင်မှားနေတတ်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း မြင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် တရားမျက်မှန်နဲ့ ကြည့်မှ မြင်နိုင်မှာပါ။

တရားမျက်မှန်နဲ့ တပ်ကြည့်ပြီး ဝေးဝေးရှောင်ရမယ့် သူတွေကို ဝေးဝေးရှောင်ရပါမယ်။

ဒီနေရာမှာ အကျိုးပေးနေဆဲ အကုသိုလ်ရှင်ရယ်၊ အကျိုး မပေးသေးတဲ့ အကုသိုလ်ရှင်ရယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အကျိုးပေး နေဆဲ အကုသိုလ်ရှင်ကတော့ မြင်သာ ထင်သာပေမယ့် အကျိုးမပေး သေးတဲ့ အကုသိုလ်ရှင်ကတော့ မမြင်သာပါဘူး။ အကုသိုလ် အကျိုး မပေးခင်တော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ပါပဲ။ လက်ရှိရထားတဲ့ "အခြေအနေ တစ်ခု" ကိုပဲ "ဘဝတစ်ခု" လို့ ထင်နေတော့တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိပ်ကျေနပ်နေတာပါ။ အကုသိုလ်ကံများစွာ ပြုထားတာဆိုတော့

ဇာ ရဝေဇွယ် (အင်းမ)

အကုသိုလ်ကံအားလျှော်စွာ အကျိုးပေးတော့မှာပါ။ အကျိုးပေးမှုက ဒီဘဝမှာပဲ အကျိုးပေးမလား၊ နောက်ဘဝကျမှပဲ အကျိုးပေးမလား ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါဘူး။ ပေးမှာကတော့ ဧကန်မှချပါ။

အကုသိုလ်ရှင်ကျပြီဆိုရင်တော့ သူ့နဲ့တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို သူ့နဲ့ဆက်နွယ်သူတွေပါ ပေးတော့တာပါ။ အားလုံးလည်း သတိထားရင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က အဲဒီ အကျိုးမပေးသေးတဲ့ အကုသိုလ်ရှင်ကိုလည်း သတိထားပြီး ရှောင်ရ ပါမယ်။

မိုးကြိုးပစ်တဲ့အခါ ကိုယ်က စက်ကွင်းမလွတ်ရင် ကိုယ်ပါ ရောပါနေမှာပါ။ ကြိုရှောင်ထားတာကတော့ အကောင်းဆုံးပါ။

တော်တော်များများက အကုသိုလ်ရှင်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရ တာကိုပဲ သိပ်ဂုဏ်ယူကြတာပါ။ တချို့ဆို မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ တကူး တကကို ဖန်တီးယူတာပါ။ မိုးကြိုးပစ်လို့ စက်ကွင်းမလွတ်မှာကိုတော့ မမြင်ကြပါဘူး။

အကုသိုလ်ရှင်တွေကို တော်တော်များများက ခင်ချင်မင်ချင် မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ကြပေမယ့် ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေကတော့ နှစ်သက်ခြင်း မရှိကြပါဘူး။ မလွဲသာ မရှောင်သာ ဆက်ဆံရရင်လည်း ကိုယ်ပေါင်းစိတ်စွာသဘောမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံလေ့ရှိကြပါတယ်။ အခွင့် သင့်ရင် တရားလမ်းကြောင်းတွေကိုလည်း ခင်းပြုလေ့ရှိပါတယ်။

လိုရင်းကတော့ အကုသိုလ်ရှင်တွေကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ရ ပါမယ်။ မလွဲသာ မရှောင်သာ ပေါင်းရရင်လည်း ကိုယ်ပေါင်း စိတ်စွာ နေရပါမယ်။

စိတ်ညစ်ရင် ရေခွိုပါ

အကုသိုလ်ရှင်တွေကို ရှောင်ရမယ်လို့ စာကဆိုရင် ကုသိုလ် ပါရမီရှင်တွေကို ပေါင်းရမယ်လို့လည်း အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်စေ ပါတယ်။

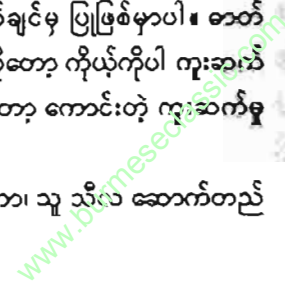
ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ပါရမီရှင်တွေကို တကူးတကကို ရှာပေါင်း ရပါမယ်။ ကုသိုလ်ပါရမီရှင်တွေနဲ့ ပေါင်းရင် သူတို့ရဲ့ ကုသိုလ်အကျိုး စံစားခွင့်အရိပ်က ကိုယ့်ကိုပါလာပြီး အရိပ်မိုးပေးတော့တာပါ။

ရှေ့က ရေးခဲ့တဲ့ ယုံယုံမယုံယုံ ကံကိုယုံ ဆောင်းပါးထဲက အရှင်မဟာသောဏထေရ်ရဲ့ ဝတ္ထုကို ပြန်အာရုံပြုကြည့်ပါ။ အရှင်မဟာသောဏထေရ်က အတိတ် ဘုန်းကံ ပါရမီ အားကြီးတော့ လာဘ်လာဘပစ္စည်းတွေ သိပ်ပေါများပါတယ်။ ဒီတော့ အရှင် မဟာသောဏ အနားမှာနေတဲ့ အရှင်မြတ်တွေကလည်း အရှင်မဟာ သောဏကို အမှီပြုပြီး ပစ္စည်းလာဘ်လာဘတွေ ပေါများ ရပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုသာဓကလေးတွေကိုထောက်ပြီး ကုသိုလ် ပါရမီရှင်နဲ့ ပေါင်းရပါမယ်။ ကုသိုလ်ပါရမီရှင်နဲ့ ပေါင်းရင် သူ့ရဲ့ ကုသိုလ်အကျိုး တွေကို ကိုယ်ပါ မျှဝေခံစားရတော့တာပါ။

ဒါတင်မကပါဘူး။ ကုသိုလ်ပါရမီရှင်ရဲ့ ဓာတ်ကောင်း ဓာတ်မြတ်တွေပါ ကိုယ့်ကို ကူးဆက်တော့တာပါ။ သူ ကုသိုလ်ပြုတာ တွေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်က သူပြုပုံအတိုင်း လိုက်ပြုဖြစ်တော့တာပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်က ပြုဖြစ်ချင်မှ ပြုဖြစ်မှာပါ။ ဓာတ် ဆိုတာ ကူးဆက်တတ်တဲ့ သဘောရှိတာဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုပါ ကူးဆက် သွားတဲ့သဘောပါ။ ဒီလို ဓာတ်ကူးမှုကတော့ ကောင်းတဲ့ ကူးဆက်မှု ပါပဲ။

သူဒါနပြုရင် ကိုယ်က လိုက်ပြုတာ၊ သူ သိလဲ ဆောက်တည်

တော်တော်များများ
က အကုသိုလ်ရှင်တွေနဲ့
မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကို ပဲ
သိပ်ဂုဏ်ယူကြတာပါ။
တချို့ဆို မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့
တကူးတကကို ဖန်တီးယူ
တာပါ။ မိုးကြိုးပစ်လို
စက်ကွင်းလှုပ်မှာကိုတော့
မမြင်ကြပါဘူး။

ရင် ကိုယ်ကလိုက်ဆောက်တည်တာ၊ သူ
သမထပွားရင် ကိုယ်က လိုက်ပွားတာ၊ သူ
ဘုရားသွားရင် ကိုယ်ကလိုက်သွားတာ၊
သူတရား နာသွားရင် ကိုယ်က လိုက်နာ
တာ၊ သူ ဒီဝါတပတိဂါထာရွတ်ရင်
ကိုယ်က လိုက်ရွတ်တာ၊ သူ ဝိပဿနာ
ပွားရင် ကိုယ်က လိုက်ပွားတာ စသည်ဖြင့်
ကိုယ်ပါ လိုက်လိုက်လုပ်ဖြစ်တော့တာပါ။

ကုသိုလ်ဓာတ်ကူးဆက်တာဟာ
အခွင့်အရေးတွေထဲမှာ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့
မရတဲ့ အခွင့်အရေးကောင်းပါ။ ဒီဘဝအတွက်
တင်မကဘဲ သံသရာအဆက်ဆက်ထိပါ
ကျေးဇူးများတော့တာပါ။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်
အတွက်လည်း အထောက်အပံ့ကောင်းတွေ
ဖြစ်တော့တာပါ။

တခြားစာရေးဆရာတွေ သူတို့ရဲ့
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်လေးတွေ ထည့်ထည့်
ရေးရင် စာရေးသူက ဖတ်ရတာ သိပ်ပြီး
စိတ်ဝင်စားတာပါ။ သူတစ်ပါးရေးတာကို
စိတ်ဝင်စားပေမယ့် ကိုယ်စာရေးတဲ့အခါ
မှာတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ရှောင်
နိုင်သမျှ ရှောင်ရေးပါတယ်။

ဒီဆောင်းပါးမှာတော့ နည်းနည်း

လောက် ထည့်ရေးလိုက်ပါရစေဦး။

ဆရာတော်တစ်ပါးဆီကို တောင်ဥက္ကလာက မိသားတစ်စုက
လာပင့်ပါတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီဆရာတော်က “ဦးဇင်းရဝေခွယ်ပါ
ပင့်လိုက်ပါ”လို့ မိန့်ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် လာပင့်တဲ့ မိသားစုက
စာရေးသူပါ လာပင့်ပါတယ်။

အဲဒီပွဲမှာ လာပင့်တဲ့ မိသားစုက ဆရာတော်ကို သိန်း ၅၀
ကျော်၊ စာရေးသူကို ၃၅ သိန်းကျော် လှူပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီ ၃၅ သိန်းကျော်ဟာ စာရေးသူရဲ့
ဘုန်းကံကြောင့်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီဆရာတော်ရဲ့ ဘုန်းကံကို
အမှီပြုပြီး ရတာပါ။

ဒီနဝကမ္မဝတ္ထုငွေတွေကို တပ်မက်စိတ်နဲ့ ရေးပြနေတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေကိစ္စဆို ပိုတောင်မရေးချင်ပါသေးတယ်။ ကုသိုလ်
ပါရမီရှင်နဲ့ပေါင်းရင် သူ့ရဲ့ကုသိုလ်အကျိုးက သူနဲ့နီးစပ်ရာကိုပါ
အရိပ်ပေး ခံစားခွင့်ပေးတာကို ကိုယ်တွေ့နဲ့ယှဉ်ပြီး ရေးပြတာပါ။

ဒါက နမူနာတစ်ခုကို ထုတ်ပြတာပါ။ ဒီထက်မကတဲ့
ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရရှိတာတွေလည်း အများကြီးမှ အများကြီး
ရယ်ပါ။

တစ်ခါက အဲဒီဆရာတော်ကို စာရေးသူက “တပည့်တော်တို့
စောင့်ရှောက်ဦးနော်”လို့ ပြောလိုက်မိပြီး တစ်ဆက်တည်းပဲ “ပစ္စည်း
ဝတ္ထုနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားနဲ့ ပြောတာပါ”လို့ ထပ်ပြောလိုက်ရ
ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်က ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ “တရားနဲ့
လည်း စောင့်ရှောက်မယ်၊ အစားနဲ့လည်း စောင့်ရှောက်မယ်”လို့
ပြန်ပြောခဲ့တာ ဒီနေ့အထိ သတိရနေတုန်းပါ။

အဲဒီဆရာတော်ဆီကပဲ ဒါနအကြောင်း၊ သမထ ဝိပဿနာ အကြောင်း၊ ရွတ်ဖတ်မှုတွေအကြောင်း၊ ဂုဏ်တော် ပွားနည်းတွေ အကြောင်း၊ မေတ္တာပွားနည်းတွေအကြောင်း၊ စိတ်နေစိတ်ထား ပြုပြင်ပုံ အကြောင်းတွေကို တော်တော်များများ သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာတော်ကြောင့်ပဲ မလုပ်ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်တွေပါ လုပ်ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါတွေက ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေထက် တန်ဖိုးအင်မတန်များတဲ့ ရလဒ် ကောင်းတွေပါ။

စာရေးသူမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လာဘ်လာဘာ၊ ပရိသတ်သိမှု၊ အမြဲအရံစသည်တွေဟာ အဲဒီဆရာတော်ရဲ့ ပယောဂက ခုနစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်း ပါပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ ကုသိုလ်ပါရမီကြောင့် ဖြစ်တာ ကတော့ သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိမှာပါ။

တကယ်ရေးမယ်ဆိုရင် တခြားရေးပြစရာ စိတ်ဝင်စားစရာ တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ရှောင်ထား ချင်လို့ပါ။ အခုကလည်း တရားသဘောနဲ့ ယှဉ်လို့သာ ရေးပြရတာပါ။ အဲဒီဆရာတော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ စာဖတ်ပရိသတ်သိပြီးဖြစ်လို့ နာမည်ထုတ် ရေးမပြတော့ပါဘူး။ သိချင်ရင် အလင်းတန်းဂျာနယ် ကိုသာ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးပါတော့။

လိုရင်းကတော့ အကုသိုလ်ရှင်ကို ရှောင်ပြီး ကုသိုလ်ရှင်ကို ပေါင်းဖို့ပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကုသိုလ်ပါရမီ မရှိဘူး။ ကိုယ် ပေါင်းနေတဲ့သူကလည်း ကုသိုလ်ပါရမီမရှိဘူး။ အကုသိုလ်ရှင်လည်း ဖြစ်နေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဘဝက မတွေးရဲအောင်ပါဘဲ။

တချို့ ရှိပါတယ်။ ဒီဘဝမှာတော့ အကုသိုလ် မပြုရှာပါဘူး။ အတိတ်အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေးကို ခံစားနေရသူပါ။ တကယ်လို့

အကုသိုလ်ရှင်က ကျေးဇူးလည်း များမယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ အကုသိုလ် ပယ်နည်း၊ ကုသိုလ်ပြုနည်း စိတ်ထားပြုပြင်နည်း စသည်တွေပါတဲ့ စာအုပ် တရားတိပိဋေ စီဒီတို့ကို အဝေးကနေတစ်ဆင့် ပို့ပေးပေါ့။ ကျွန်ရိုနေတဲ့ သက်တမ်းလေးကို ကုသိုလ်တွေနဲ့ပဲ နေသွားဖို့၊ ဘဝဆိုတာ မမြဲတဲ့အကြောင်း တစ်ချိန်ချိန် မှာ ပျက်စီးမှာဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖုန်းကနေ တစ်ဆင့် တရား သဘောတွေ ဟောပြောပေးပေါ့။ ဒီအပြုအမူကတော့ သူ့အတွက် လည်း ကျေးဇူးရှိ၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကျေးဇူးရှိပါပဲ။

လောကမှာ အကုသိုလ်ရှင် ကုသိုလ်ရှင်တွေကတော့ ဒွန်တွဲပြီး ရှိနေကြမှာပါပဲ။ ကိုယ်က တရားသဘောတွေ သိထားတဲ့သူဆိုတော့ တစ်ဘဝအတွက် အဆင်ပြေရေးကို မကြည့်ဘဲ သံသရာအတွက်ပါ မျှော်တွေးပြီး အကုသိုလ်ရှင်တွေကို ရှောင်ပြီး ကုသိုလ်ရှင်တွေကို ရွေး ရွေးပြီး ပေါင်းသွားဖို့ပါပဲလေ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်
၂ . ၁၁ . ၂၀၀၉

ကျွမ်းလို့
ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ (အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်
ကျွန်းမှာ ပုံသကူ သင်္ကန်းကို
သာ ဝတ်ရုံလေ့ ရှိတဲ့ မထေရ်
တစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
မထေရ်ကို လည်း ပုံသကူ
မထေရ်လိုပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ပုံသကူ
မထေရ်က စေတီယတောင်ကို
ဘုရားဖူးဖို့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။
ဘုရားဖူးပြီးတော့ ပုံသကူ
မထေရ်က ဘယ်လို စဉ်းစား
သလဲဆိုတော့ “ငါ့ရဲ့ သင်္ကန်း
ဟာ ဆွေးမြေ့နေပြီ၊ လူအများ
နေတဲ့အရပ်မှာတော့ ပုံသကူ

မိမိ
တို့အား

သင်္ကန်း၊ ရကောင်းပါရဲ့” ဆိုပြီး တွေးမိပါတယ်။

နောက် မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်ဘက်ကို ကြွခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်ရောက်တော့ ကျောင်းတိုက်အကြီးအကဲ မထေရ်ကို ရှိခိုးပြီး မိမိဓမ္မေတ္တနေဖို့လည်း ပန်ကြား လျှောက်ထားပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ကျတော့ အကြီးအကဲမထေရ်ကို သွားပြီး ရှိခိုးပါတယ်။ အကြီးအကဲမထေရ်က “ငါ့ရှင် . . . ဘာကိစ္စလဲ” လို့ မေးတော့ ပုံသကူမထေရ်ကလည်း “ရွာတံခါးကို သွားမလို့ပါ ဘုရား” လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အကြီးအကဲမထေရ်က “အတော်ပဲ ငါ့ရှင်၊ ငါလည်း အဲဒီကို သွားမလို့ဘဲ” လို့ မိန့်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အကြီးအကဲမထေရ်နဲ့အတူ ကြွခဲ့ပါတယ်။ မဟာဗောဓိပင်တံခါးနားရောက်တော့ ပုံသကူ မထေရ်က ရှေ့ဆက်မကြွတော့ဘဲ ရပ်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဒီနေရာလေးဟာ ဘုန်းကံကြီးတဲ့သူတွေနေတဲ့ အရပ်ဆို တော့ နှစ်သက်စရာ ပုံသကူသင်္ကန်းတော့ ရလောက်ပါရဲ့” လို့ တွေးလိုက်ပါတယ်။ နောက် ကိုယ်တွေးလိုက်တဲ့ အတွေးကို ပြန် သတိရပြီး “ဟယ် . . . ငါ့အတွေးတွေ မစင်ကြယ်လိုက်တာ” လို့ တွေးမိ ပြီး အဲဒီတံခါးမုခ်ကပဲ တည်းခိုရာကျောင်းကို လှည့်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ပုံသကူသင်္ကန်း ကောက်ဖို့ ထွက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ သရက်ပင်မြေပြင်အနားရောက်တော့ မစင်ကြယ် တဲ့အတွေးတွေ တွေးမိလိုက်ပြန်ပါတယ်။ သတိရလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကျောင်းကိုလှည့်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တစ်ခါ ထပ်ထွက်ပြန်ပါတယ်။ မဟာစေတီမြောက်တံခါးနားရောက်တော့ မစင်ကြယ်တဲ့ အတွေးတွေ

တွေးမိလိုက်ပြန်ပါတယ်။ သတိရလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကျောင်းကို လှည့်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

လေးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ အကြီးအကဲမထေရ်ကို သွားပြီး ရှိခိုးပါတယ်။ မထေရ်အကြီးအကဲကလည်း သိလိုက်ပါပြီ။ “ဒီမထေရ် မစင်ကြယ်တဲ့သင်္ကန်းအတွေး ဖြစ်နေပြီ” ဆိုပြီး သင်္ကန်းကို ယူခဲ့ပြီး ပုံသကူမထေရ်နဲ့အတူ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

လမ်းမှာလည်း ပုစ္ဆာတွေမေးပြီး လာခဲ့ပါတယ်။ အမေး အဖြေလုပ်ရင်း ရွာထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

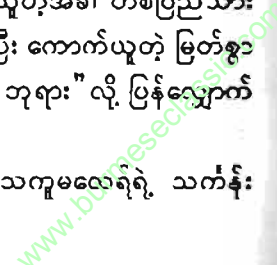
အဲဒီညမှာ လူတစ်ယောက်က ကျင်ကြီးတွေ ပေကျံနေတဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်ထားပါတယ်။ ယင်မမဲရိုင်းတွေ လည်း ဝိုင်းအုံနေပါတယ်။

ပုံသကူမထေရ်က ဒီပုဆိုးစုတ် မြင်လိုက်ရတော့ ပုဆိုးစုတ် ရှိရာကိုသွားပြီး လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးလိုက်ပါတယ်။

ဒါကိုမြင်တော့ အကြီးအကဲမထေရ်က “ငါ့ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အမှိုက်ပုံကို ရှိခိုးနေတာလဲ” လို့ မေးပါတယ်။

ပုံသကူမထေရ်ကလည်း “တပည့်တော် အမှိုက်ပုံကို ရှိခိုး နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ အဖမြတ်စွာဘုရားကို သတိရလို့ ရှိခိုးတာပါဘုရား။ ပုစ္ဆာကျွန်မရဲ့ အလောင်းကောင်ကို ပတ်ထားတဲ့ ပုံသကူ အဝတ်ကို ကောက်ယူတဲ့အခါ တစ်ပြည့်သား လောက်ရှိတဲ့ ပိုးလောက်တွေကို ခါထုတ်ပြီး ကောက်ယူတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားဟာ ခဲယဉ်းတဲ့အမှုကို ပြုခဲ့ပါတယ် ဘုရား” လို့ ပြန်လျှောက် ပြပါပါတယ်။

အကြီးအကဲမထေရ်လည်း “ပုံသကူမထေရ်ရဲ့ သင်္ကန်း

ကိုယ် ရပ်ထဲမှာ
အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေတာ
ကို သိရှိ သိပ်ပြီးအရေးကြီး
ပါတယ်။ သိအောင်လည်း
ကြိုးစားရပါမယ်။ သိချင်ရင်
သိပါတယ်။ မသိချင်ရင်
မသိပါဘူး။

အတွေးဟာ စင်ကြယ်သွားပြီ”လို့ စိတ်ထဲက
ကျေနပ် အတွေး တွေးလိုက်ပါတယ်။

ပုံသကူမထေရ်လည်း စင်ကြယ်တဲ့
ပုံသကူအဝတ်ကိုရပြီး နေရာမှာတင် ရပ်
လျက် ဝိပဿနာပွားလိုက်တာ အနာဂါမ်
ဖြစ်သွားပါတယ်။

ပုံသကူပုဆိုးစုတ်ကို ကောက်ယူ
ချုပ်ဆိုးပြီး သင်္ကန်းအဖြစ် ရတဲ့အခါ
ဝတ်ရုံပြီး ပါစိနခဏ္ဍရာဇိအရပ်ကို ကြွသွား
ပါတယ်။ နောက် ဆက်ပြီးတော့ တရား
အားထုတ်လိုက်တာ ရဟန္တာဖြစ်သွား
ပါတော့တယ်။

(သုတ်ပါထေယျအဋ္ဌကထာ၊ ၄၁ - ၁၉၃၊
အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ၊ ၃တွဲ၊

၄၁ ၂၇၈ - ၂၇၉)

အမှိုက်ပုံက ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်
ဟာ သီဟိုဠ်ခေတ်က ရဟန်းတစ်ပါး
အတွက်တော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။
ပုဆိုးစုတ်ကလေးက ရဟန်းတစ်ပါးအတွက်
ရဟန္တာ ဖြစ်သွားစေခဲ့တာဆိုတော့ တကယ့်
အံ့ဩစရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါပဲ။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ
ကလည်း တရားထူးရဖို့အတွက် အထောက်အပံ့

ဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ သီဟိုဠ်ခေတ် ပုံသကူ မထေရ်က သက်သေပြ
နေပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ တချို့ပစ္စည်းလေးတွေ
ကလည်း တရားအတွက် အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေမှု ရှိတယ်ဆိုတာကို
ငြင်းလို့ မရပါဘူး။

ကဲ... ဒီအရှင်မြတ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြည်ညိုဖို့ ကောင်းလဲ။
ဘယ်လောက်အားကျဖို့ကောင်းလဲ။

သူဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ်လေးက တကယ့်ပါးပါးလေးပါ။
လူတွေ အကြည်ညိုပျက်သွားစေမယ့် အကုသိုလ်မျိုးလည်း မဟုတ်
ပါဘူး။ လူတွေ ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ ပါးပါးလေးပါ။

မထေရ်ကတော့ ကျန်တဲ့သူတွေ ခွင့်လွှတ်ချင် လွှတ်မယ်။
သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ ခွင့်မလွှတ်နိုင်မှု
ကိုဘဲ အရင်းတည်ပြီး မဂ်အဆင့်ဆင့်ကို ရယူသွားခဲ့ပါတယ်။ လူတွေ
ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ အကုသိုလ်ပါးပါးလေးကိုပဲ သိပ်ကြောက်လှတဲ့
အရှင်မြတ်ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ခွင့်ရလိုက်ရုံနဲ့တင်ပဲ ကျေနပ်သွားပါပြီ။

ဖတ်နေဆဲမှာပဲ ကျန်တဲ့ ဖတ်လက်စတွေ ခဏရပ်ပြီး
အရှင်မြတ်ကို ခဏလေးတော့ လက်အုပ်ချီပြီး ကြည်ညိုလိုက်မိ
ပါတယ်။ “ဪ... အရှင်ဘုရားရယ် အားကျလိုက်တာ” လို့လည်း
နှလုံးသားထဲက လျှောက်မိပါတယ်။ တွေးမိတိုင်းလည်း စိတ်နှလုံးအေး
ရပါတယ်။ တရားမရရင် နေပါစေ၊ ပုံသကူမထေရ်ရဲ့ ဓာတ်ကလေး
ကူးခွင့်ရရင်ကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။

အဝတ်တစ်ထည်ကြောင့် တရားထူးရသွားကြတဲ့သူတွေ
ရှိသလို အစားတစ်လုပ်ကြောင့်လည်း တရားထူး ရသွားတဲ့သူတွေ
အများကြီးရယ်ပါ။

သုံးတတ်ရင် ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကလည်း တရားအတွက် အထောက်အပံ့ကောင်းတွေပါပဲ။

ဒီတော့ ကိုယ်ဝတ်နေတဲ့အဝတ်တွေထဲမှာလည်း တရားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကိုယ်စားနေတဲ့အစားတွေထဲမှာလည်း တရားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာလည်း တရားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကိုယ်က ဒါကို သိထားဖို့ပါပဲ။

ပုံသကူအရှင်မြတ် ရဟန္တာဖြစ်တာ မဖြစ်တာ အပထား။ အကုသိုလ်ပါးပါးလေးကို ကြောက်တတ်တာလေးကကိုပဲ ကြည့်ညှိဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ ဖတ်ရင်းနဲ့တင် စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းနေပါပြီ။

သူများ အကုသိုလ်ကြောက်တတ်တာလေး သိခွင့်ရတာနဲ့တင် စိတ်ထဲက အေးချမ်းနေပြီဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် ကြောက်တတ်လိုက် ရင်တော့ ဒီထက်မကတဲ့ အေးချမ်းမှုတွေကို ရလိုက်တော့မှာပါ။

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် အင်္ဂဏသုတ်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ က ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို ဟောပြထားပါတယ်။

၁။ မိမိမှာ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး ရှိနေပါလျက်နဲ့ ရှိမှန်း မသိသူ။

၂။ မိမိမှာ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး ရှိနေတာကို ရှိမှန်း သိသူ။

၃။ မိမိမှာ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး မရှိတာကို မရှိမှန်း မသိသူ။

၄။ မိမိမှာ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး မရှိတာကို မရှိမှန်း သိသူ။ အားလုံးပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးရှိပါတယ်တဲ့။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဆက်ဟောပြပါတယ်။

မိမိမှာ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး ရှိနေသူဖြစ်ပါလျက် အညစ်အကြေး ရှိနေပါလားလို့ သိသူ မသိသူနှစ်ဦးမှာ မသိသူက ယုတ်ညံ့သူ၊ သိသူက မြင့်မြတ်သူဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

လိုရင်းကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်နေတာကို သိသူ မသိသူနှစ်ဦးမှာ သိသူက မြတ်ပါတယ်တဲ့။

ဒီစကားကို ကြားရတော့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က အရှင် သာရိပုတ္တရာကို ပြန်မေးပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဆိုတာလဲဘုရား”

ဒီတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန် ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်အညစ်အကြေး ရှိနေပါလျက် ရှိမှန်း မသိတဲ့ သူဟာ ပယ်ဖို့အားထုတ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလူဟာ ရာဂ ဒေါသ မောဟတန်းလန်းနဲ့ သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။

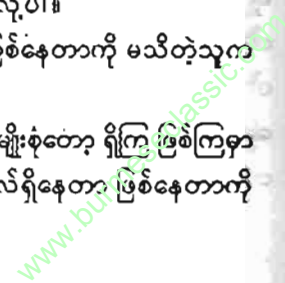
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်တာကို သိတဲ့သူ ကတော့ ပယ်ဖို့ အားထုတ်တော့မှာပါ။ အဲဒီလူဟာ သန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်နဲ့ သေဖို့ပဲ ရှိတယ်”

အရှင်သာရိပုတ္တရာကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို အကျယ် ဆက်ဟောပြထားပါတယ်။

ဒီနေရာမှာတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေတာကို သိသူနဲ့ မသိသူအကြောင်းလေး ပြောချင်လို့ပါ။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေတာကို မသိတဲ့သူက ယုတ်ညံ့ပြီး သိသူက မြတ်ပါတယ်တဲ့။

ပုထုဇဉ်အားလျော်စွာ အကုသိုလ်မျိုးစုံတော့ ရှိကြ ဖြစ်ကြမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်ရှိနေတာ ဖြစ်နေတာကို

သိနေတာကို ကိုယ်က မြတ်တဲ့သူ စာရင်းထဲမှာပါနေပါပြီ။

ဒီတော့ အကုသိုလ်ဖြစ်တာချင်းအတူတူ ကိုယ်က သိနေတဲ့ အတွက် ကိုယ်က သူများထက် တပန်းသာနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေတာကို သိဖို့ သိပ်ပြီးအရေးကြီး ပါတယ်။ သိအောင်လည်း ကြိုးစားရပါမယ်။ သိချင်ရင် သိပါတယ်။ မသိချင်ရင် မသိပါဘူး။ တကယ်သိချင်လို့ သတိထားကြည့်ရင် သိတာ ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်ရှိမရှိ မြန်မြန်ကြည့်ပေး ရပါမယ်။ ပယ်နိုင်တာ မပယ်နိုင်တာ ခဏထားလိုက်ပါဦး။ သိလိုက် ရင်ပဲ ကိုယ်က မြတ်တဲ့သူဖြစ်နေပါပြီ။

ဆိုင်ရာမဂ်အဆင့်ဆင့်ကို မရသေးသရွေ့တော့ အကုသိုလ် စိတ်တွေကတော့ ဖြစ်နေကြမှာပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဖြစ်တာကို သိဖို့ပါပဲ။

တချို့ကျတော့ အကုသိုလ်စိတ်တွေတော့ ဖြစ်နေကြတာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိကြပါဘူး။ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ရတာလေးကိုပဲ အရသာတစ်ခုလို့ ထင်နေတော့ တာပါ။ ကြာသွားရင် အကုသိုလ်ရောဂါ စွဲသွားတတ်ပါတယ်။ စွဲသွားရင် အကုသိုလ်မဖြစ်ရရင် မနေတတ်တော့ပါဘူး။

အတွေးတစ်ခု မတွေးလိုက်နဲ့။ အကုသိုလ်လေးက ပါလိုက် ရမှ။ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် မပြောလိုက်နဲ့။ အကုသိုလ်လေးက ပါလိုက်ရမှ။ အလုပ်ကလေးတစ်ခု မလုပ်လိုက်နဲ့။ အကုသိုလ်လေးက ပါလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိတာပါ။ ဒီတော့ ဘာပဲတွေးတွေး၊ ဘာပဲ ပြောပြော၊ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ အကုသိုလ်လေးတွေက တွဲတွဲပါနေတော့ တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကုသိုလ်ပါနေမှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး။

ဒါအကုသိုလ် စွဲသွားတဲ့ သဘောပါ။
မသိတော့ ပိုဆိုးပါတယ်။ ပယ်ဖို့ လည်း အားမထုတ်တော့ပါဘူး။ သေတဲ့ အခါလည်း အကုသိုလ်တန်းလန်းနဲ့ သေရ ဦးမှာပါ။

သိတဲ့သူကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ အကုသိုလ်စိတ် ရောက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြည့်ညို့တော့ပါဘူး။ မကြည့်ညို့ရုံတင် မကပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါ စက်ဆုပ် တော့တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြည့်ညို့ဘူး၊ စက်ဆုပ်ပြီ ဆိုတော့ မဖြစ်မနေ ပယ်ဖို့ကိုပဲ အားထုတ်တော့တာပါ။ ဆက်ဖြစ်ပါ၊ ပိုက်ဆံပေးပါ၊ မယ်ဆိုရင်တောင် ပိုက်ဆံကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။

ဒါ သိသူနဲ့ မသိသူရဲ့ ကွာခြား ချက်တွေပါပဲ။

တချို့က အောင်မြင်မှုအတွက် အကုသိုလ်နဲ့ ရင်းကြပါတယ်။ အောင်မြင် တာ မအောင်မြင်တာထား အကုသိုလ်က တော့ အကုသိုလ်ပါပဲ။

အရွယ်ရလာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရား သဘောတွေကို ဉာဏ်သိ မဟုတ်ပေမယ့် စာသိ သိလာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ရဲ့

အတွေးတစ်ခု မတွေးလိုက်နဲ့ အကုသိုလ် လေးက ပါလိုက်ရမှ စကား လေးတစ်ခွန်းလောက် မပြောလိုက်နဲ့ အကုသိုလ် လေးက ပါလိုက်ရမှ၊ အလုပ်ကလေးတစ်ခု မလုပ် လိုက်နဲ့ အကုသိုလ်လေးက ပါလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိတာပါ။

ဘဝကို အောင်မြင်ခြင်း မအောင်မြင်ခြင်းတွေက မပြဋ္ဌာန်းဘူးဆိုတာ တွဲပြီး သိလာရပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အောင်မြင်တယ် ဆိုတာလည်း ဘာမှမဟုတ်တော့သလို မအောင်မြင် တာလည်း ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ တရားကသာ အဓိကဖြစ်သွား ပါပြီ။ တရားနဲ့သာ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေသွားချင်တော့တာပါ။

ပုံသကူမထေရ်ရဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ဖတ်ရရုံနဲ့တင် စိတ်က ကြည်နူးနေပါပြီ။ ကဲ... ပုံသကူမထေရ်လို မကောင်းတဲ့ အတွေးလေး တွေးမိလို့ အိမ်ကိုပြန်လာရတယ် ဆိုတာများ ဘယ်နှခါပဲ ရှိဖူး ပါသလဲ။

ပုံသကူမထေရ်လို အားလုံး အားလုံးဟာ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်လို့ အိမ်ကိုပြန်ပြန်လာကြရင် တစ်လောကလုံး ငြိမ်းချမ်းနေကြ မှာပါ။ ကိုယ် အိမ်ပြန်လာလိုက်တာဟာ ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းဖို့အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ကျေးဇူးပြုလိုက်တာပါ။ ကိုယ်က အရေး ပါရင် ပါသလောက် ကျေးဇူးပြုတာပါ။ “ဟယ် . . သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်လာတာလဲ” “အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်လို့ပါ” “ဟယ်.. အဖေကြီး ဘာမေ့ကျန်ခဲ့လို့ အိမ်ပြန်လာတာလဲ” “အကုသိုလ် စိတ်ဖြစ်လို့ပါ။” “ဪ... ထိုင် ထိုင် တရားခွေးလေး နာလိုက်ပါဦး” စသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အိမ်ပြန်လာတာဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့ အတွက်လည်း အထောက်အပံ့ကောင်းတွေ ဖြစ်သွားတော့တာပါ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှေ့ဆက်သွားနေ သွားနေ ကိုယ်တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အိမ်ပြန်လာနိုင်ရပါမယ်။ စာရေးသူ လည်း ကျောင်းပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါဦးမယ်။

ဘာပဲပြောပြော အကုသိုလ်ဖြစ်တာချင်းအတူတူ ကိုယ်က

သိလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မသိသူတွေထဲမှာ သိသူက မြတ်သွားပါပြီလေ။

ကလျာမဂ္ဂစင်း
စန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၀

လျှမ်းတို့

- ၁။ သီဟိုဠ်ခေတ်စံတော်ဝင် အရိယာများ (ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်)
- ၂။ ပိဋကတ်အနှစ်ချုပ် မဇ္ဈိမနိကာယ် ၀-တွဲ၊ (ဓမ္မာစရိယ ဦးမောင်မောင်လေး)

အိမ်ချိချိ
အိမ်ဒါးဒါး

တစ်ခါတုန်းက အနိဝတ္ထ
ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
အနိဝတ္ထမင်းဆိုတာ မြန်မာလို မြန်
ရင်တော့ နောက်မဆုတ်တဲ့မင်းလို့
အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ အဲဒီ မင်းက
ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် နောက်ဆုတ်လေ့
မရှိပါဘူးတဲ့။

တစ်နေ့တော့
အနိဝတ္ထမင်းက ဥယျာဉ်တော်
ကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ တောမီး ထလောင်
ပါတယ်။ မီးက အနိအမြောက်
မရွေး သစ်ပင်မြက်ပင်တွေကို
အကုန်လောင်တော့တာပါ။
နောက်ကိုမဆုတ်ဘဲ ရှေ့ကို
တိုးတိုးပြီးတော့ လောင်သွား
တာပါ။

အနိဝတ္ထမင်းက
လောင်နေတဲ့မီးကို ဥပမာ
ပြုပြီး အာရုံနိမိတ် ယူပါ
တယ်။
“မီးတစ်ဆယ့်တစ်ပါး
ဟာ သတ္တဝါတွေကို ကြီးစွာ
ဆင်းရဲစေလျက် နောက်ကို
မဆုတ်ဘဲ ဆက်ဆက်လောင်
သွားတယ်။ ငါလည်း ဒီ
ဆင်းရဲတွေငြိမ်းပို့ ဒီမီးလောင်

သလို မဂ်တည်းဟူသော မီးနဲ့ ကိလေသာတွေကို လောင်ပြီး ဘယ်လို သွားရပါ့မလဲ လို့ အတွေးနိမိတ်ယူပါတယ်။

နောက်ရှေ့ဆက်သွားတော့ မြစ်ထဲက ငါးတွေကို ဖမ်းနေတဲ့ တံငါသည်တွေကို တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပိုက်ကွန်မှာ မိနေတဲ့ ငါးတစ်ကောင်က ပိုက်ကွန်ကိုဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ ဒီတော့ တံငါသည်တွေက "ငါးက ပိုက်ကွန်ကို ဖြတ်ပြေးသွားပြီ" လို့ အော်ပါတယ်။

အနိဝတ္တမင်းက ဒီအသံကြားတော့ ရှေ့ကအတိုင်း အာရုံနိမိတ် ယူမိပြန်ပါတယ်။

"ငါလည်း မဂ်ညဏ်နဲ့ တဏှာဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်ကို ဘယ်အချိန်လောက် ဖြတ်နိုင်ပါ့မလဲ" လို့ တွေးပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ရထားတဲ့ မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်ပြီး စိပဿနာ တရားတွေ အားထုတ်လိုက်တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

(အပါဒါန်အဋ္ဌကထာ၊ စာမျက်နှာ ၂၁၀၊

သုတ္တန်ပါတ်အဋ္ဌကထာ ပ-တွဲ၊ စာမျက်နှာ ၁၀၂)။

အနိဝတ္တမင်းကတော့ လောင်နေတဲ့မီး၊ ပိုက်ကွန်က လွတ် သွားတဲ့ငါးကိုကြည့်ပြီး သံဝေဂဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ သံဝေဂကိုပဲ အခြေခံ ပြီး တရားအားထုတ်လိုက်တာ တရားထူး တရားမြတ် ရသွားခဲ့ ပါတယ်။

ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ သံဝေဂဖြစ်စရာ သက်ရှိသက်မဲ့တွေ အများကြီးရယ်ပါ။ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး သံဝေဂဖြစ်ကြတဲ့သူတွေ ရှိကြ သလို မဖြစ်ကြတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

ပါရမီရှင်တွေကတော့ မမြဲတဲ့သဘောတရားတွေကို သိပြီး

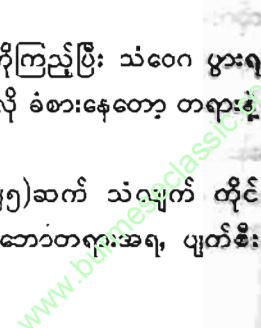
နောက်ဆုံးတော့ မင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့် တရားအားထုတ်တော့တာပဲ။ တကယ်လို့ ပါရမီမပြည့်သေးလို့ တရားထူး မရသေးရင်တောင် နောက်ဘဝတွေမှာလည်း ဆက်စွန့်ပြီး ဆက်အားထုတ်နေဦးမှာပါ။ စွန့်ရတဲ့အထဲ ပါသွားရင် နောက်ဘဝတွေမှာလည်း စွန့်ဖို့ဝန်မလေး တော့ပါဘူး။ မစွန့်ရဲသေးတဲ့ စာရေးသူတို့သာ သံသရာထဲမှာ ကျန်နေ ကြရတာပါ။ စွန့်ရတဲ့သူတွေက စွန့်ပြီး မစွန့်ရတဲ့သူတွေကတော့ စားနေ ကြတုန်းပါ။

စာရေးသူရဲ့ဇာတိ အင်းမဆိုတာ သရေခေတ္တရာ ပြည်ခရိုင်ထဲ ကပါ။ တစ်နှစ်ကို နှစ်ခေါက်လောက်တော့ ပြည်ကို ရောက်ဖြစ် ပါတယ်။ ပြည်ရောက်ရင် အမြဲသွားဖြစ်တဲ့ နှစ်နေရာရှိပါတယ်။ ရွှေဘုံသာမုနိရယ် သရေခေတ္တရာ နန်းတော်ဟောင်း နေရာရယ်ပါ။

ရွှေဘုံသာမုနိမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၊ မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို အမျှအတမ်းပေးဝေပြီးရင် နန်းတော်ဟောင်း နေရာကို သွားလေ့ရှိပါတယ်။ နန်းဦးစေတီရင်ပြင်ကနေ နန်းတော်ဟောင်းကို ကြည့်ရတာဟာ အရသာတစ်ခုလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ နောက် နန်းတော် ဟောင်းကို ကားနဲ့တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ ကြည့်ရ တိုင်းလည်း ဘယ်အခါမှ ရိုးမသွားခဲ့ပါဘူး။ ကြည့်လို့ကောင်းနေခဲ့ တာပါပဲ။

တကယ်ဆို နန်းတော်ဟောင်းကိုကြည့်ပြီး သံဝေဂ ပွားရ မှာပါ။ သံဝေဂမပွားဘဲ အနုပညာတစ်ခုလို ခံစားနေတော့ တရားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါတယ်။

သရေခေတ္တရာမှာ မင်းဆက်(၂၅)ဆက် သံလျက် ထိုင် အုပ်ချုပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှမမြဲတဲ့ သဘောတရားအရ၊ ပျက်စီး

ခြင်းသာ အဆုံးရှိတဲ့ သဘောတရားအရ ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ သံလျက်ကိုင် အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့မင်းတွေ တစ်ပါးမှ မရှိတော့သလို သူတို့ကိုင်ခဲ့တဲ့ သံလျက် တွေလည်း တစ်လက်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်ဘဝ ဘယ်ဒေသမှာ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိရတော့ပါဘူး။

သံလျက်ကိုင် ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ အတိတ်ဘဝတွေက ကုသိုလ်ပါရမီကြီးခဲ့လို့ပါ။ ဒီတော့ မပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ် ပါရမီ ပါခဲ့သူဆိုတာ တွေးလို့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပါလာတဲ့ကုသိုလ်ပါရမီကို အရင်းတည်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း ကုသိုလ်ပါရမီကောင်းတွေကိုပဲ ဆက်ပြီး ဖြည့်သွားလေသလား၊ ပါခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ပါရမီတွေကိုပဲ ထိုင်ပြီးစားသွား ကြလေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။

တချို့လည်း ဂတိချိုချိုကို ရောက်နေကြမှာပါ။ တချို့ကျတော့ ဂတိဓါးဓါးကို ရောက်ချင်ရောက်နေကြမှာပါ။ မျိုးဆက်အဆင့်ဆင့် ခြားသွားပြီဆိုတော့ ဂတိဓါးဓါးရောက် နေသူတွေအတွက် ရည်မှန်းပြီး ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေပေးဖို့လည်း ဘယ်သူကမှ စိတ်ကူးမရှိတော့ပါဘူး။

လောကီရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကုတ္တရာရေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပါရမီ ပါခဲ့သူ မပါခဲ့သူ နှစ်ယောက်အားထုတ်ရင် ပါရမီပါခဲ့သူက မပါခဲ့သူ လိုက်မမီအောင်ကို အကျိုးပေးပါတယ်။ ပါရမီပါခဲ့တဲ့သူတွေ အလုပ် လုပ်ရင် ပိုပြီးထိရောက်ပါတယ်။

ဘုရားဟောအရ ဘာမှမမြဲပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ ပျက်စီးမှာပါပဲ။ နှေးတာနဲ့ မြန်တာပဲ ကွာပါလိမ့်မယ်။ မြဲတယ်ဆိုရင်တော့ ဘုရားဟောနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေမှာပါ။

ဘာမှမမြဲတဲ့လောကကြီးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်ကတော့

ကိုယ့်နောက်ပါမယ့်တရားတွေ ရှာနိုင်ဖို့ သိပ်ပြီးအရေးကြီးပါတယ်။

အမှန်တော့ မမြဲတဲ့တရားတွေနဲ့ နေနေရတာ စိတ်ထဲမှာ ပျော်မှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ အမြဲပူနေရတာပါ။ ကိုယ့်နောက်ပါမယ့် တရားတွေနဲ့ နေနေရင် တရားတွေက ပြန်စောင့်ရှောက်နေတဲ့အတွက် စိတ်က အမြဲအေးချမ်းနေမှာပါ။ ကိုယ့်နောက်ပါမယ့်တရားတွေကို အမြဲမဟုတ်တောင် အချိန်လေးတစ်ခုအနေနဲ့ပွားများ အားထုတ်တာ တောင် စိတ်ကလေး တဒဂံလေးအေးချမ်းနေတာက သက်သေပါ။

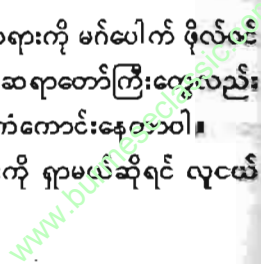
စာရေးသူကတော့ မမြဲတဲ့ ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းတစ်နေရာကို ရောက်မြဲလည်း ရောက်နေ ဦးမှာပါ။ ကြည့်မြဲလည်း ကြည့်ဖြစ်နေဦးမှာပါ။ တစ်နေ့သောအခါ မှာတော့ သံဝေဂအကြည့်နဲ့ ကြည့်ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းမိပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်စားဝတ်နေရေးရှိနေတဲ့အတွက်၊ မိသားစု ရှိနေတဲ့ အတွက် မမြဲတဲ့တရားတွေလည်း လိုအပ်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မမြဲတဲ့တရားတွေကို ခန္ဓာကိုယ်လိုအပ်ချက်အရ မလွှဲမရှောင်သာအနေနဲ့ သာ သုံးပြီး မမြဲတာကို မမြဲမှန်းသိပြီး ကိုယ့်နောက်ပါမယ့် တရား တွေကိုလည်း ကျင့်သုံးရင်း နေထိုင်သွားဖို့ပါပဲ။

တကယ်တော့လည်း သေရင် မမြဲတဲ့တရားတွေကို အကုန်လုံး ထားခဲ့ကြရမှာပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မမြဲတဲ့တရားတွေကို သိခွင့်ရနေတာ ကကို သူများ နိုင်ငံထက်သာနေပါပြီ။

အခု မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဝိပဿနာတရားကို မဂ်ပေါက် ဖိုလ်ယင် ပြပေးနိုင်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာကြီးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒါကကို ကိုယ့်နိုင်ငံက ကံကောင်းနေတာပါ။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှ တရားကို ရှာမယ်ဆိုရင် လူငယ်

တစ်ယောက်လို ခရီးမပေါက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ငယ်တုန်း ကျန်းမာတုန်း ဖြည့်ကျင့်တာကတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အနိဝတ္တမင်းကတော့ မမြဲတဲ့သဘောတရားတွေ သိပြီး ဆက်လက်အားထုတ်သွားတာ ဂတိချိုချို ဂတိခါးခါးတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားခဲ့ပါပြီ။

ကိုယ်က အနိဝတ္တမင်းလို ဂတိချိုချို ဂတိခါးခါးက မလွန် မြောက်နိုင်သေးရင်တောင်၊ ဝိပဿနာတရားကို ထိထိရောက်ရောက် အားမထုတ်နိုင်သေးရင်တောင် ကိုယ်ရထားတဲ့ ရာထူးဌာနန္တရ၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့တွေကိုကြည့်ပြီး “ဪ... မမြဲတဲ့တရားတွေဘဲ၊ တစ်နေ့မှာ ပျက်စီးရမှာပဲ” လို့ မမြဲတဲ့ သဘောတရားတွေကို မကြာမကြာ ဆင်ခြင်ဆင်ခြင်ပေးရပါမယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်တာလေးကိုလည်း အထုံအလှေ အကျင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရပါမယ်။ အထုံဆိုတာ အမြဲ လေ့ကျင့်ထားရင် ထုံသွားတာပါပဲ။ လေ့ကျင့်စမှာသာ ကိုယ်က အားစိုက်ရတာပါ။ အထုံဖြစ်သွားရင်တော့ အထူး အားစိုက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဆင်ခြင်ပြီးတဲ့အခါ အနိဝတ္တမင်းကို အားကျ အတုယူပြီး ဝင်လေ ထွက်လေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖောင်းတယ်ပိန်တယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်နာမ်တစ်ခုခုမှာ သတိကပ်သိပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိပဿနာ တရားကို နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်လောက်လေး ရှုမှတ်လိုက်ဖို့ပါ။

သံဝေဂစစ်စစ်၊ ဝိပဿနာစစ်စစ်တော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆင်ခြင်နေတဲ့အခိုက်အတန့် ရှုမှတ်နေတဲ့ အခိုက်အတန့် လေးမှာတော့ အကုသိုလ်ကိလေသာတွေ ကင်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။ အကုသိုလ်ကိလေသာကင်းနေရင် တဒင်္ဂလေးတော့ စိတ်အေးချမ်းနေ

ပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ နောက်ဘဝ နောက်ဘဝတွေအထိလည်း ဆင်ခြင်တဲ့အထုံ ပွားများတဲ့အထုံလေးတွေ ဆက်ဆက်ပါသွားမှာပါ။ ဒီဘဝ ဆင်ခြင်ပွားများရင် နောက်ဘဝ နောက်ဘဝတွေလည်း ဆက်ပြီး ဆင်ခြင်ပွားများနေဦးမှာပါပဲ။ အဲဒီလို ဆင်ခြင် ပွားများနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပါရမီဖြည့်နေတယ်လို့လည်း သဘောထားပေါ့။ တစ်နေ့ကို ဆင်ခြင်တာ တစ်မိနစ်၊ ပွားများတာ သုံးမိနစ် စုစုပေါင်း လေးမိနစ်လောက်လေးတော့ လေ့ကျင့် လေ့ကျင့်သွားသင့်ပါတယ်။ လေးမိနစ်ဆိုတော့ ဘာမှမကြာပါဘူး။ နောက်ဘဝ ဘဝ၊ ဘဝအထုံတွေ အတွက် အဲဒီလောက်လေးတော့ အချိန်ပေးသင့်ပါတယ်။ ပါရမီ ပြည့်တဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာတော့ အနိဝတ္တမင်းလို တရားထူး ရသွားမှာပါ။

ဒါကြောင့် ရုံးတက်ရင်းလည်း ဆင်ခြင်ပွားများလို့ ရပါတယ်။ ကားစီးရင်းလည်း ဆင်ခြင်ပွားများလို့ ရပါတယ်။ ဈေးရောင်းရင်းလည်း ဆင်ခြင်ပွားများလို့ ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး ရေချိုးခန်းဝင်နေရင်းလည်း ဆင်ခြင်ပွားများလို့ ရတာပါပဲ။

ရေချိုးခန်းဝင်နေတုန်းဆို ကိုယ်တစ်ယောက်ထည်း ရှိနေတဲ့ အတွက်၊ အသံတိတ်ဆိတ်မှုလည်း ရှိနေတဲ့အတွက် ဆင်ခြင်ပွားများ ရတာ ပိုလို့တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိဦးမှာပါ။ ရေချိုးခန်းဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဧည့်သည်လည်း မလာသလို ဖုန်းလည်း မလာပါဘူး။ ပြင်ပလုပ်စရာလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဘာအနှောင့်အယှက်မှမရှိတဲ့ တကယ့် သီးသန့်ကိုယ်ပိုင် အချိန်တစ်ခုပါပဲ။ ရေချိုးခန်းဝင်တာပဲ တော့ လူတိုင်း လူတိုင်း တစ်နေ့ကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တော့ မြင်နေ ဝင်ကြရတာပါ။ တရားအားထုတ်ဖို့ အချိန်ရရှိပါဘူးလို့ ဆိုတဲ့သူတွေ အတွက် “သီးသန့်ကိုယ်ပိုင် အချိန်လေး” တစ်ခုပါ။ ထိုလိုက ရေချိုးခန်း

ဝင်တုန်းမှာ ဆင်ခြင်ပွားများတဲ့ အထုံအလှေအကျင့်လေး လုပ်ထား လိုက်ရင် နောင်ဆို ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်တာနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီးသား၊ ပွားများ ပြီးသား ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အမြဲဆင်ခြင်ပွားများနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ တရားတွေ အများကြီး မလုပ်နိုင်သေးပေမယ့် နေ့စဉ် မိနစ်ပိုင်း ဆင်ခြင်ပွားများ နေတဲ့အတွက် “ငါတရားနဲ့ သိပ်ကွာဟ မနေပါဘူးလေ” ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားပေးလို့ရပါတယ်။ တရားမလုပ်ဖြစ်သေးလို့ တစ်ခါတလေ စိတ်ဓာတ်ကျရသူတွေအတွက် ဖြေဆည်ရာ တစ်ခုပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ ဈေးရောင်းနေရင်းလည်း ဆင်ခြင်ပွားများလို့ ရတာပါပဲ။ ဈေးဆိုတာ အချိန်ပြည့်ရောင်းနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားထဲမှာ ဝယ်သူမလာသေးတဲ့အချိန်ဆိုတာ ရှိနေတာပါပဲ။ ဝယ်သူ မလာသေးတဲ့အချိန်လေးတွေမှာ ဆင်ခြင်ပွားများနေလို့ရတာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ဈေးရောင်းရင်း ကုသိုလ်တွေဖြစ်နေတော့တာပါ။ ဆင်ခြင် ပွားများနေတဲ့ ဈေးသည်တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အကုသိုလ် မကင်းတဲ့ ဈေးရောင်းမှုကို မပြုပါဘူး။ ဈေးရောင်းရင်း ကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ သူတွေရှိသလို ဈေးရောင်းရင်း အကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပါ။

ဈေးရောင်းတာဟာ သတိရှိရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးရသလို သတိ ဓရှိရင် ငရဲနဲ့လည်း နီးရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငရဲနဲ့နီးတဲ့ ဈေးရောင်း နည်းကိုတော့ အထူးရှောင်ကြဉ်ရပါမယ်။

တရားထူးရသွားကြတဲ့ ထေရီထေရာအရှင်မြတ်တွေဟာ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး ဆင်ခြင်ပုံချင်းတော့ မတူကြပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ် အားကျကြည့်ညိုတဲ့ ထေရီထေရာတစ်ပါးပါးရဲ့ ဆင်ခြင်မှုကိုအတုယူပြီး

ဆင်ခြင်လို့ရသလို ကိုယ်ကြားဖူးတဲ့ ရှေးရှေးဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေရဲ့ ဆင်ခြင်မှုမျိုးတွေနဲ့လည်း ဆင်ခြင်လို့ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ ဆင်ခြင်မှုမျိုးနဲ့လည်း ဆင်ခြင်လို့ ရပါတယ်။

သီလ သမာဓိ ပညာကြီးမားတဲ့ ရှေးရှေးဆရာတော် ဘုရားကြီး တွေရဲ့ ဆင်ခြင်မှုလောက် အဆင့်မြင့်ပေမယ့် သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အပြုအမူအတိုင်း အတုယူကျင့်သုံးနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်ညိုလို့ရနေပါပြီ။ ဒါ သူတော်ကောင်းဓာတ် ကူးဆက်တယ်လို့ လည်း ခေါ်ပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့ မမြဲတဲ့သဘောတရားတွေကိုကြည့်ပြီး “ဪ... မမြဲတဲ့တရားတွေဘဲ၊ တစ်နေ့မှာ ပျက်စီးရမှာပဲ” လို့ နေ့စဉ် ဆင်ခြင်ပေးပါ။ နောက်ဘဝမှာ အထုံပါရမီလေးပါသွားအောင်လို့ပါ။

ရုပ်ရှင်တေးထုတ်ဝေရေး
ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၀

ကျမ်းတို၊
ပုံတော်စုံထေရအပါဒါနိဝတ္ထုတော်ကြီး။ (အရှင်ဓမ္မသာဓိဘိဝံသ)

တကယ်တော့လည်း တွေ့မျိုးတွေ့ပါပဲ

တစ်ခါတုန်းက သူဌေးသားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဌေးသားရတဲ့ အမျိုးသမီးက ကလေးမမွေးနိုင်ဘဲ မြိုနေပါတယ်။ ဒီတော့ အမေလုပ်သူက မျိုးဆက်ပြတ်မှာစိုးလို့ နောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စီစဉ်ပါတယ်။ လက်ရှိနေ့က “နောက်ယူတဲ့ မိန်းမက သားဖွားနိုင်ရင် ငါ့ကို

ကျွန်မအရာထားတော့မှာပဲ” ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာပေးပါတယ်။ ဒုတိယဇနီး ရောက်လာတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အခါ သူ့ကိုပြောဖို့ မှာထားပါတယ်။ ဒုတိယဇနီးကလည်း သဘောရိုးနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အခါ ပြောပါတယ်။ ပထမဇနီးက အကြံနဲ့ အစာထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ကျဆေး

ထည့် ကျွေးပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်တည်တော့လည်း ကိုယ်ဝန်ကျဆေး တိုက်ပြန်ပါတယ်။ တတိယ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အခါ

မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သတိပေးလို့ ပထမဇနီးကို မမြေ့အောင် တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ခံရင့်အမာ ဖြစ်လာမှ ပထမဇနီးက သိရှိ

သွားပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျဆေးကို ထပ်တိုက်ပြန်ပါတယ်။ ကလေးမမွေးနိုင်တော့ဘဲ ဝေဒနာတွေဖြစ်ပြီး သေဖို့ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ သေခါနီးမှာ “နောက်ဘဝ ဘီလူးမဖြစ်ပြီး သင့်ကလေးတွေကို စားရပါလို့၏” လို့ ဆုတောင်းပြီး သေသွားပါတယ်။

သူ့ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ဘီလူးမတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အိမ်မှာပဲ ကြောင်မဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဇနီးကလည်း ခင်ပွန်းကရိုက်လို့ သေရပါတယ်။ သေပြီး အိမ်မှာပဲ ကြက်မဖြစ်ပါတယ်။ ကြက်မက ကြက်ဥ ဥတော့ ကြောင်မက လာ လာစားပါတယ်။ ဒီတော့ ကြက်မက ထပ်ဆုတောင်းပြန်ပါတယ်။ “နောက်ဘဝ ကြောင်မနဲ့ သားသမီးတွေကို စားရပါလို့၏” လို့ ။

ဆုတောင်းအတိုင်း ကျားမျိုးနွယ်ထဲမှာပါတဲ့ သစ်မ ဖြစ်ပါသတဲ့။ ကြောင်မက သမင်မဖြစ်ပါသတဲ့။ ဒီတော့ သစ်မက သမင်မကို စားပြန်ရော။ သမင်မကလည်း သေခါနီး “သစ်မနဲ့ သားသမီးတွေကို စားရပါလို့၏” လို့ ဆုတောင်းပြန်ရော။

နောက်ဘဝမှာ သမင်မက ဘီလူးမဖြစ်ပြီး သစ်မက သာဝတ္တိပြည်မှာ အမျိုးသမီးဖြစ်ပါတယ်။ အရွယ်ရောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားဖွားပါတယ်။ ဘီလူးမက မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်ပြီး သားကို လာစားပါတယ်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင် လာလာ စားပါတယ်။ တတိယကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အခါမှာတော့ မိဘအိမ်ကိုသွားပြီး မီးဖွားပါတယ်။

အိမ်ကိုပြန်လို့ရပြီဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တော့ အပြန်လမ်းခရီး ဇေတဝန်ကျောင်းအနီးမှာ ဘီလူးမလိုက်လာလို့ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်ပြေးရပါတယ်။ ကျောင်းထဲရောက်တော့ သားကို မြတ်စွာဘုရား ခြေဖမ်းပေါ် အိပ်စေပြီး “အရှင်ဘုရားတို့အား ဤကလေးကို လှူပါ၏”

ဆိုပြီး လှူလိုက်ပါတယ်။ ဘီလူးမကိုတော့ ကျောင်းစောင့်နတ်က ကျောင်းထဲ ဝင်ခွင့်မပေးပါဘူး။ ဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာကို ဘီလူးမကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဆုံပြီဆိုမှ ရန်တုံ့မမူဖို့ အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောပြောပါတယ်။

**န ဟိ ဝေရေန ဝေရာနိ၊
သမ္ပန္နိ ဣဒါဓနံ၊**

**အဝေရေန စ သမ္ပန္နိ စသ ဝေဇ္ဇာ
သဂန္တဗော၊**

မြန်မာပြန် ။ ဤလောက၌ ရန်တုံ့မူသဖြင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ရန်တုံ့မငြိမ်းကုန်။ ရန်တုံ့မမူမှသာ ရန်တုံ့ငြိမ်းကုန်၏။ ဤသို့ ရန်တုံ့မမူသဖြင့် ရန်ငြိမ်းခြင်း ရှေးရိုးတရားသည် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာအစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့၏ သွားရာလမ်းပေတည်း။

ဂါထာဆုံးတော့ ဘီလူးမ သောတာပတ္တိဖိုလ် တည်သွားပါတယ်။ သံသရာအဆက်ဆက်က ရန်ငြိမ်းတွေလည်း ပြေပျောက်သွားပြီး မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

(ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ပ-တွဲ၊ နာ ၂၉)

မြတ်စွာဘုရားရှင်က
သွေပျိုးတော်ပါတယ်လို့
ဟောထားတာကို ကိုယ်က
သွေပျိုးတော်နိုင်ဘူး ဇွတ်
လုပ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း
ဘုရားကား နားထောင်စရာ
ရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မပဒကဆိုတော့ အားလုံးကြားဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပါ။ သူတို့ရဲ့ အပြန်အလှန် လက်စားချေမှုကို အောက်ပါအတိုင်း စဉ်ကြည့် မိပါတယ်။

ပထမဇနီး	ဒုတိယဇနီး
ကြက်မ	ကြောင်မ
သစ်မ	သမင်မ
လူမ	ဘီလူးမ

အာယာတအမုန်းတွေဟာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ဘဝအထိ ပါသွားတာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘဝတိုင်း အပြန်အလှန် ရန်ငြိုးဖွဲ့ လက်စားချေခဲ့ကြပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့ပြီး တစ်ယောက်က တရားထူးရ၊ တစ်ယောက်ကလည်း အမြင်မှန်ရပြီး အာယာတအမုန်းတွေ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တစ်ဇာတ်သိမ်းခဲ့ကြရပါတယ်။

ကိုယ်တွေ သူတွေကတော့ အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာလည်း အချိန်တွေ အများကြီး စောင့်ရဦးမှာပါ။ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တစ်ပါးပါးနဲ့တွေ့ပြီး အာယာတတွေ ပြေပျောက်သွားမယ် ဆိုရင်လည်း အဟုတ်သား။ တွေ့ဖို့ဆိုတာကလည်း မသေချာတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျိန်းသေတဲ့ဒီဘဝမှာပဲ အာယာတတွေကို ပယ်သတ်ပစ် ရမှာပါ။ ဆက်လက်ပြီး အပြန်အလှန် ရန်ငြိုးဖွဲ့ လက်စားချေနေကြဦး မယ်ဆိုရင်တော့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးသထက်ဝေးနေရဦးမှာပါ။

ဘုရားဟောဒေသနာအရ သံသရာမှာ ဆွေမျိုးမတော်ဖူးတဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ ဆွေမျိုးမှ တစ်ဘဝတင်မကပါဘူး။ အဖေ အမေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဇနီးမောင်နှမသည်ဖြင့် အမည်မျိုးစုံ ဘဝမျိုးစုံ တော်စပ်ခဲ့ကြတာပါ။

ကိုယ်က ဘဝတွေကို ပြန်အောက်မေ့နိုင်တဲ့ အဘိညာဉ် မရှိလို့သာပါ။ ပြန်သိတဲ့ အဘိညာဉ်သာရှိရင် အားလုံးဟာ ဆွေမျိုး တွေချည်းပါပဲ။

ဟိုတလောက ဖလားဝါးနယူးဂျာနယ်မှာ သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ မျိုးရိုးဗီဇအရ လူသားအားလုံးဟာ ဆွေမျိုး တော်စပ်နေကြပါသတဲ့။

မျိုးရိုးဗီဇအရ လူသားအားလုံး ဆွေမျိုးတော်စပ်နေတယ်တဲ့ လား

လွန်ခဲ့သောရက်သတ္တပတ်က မျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း တစ်ခုက ဒီလိုဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသား မက်ဒေမုန်နဲ့ ဘင်အက်ဖလက်တို့ဟာ ဆယ်ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုတော်စပ်သူတွေ ဖြစ်ပါ သတဲ့။ ဒါ့အပြင် သူတို့ရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ထဲက နောက်ဆုံးဘိုးဘေး ဘီဘင်ကတော့ ၁၆၃၀ပြည့်နှစ်လောက်က မက်ဆာချူးဆက်ကို ရောက် လာခဲ့တဲ့ ဝီလျံနီးလ်တန် ဂျူနီယာလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ ဘင်အက်ဖလက်ဟာ ဗြိတိန် တော်ဝင်မင်းသမီး ဒိုင်ယာနာနဲ့ ၁၆ ယောက်မြောက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသမ္မတတို့နဲ့လည်း ဆွေမျိုးတော်စပ်နေတယ်လို့ ဆို ပါတယ်။ အဲဒီမျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာမှတ်တမ်းမှာ ထပ်ပြီးတွေ့ရတာကတော့ သမ္မတအိုဘားမားဟာ ဂျာရယ်လ်ဖို့၊ လင်ဒန့်ဂျွန်ဆင်၊ ဟယ်ရီအက်စ် ထရူးမင်း၊ ဝင်စတန်ချာချီနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဘရက်ပစ်တို့နဲ့ပါ ဆွေမျိုး တော်စပ်နေတာတွေရမှာပါ။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဟီလာရီကလင်တန် ဆိုရင်လည်း မက်ဒေါနား၊ စီလင်းဒီယွန်၊ ချားလ်မင်းသားရဲ့ ဇနီး

ကမီလာပါကာဘောင်းတို့အပြင် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး အင်ဂျလီနာဂျီလီနိုပါ ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

(ဖလားဝါးနယူးဂျာနယ်၊ NOVEMBER 10-16, 2009)

သူတို့ သုတေသနပြု စပ်ပြတာက ဘိုးဘေးဘီဘင်ဘောင် ဘောအရ ဆယ် ဝမ်းကွဲစသည် တော်ကြတာကို စပ်ပြတာ ပါ။ သတင်းလေးက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း ပြီး တစ်ခါမှ မတွေးဖူးတဲ့ အတွေးလေးပါ။ ဥပမာ မောင်နှမ ဆယ်ဝမ်းကွဲတော်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါဆို မျိုးဆက် ဆယ်ဆက်ပါ။ တစ်ဆက်ကို ယေဘုယျ (၇၅)နှစ်နဲ့တွက်ရင် နှစ်ပေါင်း (၇၅၀)ကအမျိုးအရင်းတွေပါ။ ဝမ်းကွဲနှစ်ဆယ်တော်တယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း (၁၅၀၀)ကပါ။ ဝမ်းကွဲ တစ်ရာဆို ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၇၅၀၀)ကပေါ့။

သံသရာအဆက်ဆက် အရလည်း ဆွေမျိုးတွေတော်နေသလို မျိုးဆက် အဆင့်ဆင့်အရလည်း ဆွေမျိုးတွေ တော် နေကြပါတယ်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာလည်း ဒေါသ အာဇာတအမုန်းတွေဖြစ်နေရင် ဆွေမျိုး

နိုင်တဲ့သူက လည်း သတ်ရတဲ့အတွက် အကုသိုလ်ပါပဲ။ ရုံးတဲ သူကလည်း ဒေါသ အာဇာတ နာကြည်းမှု တွေနဲ့အသက် ထွက်သွား ရတဲ့အတွက် ကောင်းရာ သူဂတိကို ရောက်ဖို့ ရာဂိုင်းနန်း နည်းတဲ့အတွက် ရုံးတာပါပဲ။ ဒီတော့ နိုင်သူ လည်း ရုံး၊ ရုံးသူလည်း ရုံးပါပဲ။

စပ်ပြီး ဖျောက်ဖို့ မှာထားပါတယ်။

ဥပမာပဲ ထားပါတော့။ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် ဒေါသ အာဇာတအမုန်းတွေဖြစ်နေရင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က လာတဲ့နည်းအတိုင်း “ဪ... သံသရာမှာ ဆွေမျိုးမတော်ခဲ့သူဆိုတာ မရှိတူး။ ဘဝတစ်ခုမှာ ငါ့ရဲ့အမေတော်ခဲ့ချင် တော်ခဲ့မှာပဲ။ အမေတော်ခဲ့တုန်းက ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်မှာလည်း အပူအစပ်တွေလည်း ရှောင်ခဲ့ရမှာပဲ။ အနေအထိုင် အသွားအလာလည်း ဆင်ခြင်ခဲ့ရမှာပဲ။ မွေးလာတဲ့အခါလည်း မေတ္တာအပြည့်နဲ့ နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး ပြုစုခဲ့မှာပဲ။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေကိုလည်း မရွံ့မရှာ သုတ်သင်ပေးခဲ့မှာပဲ။ ငါ့ရဲ့ အဖေလည်း တော်ခဲ့ချင် တော်ခဲ့မှာပဲ။ ငါ့ရဲ့အဖေ တော်ခဲ့တုန်းက အရပ်တစ်ပါးကို သွားပြီး သက်စွန့်ဆံဖျား စီးပွားရှာပြီး ငါ့ကို ကျွေးမွေး ခဲ့မှာပဲ။ ငါ့အတွက် အသက်ကိုလည်း စွန့်ချင်စွန့်ခဲ့မှာပဲ။ ငါ့ရဲ့သားသမီး ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း တော်ခဲ့မှာပဲ” အဲဒီလို ဆွေမျိုးစပ်ပြီး ဖျောက် ပါတဲ့။ ကိုယ်တွေ့တတ်သလို တခြားစကားလုံးတွေနဲ့ တွေးပြီး ဖျောက် လို့လည်း ရပါတယ်။

မျိုးဆက်အဆင့်ဆင့်အနေနဲ့လည်း “ဪ... သူဟာ ငါနဲ့ ဆယ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမ တော်ချင်တော်နေမှာပဲ” လို့ မျိုးဆက်ကိုတွေးပြီး လည်း ဖျောက်လို့ ရပါတယ်။

တကယ်တော့လည်း လူသားအားလုံးဟာ ဆွေမျိုးတွေချည်း ပါပဲ။ ဆွေမျိုးစပ်လိုက်ရင် မုန်းစရာလူမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီဘဝမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မုန်းနေရပေမယ့် သံသရာမှာ မိဘတွေ အကြိမ်ကြိမ် တော်စပ်ခဲ့ပြီး ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိခဲ့မှာပါ။ မိဘ တော်စပ်ခဲ့တာကို အာရုံပြုလိုက်ရင်လည်း ဒေါသအာဇာတတွေတို

ဖျောက်ရတာ လွယ်သွားမှာပါ။

တကယ်လို့ တရားတွေကိုယ်စီအားထုတ်လို့ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝ တွေကို ပြန်မြင်ကြရရင်လည်း အကောင်းသား။ သံသရာမှာ ဆွေမျိုး တွေ အကြိမ်ကြိမ်တော်ခဲပြီး တော်ခဲတိုင်း ကျေးဇူးတွေများခဲ့ပြီး ဒီဘဝကျတော့မှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းနေရတယ်ဆိုတာကို တရားသဘောနဲ့ ပြန်ကြည့်ဖို့ပါ။

ဘဝတွေကို ပြန်မြင်ခွင့်မရတော့ပေမယ့် ဘုရားဟောဒေသနာ တွေကို ပြန်အာရုံပြုပြီး ဆွေမျိုးစပ်လို့ရနေတာပါပဲ။ ဆွေမျိုးစပ်တဲ့ နေရာမှာ တစ်ရက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အဖေ အမေ ညီမ အစ်ကို အဒေါ် ဇနီး ခင်ပွန်း စသည်ဖြင့် အမည်မျိုးစုံနဲ့ ဆွေမျိုးစပ်ပြီး ဖျောက် လို့လည်း ရပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အာယာတ ဖြစ်တဲ့အခါ တစ်ဖက်က ဆွေမျိုးစပ် ဖျောက်နေပေမယ့် တစ်ဖက်က အာယာတတွေ ဆက်ပွားနေမယ်ဆိုရင်လည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းသင့် သလောက် ဖြစ်ထွန်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။

သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲကို ဒေါသအာယာတ ဝင်လာတာ အကုသိုလ်ပါပဲ။ အကုသိုလ်ဆိုတော့လည်း အကုသိုလ်ပါပဲ။

ကိုယ်က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမ တွေအတိုင်း နေသွားရုံပါပဲ။ ဘာမှ မှားစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ပါရမီရှင် တွေကတော့ ရင်ထဲကို အာယာတတွေဝင်လာရင် ဆွေမျိုးစပ်ဆင်ခြင် လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပျောက်သွားပါတယ်။ ကိုယ်က ပါရမီရှင် မဟုတ် သေးပါဘူးဆိုရင်လည်း အကြိမ်များစွာ ဆွေမျိုးစပ်ဆင်ခြင်ပြီး ဖျောက် ရမှာပါ။ ပါရမီရှင်တွေလို ချက်ချင်းမပျောက်နိုင်ပေမယ့် ဆင်ခြင်မှု အကြိမ်များလာတဲ့အခါ ပျောက်သွားမှာပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က

ဆွေမျိုးတော်ပါတယ်လို့ ဟောထားတာကို ကိုယ်တ ဆွေမျိုးမတော် နိုင်ဘူး ဇွတ်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ဘုရားစကား နားမထောင်စဉ် ရောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်အငေါ်ထားတဲ့ အာယာတဒေါသတွေဟာ နောက်ဘဝအထိပါသွားရင် သိပ်ကြောက်စွဲ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ဘဝတွေမှာလည်း ဆက်ပြီးလက်စားချောနေ ကြမှာ စိုးလို့ပါ။ ဒီဘဝမှာဖြစ်တဲ့အမုန်းတွေကို ဒီဘဝမှာပဲ ထားခဲ့တာ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ဘဝအထိ ယူမသွားဖို့ပါ။

မြန်မာ့သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ လက်လှမ်းမီရာ သမိုင်းစာအုပ် တချို့ကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမိုင်းစာအုပ် တစ်အုပ်တို ဖတ်ပြီးတိုင်း ဖတ်ပြီးတိုင်း ဇက်ကြီးလေးပြီး ကျန်ခဲ့ရပါတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ကြခိုက်ကြ သေကြကျေကြ အမျိုးမျိုး ပါပဲ။ သမိုင်းဆရာတွေက အနိုင်အရှုံးတွေကို သမိုင်းတစ်ခုအနေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ ကျေးဇူးတင်ရပေမယ့် ဖတ်ရတဲ့သူမှာတော့ စိတ်မသက်သာလှပါဘူး။ ဇက်ကြီးလေး၊ ရင်တွေမော၊ သက်ပြင်းတွေ အခါခါချပြီး ကျန်ခဲ့ရတာပါ။

တရားသဘောအရတော့ နိုင်သူကော ရှုံးသူကော နှစ်ဖက်လုံး ရှုံးကြတာပါပဲ။

နိုင်တဲ့သူကလည်း သတ်ရတဲ့အတွက် အကုသိုလ်ပါပဲ။ ရှုံးတဲ့သူကလည်း ဒေါသအာယာတ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ အသက် ထွက်သွားရတဲ့အတွက် ကောင်းရာသူဂတိကိုရောက်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း နည်းတဲ့အတွက် ရှုံးတာပါပဲ။ ဒီတော့ နိုင်သူလည်း ရှုံး၊ ရှုံးသူလည်း ရှုံးပါပဲ။

တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ နိုင်တယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားကြပေမယ့်

နိုင်တဲ့ဘက်မှာလည်း အသေအပျောက် ဆိုတာတွေတော့ ရှိမှာပါ။ ခေတ် အဆက်ဆက် တိုက်ပွဲတွေမှာ သေဆုံးခဲ့ သူတွေဟာ ကောင်းရာ သုဂတိရောက် သွားရင် တော်ပါရဲ့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ရှိနေကြဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မတွေးဝံ့စရာပါ။ ဘယ်သူကမှ သူတို့ အတွက် သီးသန့်ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှပေးပေး တယ်လို့လည်း ဒီနေ့အထိ မဖတ်ဖူး သေးပါဘူး။ သူတို့ကတော့ တမလွန်ကနေ ကုသိုလ်အမျှကို မျှော်လင့်နေကြမှာပါ။

တစ်ခါတလေ တွေးမိတာပါ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ကျဆုံး သွားတဲ့သူတွေအတွက် အလွှာစုံစုပေါင်းပြီး ကုသိုလ်ပြုအမျှပေးပေးရင် ကောင်း မလားလို့ပါ။ ကုသိုလ်ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် ကိုယ်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်၊ တမလွန်က လူတွေအတွက်လည်း အမျှရ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိပါပဲ။

“ ကုသိုလ်ပြုအမျှပေးပေး ” လို့ နာမည်တပ်လို့ရသလို “ အာဃာတ ချေ ဖျက်ပွဲ ” “ ဝန်ချကန်တော့တောင်းပန်ပွဲ ”

ဆတ်အဆက်ဆက် တိုက်ပွဲတွေမှာ သေဆုံးခဲ့ သူတွေဟာ ကောင်းရာ သုဂတိရောက်သွားရင် တော်ပါရဲ့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဒီနေ့ ဒီအချိန် အထိ ရှိနေကြဦးမယ် ဆိုရင်တော့ မတွေးဝံ့စရာပါ။

စသည်ဖြင့် နာမည်အမျိုးမျိုးတပ်လို့လည်း ရပါတယ်။ ဒီထက် ကောင်းတဲ့နာမည်လည်း ပေါ်လာချင် ပေါ်လာမှာပါ။ ဘယ်လိုပဲ နာမည်တပ်တပ် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

ကုသိုလ်ပြု အမျှပေးပေးပြီးရင် ပထမဆုံး ရရှိမယ့်အကျိုးတ ဝမ်းမြောက်မှုပီတိပါပဲ။ အဲဒီဝမ်းမြောက်မှုပီတိကိုပဲ အခြေခံပြီး ဝိပဿနာတရားတွေ ဆက်လက်ရွပွားသွားဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ လူသာဓုခေါ် နတ်သာဓုခေါ်ပါပဲ။

တမလွန်က ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း “ ဆွေမျိုးမုန်းသိတဲ့တစ်နေ့ အမျှပေးပါမယ် ” လို့လည်း ကြိုတင်ပြီးပြောထားလိုက်ချင်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း အဲဒီ “ ဆွေမျိုးသိတဲ့နေ့တစ်နေ့ ” ကို မျှော်လင့်နေကြ မှာပါ။

ဘာပဲပြောပြော ဒေါသအာဃာတတွေဝင်လာရင် ဆွေမျိုး စပ်ပြီး ဖျောက်ကြည့်ပါလား။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ လျော့ သွားမှာပါ။

လေးဝါး၊ နယု၊ ကုသိုလ်
၁၂ . ၁ . ၂၀၁၀

၁၃၈

ဒေါသကို ဘယ်လို
ပယ်မလဲ . . . ?

ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို
စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်
သိချင်နေတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
တစ်ခါတလေ ဒေါသဖြစ်မိတဲ့
အခါ ရင်ထဲမှာ “ဒုတ် . ဒုတ်”
“ဒုတ် . ဒုတ်”နဲ့ အိပ်မပျော်တော့
ပါဘူး။ အိပ်မပျော်တာက
ပိုတောင် စိတ်ဆင်းရဲ ရပါတယ်။
အဲဒီအိပ်မပျော်တာ တစ်ချက်နဲ့
တင် ဒေါသ မဖြစ်ချင်တာပါ။
မဖြစ်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်နေရတုန်း
ပါ။ အနာဂါမ် မဖြစ်သရွေ့တော့
ဖြစ်နေရဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့်

ဒေါသကို ဘယ်လို ပယ်
ရမလဲဆိုတာကို သိပ်
သိချင်တာပါ။

မဟာစည်
ဆရာတော် ဘုရားကြီး
က ဒေါသနဲ့ ပတ်သက်

ဒေါသကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

လို့ ဝဇ္ဇိကသုတ်တရားတော်မှ
မျက်မှောက်ခေတ် တကယ့်
ဖြစ်စဉ် ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်
ကို ထည့်ဟော ထားဖူးပါတယ်။
ဟောစဉ်တရားတော်
က ဒီလိုပါ။

“တစ်ခါက သုဓမ္မဝတီ
ပုံနှိပ်တိုက်က တိုက်အုပ် ဦးပန်း
မောင် ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက
မှတ်ဖွယ်ဝတ္ထုကလေးတစ်ခုကို
ပြောပါတယ်။ ဦးပန်းမောင်
ဆိုတာ ဒကာလူ ကြားကောင်း

ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဦးပန်းမောင်က ရေဒီယိုထဲက နေပြီးတော့
 “မဖြစ်စလောက် တရားတော်” ဟောမယ်ဆိုလို့ “ဘာများ
 ဟောမှာပါလိမ့်မတုန်း” လို့ ဘုန်းကြီးက နားထောင်နေတယ်။
 သူပြောပုံက မဖြစ်စလောက်ကလေးနဲ့လည်း ဒုက္ခဖြစ်တတ်တယ်။
 မဖြစ်စလောက်ကလေးပဲ ဆိုပြီးတော့ မရှိမသေ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့တဲ့။
 ဒကာလူရော အဲဒီတုန်းက မကြားလိုက်ဘူးလား၊ မကြားဖူးတဲ့
 သူတွေကပဲ များပါလိမ့်မယ်။ မဖြစ်စလောက်တရားတော်တဲ့။ သူ့ဥစ္စာ
 ကောင်းတယ်။ အမည်ပေးပုံကလေးကိုက သိပ်ကောင်းနေတယ်။
 ဖြစ်ပုံကလည်း ဆန်းတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ တစ်ခါက အင်မတန်
 ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူ နေကြတဲ့ ဦးပဉ္စင်းနစ်ပါး ရှိပါသတဲ့။ တစ်ပါးက
 ရေချိုးနေတယ်။ အဲဒီလို ရေချိုးနေတုန်း သူ့ဖိနပ်ကို တစ်ပါးက
 ကျီစယ်လိုတဲ့အနေနဲ့ ဝှက်ထားတယ်။ ဟိုရေချိုးနေတဲ့ဦးပဉ္စင်းက
 ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ ဖိနပ်စီးမယ်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဖိနပ်ကို
 မတွေ့ရဘူး။ မတွေ့ရတော့ အဲဒီဦးပဉ္စင်းကလည်း သူ့ဖိနပ်
 ဝှက်ထားမှန်းသိလို့ ရယ်စရာအနေနဲ့ သူက ပြောတယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ
 ပြောလိုက်တာပါပဲ။ “ဟေ့ . . . ငါ့ဖိနပ်ကို ဘယ်ခွေးချီသွားမှန်း
 မသိဘူး” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဖိနပ်ဝှက်ထားတဲ့ ဦးပဉ္စင်းက
 စိတ်နာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ “ငါ့ကို ခွေးဖြစ်အောင်ဆိုတယ်” လို့
 အတွေးခေါင်ပြီးတော့ စိတ်နာလိုက်တာတဲ့။ ဟိုဖိနပ်ရှင် ဦးပဉ္စင်း
 ကတော့ စေတနာ မပါပါဘူး။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်တာပါပဲ။ စိတ်နာ
 လောက်အောင်လို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဖိနပ် ပျောက်သွား
 တော့ ဒီလိုပြောရမှာပဲ။ ဖိနပ်ခွေးချီတယ်လို့ ပြောတာဟာ ပြောရိုး
 ပြောစဉ်ပဲ။ အပြောခံရတဲ့ ဦးပဉ္စင်းကတော့ “ငါ့ခွေးဖြစ်အောင် ပြောရ

မလား” ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာနဲ့ အုတ်ခဲကြီးနဲ့ ဖိနပ်ရှင်ဦးပဉ္စင်းနဲ့
 ခေါင်းကို ထုလိုက်တာ ပျံလွန်တော်မူရတာပဲ။ အောင်မယ် ပြောတာ
 ကတော့ သူ့ဥစ္စာ မဖြစ်စလောက်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောတဲ့ ဦးပဉ္စင်းက
 ပျံလွန်တော်မူရတယ်။ အုတ်ခဲနဲ့ထုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီး
 ဖြစ်ရတယ်။”

(ဝမ္ဗိကသုတ်တရားတော် - နာ - ၁၃၉၊ ၁၄၀၊ ၁၄၁)

စာရေးသူတို့ မမိလိုက်တဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ကို ဆရာတော်
 ဘုရားကြီး ပြန်ဟောပြုလို့ သိခွင့်ရတာပါ။

ဇာတ်လမ်းလေးက စာကတစ်ဆင့် ဖတ်ရရုံနဲ့တင် ကြက်သီး
 ထစရာပါ။ စိတ်သဘောမွန်မြတ်မှုလေးတွေကတော့ အတိုင်းအတာ
 တစ်ခုအထိ ရှိနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာတဲ့ဒေါသကို မထိန်းလိုက်
 နိုင်တဲ့အတွက် ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်မိသား ဖြစ်သွားရတာပါ။
 ဒါမျိုးလေးတွေက လူလောကမှာလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒေါသ
 အလျောက် ရာဇဝတ်သင့်နေတဲ့ ထောင်ထဲကသူတွေကို လေ့လာ
 ကြည့်ရင် ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံအားဖြင့် စိတ်ထားလေးတွေက ကောင်းကြ
 ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖျတ်ကနဲ ဖြစ်လိုက်တဲ့ဒေါသကို ဖျတ်တနဲ
 မထိန်းလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဖျတ်ကနဲ ပြုမိသွားကြတာပါ။ သတိဝင်တဲ့
 အခါမှာ အားလုံးကျူးလွန်ပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီလိုကျူးလွန်မိ
 လိုက်တာကို “ငါပြုမိလိုက်တာမှ ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊မလား” ဆိုပြီး
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မယုံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရာအားလုံးက
 နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ လောကပြစ် ဓမ္မပြန်တွေကို
 နှင့်နှင့်ကြီး ခံစားသွားရတော့တာပါ။

တကယ်လို့ ဒေါသမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်

လည်း မနောက်အဆင့်လောက်မှာပဲဖြစ်နေပြီ။ ဝစီကံနဲ့ ကာယကံကို ကောင်းကောင်းစောင့်ထိန်းထားလိုက်နိုင်ရင် အခုလို အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ကြုံရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

အနာဂါမ်မဖြစ်သရွေ့တော့ ဒေါသက ရှိနေဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ဦးတော့ မနောက်အဆင့်မှာပဲ ထိန်းထားလိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပါမယ်။ မနောက်အဆင့်မှာပဲ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ သူတစ်ပါး မသိပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း သူတစ်ပါးက အထင်မသေး တော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ပက်ကနဲပြန်ပြောမိလိုက်ရင် ကိုယ်ဒေါသ ထွက်တာ လူသိသွားပါပြီ။ ဒါဆို ကိုယ့်ကိုလည်း အထင်မသေးသွား ပါပြီ။

ဦးစင်းလေးနှစ်ပါးရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို အားလုံး ကြားဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရအောင်ပါ။

တစ်ခါတုန်းက ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ကျောင်းဆောက်ဖို့ သစ်ပင်ခုတ်ပါတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်မှာ သားငယ်တစ်ဦးနဲ့ နေနေတဲ့ နတ်သမီးက သူနေနေတဲ့ ဗိမာန်ကို မဖျက်ဆီးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ရဟန်းက စိတ်လက်မာန်ပါနဲ့ နတ်ချလိုက်တာ နတ်သမီးရဲ့ သားငယ်လေးလက်ကို ထိခိုက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ နတ်သမီးက ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်ပြီး ရဟန်းကို သတ်ပစ်မလို့ ကြံလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို အကျိုးအကြောင်း သွားလျှောက်ပြပါတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သမီး . . . ကိုယ့်ရဲ့ဒေါသကို သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ တကယ်လို့ ချစ်သမီးက အဲဒီရဟန်းရဲ့ အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုလိုက်ရင် ချစ်သမီးအတွက်

အကုသိုလ်တွေ တိုးပွားသွားလိမ့်မယ်” လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကျောင်းအနီးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို နေဖို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

အုတ်ခဲနဲ့ထုတဲ့ ရဟန်းငယ်လေးကော၊ နတ်သမီးလေးကော ဒေါသတော့ ဖြစ်လိုက်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရဟန်းငယ်လေးက ကာယကံနဲ့ ဝစီကံကို မထိန်းလိုက်နိုင်ပါဘူး။ နတ်သမီးလေးက ကာယကံနဲ့ ဝစီကံကို ထိန်းလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဒေါသဖြစ်တာချင်း အတူတူ ကာယကံနဲ့ ဝစီကံကို ထိန်းနိုင်ခြင်းနဲ့ မထိန်းနိုင်ခြင်း ကွာသွား ပါတယ်။

ဖြစ်စဉ်လေးက စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းလေးပါ။ ကိုယ်က ဒီစက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းလေးကို ကောင်းကောင်း ထိန်းလိုက်နိုင်ဖို့ပါ။ မထိန်းလိုက်နိုင်ရင် ကြီးမှားတဲ့အပြစ်ဆိုးကျိုးကြီးကို ရလိုက်တော့တာပါ။

ဒီနေရာမှာ နည်းယူဖို့ကောင်းတာက နတ်သမီးလေးရဲ့ အပြုအမူပါ။ နတ်သမီးလေးက ဖြစ်လာတဲ့ဒေါသကို ထိန်းပြီး အားကိုး လေးစားရာ မြတ်စွာဘုရားကို သွားလျှောက်တာပါ။ သွားလျှောက် တော့ အမှားမဖြစ်တော့ပါဘူး။

ကိုယ်က ဒါလေးကို နည်းယူပြီး ဒေါသဖြစ်လာတဲ့အခါ ကိုယ်လေးစားရတဲ့ တရားအသိ အတော်အတန်ရှိတဲ့ ဆရာသမား၊ မိဘ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း တစ်ဦးဦးဆီ ပြောပြလိုက်ဖို့ပါ။ ဆရာ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ တရားစကားလေး တစ်ခွန်းလောက် ကြားလိုက်ရရင် ဖြစ်နေတဲ့ဒေါသက ပြေသွားတာများပါတယ်။ ဒါလည်း နည်းယူ ရမယ့် ဒေါသဖြေနည်း တစ်ခုပါ။ ဒေါသဖြစ်လာတဲ့အခါ ကိုယ်တိုင်

မဆုံးဖြတ်ဘဲ ကိုယ့်ထက်အသိဉာဏ်အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူကို တိုင်ပင် ပြီးမှလုပ်တာက အကောင်းဆုံးပါ။ ဒေါသဖြစ်နေတုန်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရင် မှားတာများပါတယ်။

ဒီတော့ ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်လေးစားရသူ တစ်ဦးဦး ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပါ။ ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် စိတ်က ပေါ့သွားတာ များပါတယ်။

တစ်ခုသတိထားရမှာက ကိုယ် တိုင်ပင်နည်းခံတဲ့သူက တရားအသိအားနည်းပြီး “ကိုယ့်ကို ဒီလိုစော်ကားတာ ငြိမ်ခံမနေနဲ့၊ ပြန်သာဆော်ပစ်လိုက်ပါလား။ ငါဘာကူညီရမလဲ” ဆိုပြီး မြောက်ပေးတဲ့ သူ မဖြစ်ဖို့တော့လိုပါတယ်။ အဲဒီလို တရားအသိအားနည်းတဲ့သူမျိုးများ သွားတိုင်ပင်မိရင် ကိုယ်က မကျူးလွန်ချင်ဦးတော့ သူ့ကြောင့် ကျူးလွန်ချင်စိတ်တောင် ဖြစ်သွားဦးမှာပါ။

လူသုံးမျိုးတွေ့ရပါတယ်။

ဒေါသမဖြစ်အောင်နေတဲ့သူရယ်၊ ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ် ဖြစ်တဲ့ဒေါသကိုသိပြီး ရတဲ့နည်းတစ်ခုခုနဲ့ ပယ်ပစ်တဲ့သူရယ်၊ ဒေါသ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ဒေါသဖြစ်နေမှန်း မသိဘဲ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေတဲ့သူရယ်ပါ။

တချို့က ဒေါသမဖြစ်အောင်ကို နေတာပါ။ သူ့ကို ကြည့် လိုက်ရင် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ပါ။ မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်နေတာပါ။ ဒေါသမဖြစ်တော့ စိတ်က ကြည်နေ၊ စိတ်ကြည်နေတော့ ရုပ်ကပါ လိုက်ကြည်လင်နေတာပါ။

တချို့ကျတော့ အလိုမရှိတဲ့ အာရုံတစ်ခုခုကိုတွေ့ပြီး ဒေါသ တော့ ဖြစ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဒေါသဖြစ်နေမှန်းကို

ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ သိတာနဲ့ ပယ်လိုရတဲ့ နည်းတစ်ခုခုနဲ့ ပယ်ပယ်ပစ် တာပါ။ ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် ဖြစ်တဲ့ဒေါသက အကြာကြီး တည်မနေတော့ပါဘူး။

တချို့ကျတော့ ကိုယ်ဒေါသ ဖြစ်ပေမယ့် ဖြစ်မှန်းကို မသိတော့ တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒေါသကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေတော့တာပါ။ မနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံး မပြောသင့်တဲ့ စကားတွေ ပြောချလိုက်မိ ရော။ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ချလိုက်မိ ရော။ နောက်ဆုံးတော့ ကြီးမားတဲ့ လောက ပြစ်၊ ဓမ္မပြစ်ကြီးတွေပါ ကျူးလွန်မိသူ ဖြစ် သွားတော့တာပါ။ ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက် သွားရင် သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပါ။

ကိုယ်က ပါရမီအားနည်းသေးလို့ ပထမအမျိုးအစားမှာ မပါသေးရင်တောင် ဒုတိယအမျိုးအစားတော့ ပါအောင် ကြိုးစား ရမှာပါ။

ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ် ဒေါသဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ဖို့ပါ။ ကိုယ့် ရှေ့မှာရှိတဲ့ ခွက်ကလေးကို ထိုင်ကြည့်နေ သလို ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသလေးကို စိတ် ကလေးနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေဖို့ပါ။ တတ်နိုင်

“ကိုင်း... ဒေါသရ ကြိုက်သလောက် ဖြစ်စေ၊ ငါကတော့ မင်းကို စိုက် ကြည့်နေမှာပဲ” လို့ပြောပြီး ဒေါသကို သေချာသာ စိုက် ကြည့်နေလိုက်ပါ။ ဖျက်စိနဲ့ ကြည့်ရမှာတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ စိတ်နဲ့ ကြည့်နေမှ မှာပါ။

သရွေ့ ဒေါသရဲ့သဘောလေးကို မိနိုင်သမျှ မိအောင် ကြည့်နေလိုက်ဖို့ပါ။ ဒေါသကလေးက ဘယ်လိုလေးလဲ၊ ဘယ်လိုလေးဖြစ်နေတာလဲဆိုပြီး ဒေါသရဲ့ သဘောလေးကို သိနေလိုက်ဖို့ပါပဲ။

ဒီတော့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် နှုတ်ကလည်း ပြောလိုက်ပါဦး။ “ကိုင်း... ဒေါသရေ၊ ကြိုက်သလောက် ဖြစ်စမ်း။ ငါကတော့ မင်းကို စိုက်ကြည့်နေမှာပဲ” လို့ပြောပြီး ဒေါသကို သေချာသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါ။ မျက်စိနဲ့ကြည့်ရမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်နဲ့ကြည့်နေရမှာပါ။ ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်နေရင် ခွက်ကလေးရဲ့ သဘောလေးကို သိရသလို ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသလေးက ဘယ်လိုလေးလဲ၊ ဘယ်လိုသဘောလေး ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ သိအောင် ကြည့်ရမှာပါ။

သိစ ကြည့်စမှာတော့ ဒေါသကလေးက ပျောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သိပါ၊ သိပါ၊ ကြည့်ပါ၊ ကြည့်ပါ များလာရင် ဒေါသလေးက လျော့လျော့သွားတာ များပါတယ်။ လိုရင်းကတော့ ဒေါသဖြစ်လာရင် ဒေါသကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်ဖို့ပါ။

အဲဒီလို ဒေါသဖြစ်နေတာလေးကို သိနေလိုက်တာဟာ အဆင့်မြင့် ဝိပဿနာနဲ့ပယ်လိုက်တာပါပဲ။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်မှာ ဒေါသဖြစ်ရင် ဖြစ်တယ်လို့ သိလိုက်ပါတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ရိုးရိုးလေးပဲ ပြထားတာပါ။

ကျင့်စမှာတော့ ခက်နေမှာပါ။ ကျင့်ပါများသွားရင် အလေ့အကျင့်ဖြစ်ပြီး လွယ်သွားပါလိမ့်မယ်။ မခက်လှတဲ့ ကျင့်စဉ်လေးကို လက်တွေ့ကျင့်သုံး ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ကျင့်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ဖက်ကလည်း “ငါ မြတ်စွာဘုရားကို အကျင့်နဲ့ပူဇော်နေတယ်၊ ငါ

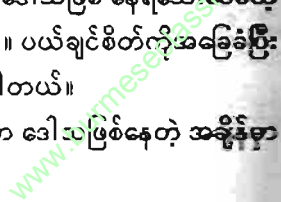
မြတ်စွာဘုရားကို အကျင့်နဲ့ ပူဇော်နေတယ်” လို့ နှလုံးသွင်းနေလိုက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို အကျင့်နဲ့ပူဇော်နေတာဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မျက်နှာတော်လေးကို မြင်ယောင်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို အားနာသွားပြီး ဒေါသကို ဆက်ပြီးမဖြစ်ရက်တော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်က မြတ်စွာဘုရားကို အနှိုင်းမဲ့ကြည့်ညှိထားရလို့ပါ။

“ဒေါသဖြစ်လိုက်တာနဲ့ သိလိုက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို အကျင့်နဲ့ ပူဇော်လိုက်လိုက်”၊ “ဒေါသဖြစ်လိုက်တာနဲ့ သိလိုက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို အကျင့်နဲ့ ပူဇော်လိုက်လိုက်”နဲ့ ကြာလာတော့ ဒုတိယအမျိုးအစားထဲမှာ ပါသွားပါလိမ့်မယ်။ ဆက်လက်ပြီး ကျင့်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ပထမအမျိုးအစားထဲမှာတောင် ပါသွားတော့မှာပါ။

အဲဒီလိုမှ မပျောက်ရင် “ငါ ဒေါသဖြစ်နေတယ်၊ ငါ ဒေါသဖြစ်နေတယ်” လို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုနေလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ ဒေါသက အင်အားသိပ်ကောင်းနေရင်လည်း “ငါ ဒေါသဖြစ်နေတယ်၊ ငါ ဒေါသဖြစ်နေတယ်” လို့ အသံကိုမြှင့်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးသာ အော်ဆိုနေလိုက်ပါ။ ကိုယ် အော်နေတဲ့အခါ အနားမှာ လူမရှိဖို့တော့ လိုပါတယ်။ လူကင်းတဲ့တစ်နေရာကို သွားအော်ပါ။ ရွတ်ဆိုရင်းနဲ့ အသိဉာဏ်ဝင်လာတဲ့အခါ ဒေါသက လျော့သွားတာ များပါတယ်။

အဓိကကတော့ ဒေါသကိုပယ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိဖို့ပါပဲ။ ပုထိုးညှိ အလျှောက် ဒေါသကို မပယ်နိုင်သေးလို့ ဒေါသဖြစ် နေရသေးသမယ့် ကိုယ်က ဒေါသကို ပယ်ချင်စိတ်ရှိဖို့ပါပဲ။ ပယ်ချင်စိတ်ကို အခြေခံပြီး ရွတ်နေရင် လျော့လျော့သွားတာ များပါတယ်။

နောက်တစ်ခု သတိထားရမှာက ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ

ကိုယ်ဒေါသဖြစ်ရသူနဲ့ ဘာစကားမှ မပြောမိအောင်ရယ်၊ ဘာမှ မလုပ်မိအောင်ရယ် အထူးသတိထားရပါမယ်။ ဒေါသထွက်နေတုန်း ပြောလိုက် ပြုလိုက်ရင် မှားသွားတာများလို့ပါ။

စာထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ အယောနိသောမနသိကာရကြောင့်ပါတဲ့။

အနိဋ္ဌာရုံဆိုတာ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့အာရုံ၊ ကိုယ်အလိုမရှိ အပ်တဲ့အာရုံပါ။

ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့ အထိ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အစားအစာ၊ ကိုယ် မနှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့လူ စသည် စသည်တွေကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရ ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက အယောနိသောမနသိကာရ = နှလုံးသွင်း မှားမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်ရပါတယ်။

ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံကြောင့်လည်း ဒေါသဖြစ်ရ တာဆိုတော့ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို မမြင်အောင် မကြားအောင် ကြိုရှောင် ထားလိုက်ရင်လည်း ဒေါသကို ကြိုတားပြီးသားဖြစ်နေပါတယ်။

စာမှာတော့ ဒေါသဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း ဖြစ်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ အယောနိသောမနသိကာရကြောင့်လို့ ဆိုပေမယ့် အယောနိသောမနသိကာရက အဓိကကျပါတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ တွေ့ဦးတော့ ယောနိသော မနသိကာရနဲ့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ဒေါသဖြစ်တော့ပါဘူးတဲ့။

ဒေါသကို ပယ်ချင်တဲ့သူက ဒီစာမှတ်ချက်ကလေးကို သေချာအာရုံပြုထားရမှာပါ။ ကြိုလာတဲ့အာရုံတိုင်းကို ယောနိသော

မနသိကာရနဲ့ နှလုံးသွင်းထားလိုက်ရင် ဒေါသဖြစ်နိုင်စရာ မရှိတော့ ပါဘူး။

စာထဲမှာ ထပ်ပြထားတာကတော့ အနိဋ္ဌာရုံကို တားလို့ မရပါဘူးတဲ့။ ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေရတာ ဆိုတော့ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံကတော့ အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် ဝဲ ယာကနေ ပေါ်ချင်သလို ပေါ်ပေါ်နေမှာပါ။ ဘယ်လိုမှ တားလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါတွေကိုထောက်ပြီး ဒေါသမဖြစ်ချင်တဲ့သူဟာ ယောနိသော မနသိကာရကို လက်ကိုင်ထားရမှာပါ။

ဒီတော့ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့အာရုံကို ယောနိသောမနသိကာရနဲ့ နှလုံးသွင်းတဲ့အလေ့လေးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ လေ့ကျင့် ထုံနိုင် ရပါမယ်။ လေ့ကျင့်စမှာတော့ ရချင်မှရမှာပါ။ လေ့ကျင့်ပါ များလာ ရင်တော့ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိတော့ ရင့်ကျက်သွားတော့မှာပါ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေလိုက်တာနဲ့ "ငါ ယောနိသောမနသိကာရနဲ့ နေမယ်" "ငါ ယောနိသောမနသိကာရနဲ့ နေမယ်" လို့ ငါးခါ ခြောက်ခါလောက် ဆင်ခြင်ပစ်လိုက်ပါ။

ဆင်ခြင်မှုကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့။ ဆင်ခြင်ပါများရင် အဲဒီ ဆင်ခြင်မှုကပဲ ယောနိသောမနသိကာရ ဖြစ်ဖို့အတွက် ကူညီသွားပါ လိမ့်မယ်။ ဇာတ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဆင်ခြင်ရင်းနဲ့ သံဝေဂကိုပဲ အခြေခံပြီး ဝိပဿနာ ဆက်ကူးသွားတာ၊ တရားထူး တရားမြတ် ရသွားတဲ့ သာဓကတွေ အများရယ်ပါ။ ဆင်ခြင်မှုက တရားထူး တရားမြတ်ရရှိ အထိတောင် အထောက်အပံ့ ဖြစ်တာပါ။ ဒီတော့ ရတာ မရတာထက် ဆင်ခြင်စရာရှိတာ တင်းတင်းသာ ဆင်ခြင်နေလိုက်ပါ။ ဆင်ခြင်မှုရဲ့

အကျိုးကိုတော့ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။

ဒေါသပယ်နည်းတွေကတော့ စာထဲမှာ အများကြီးပါပဲ။ ဒီတော့ ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်းပြီး ပယ်တာရယ်၊ ဝိပဿနာနဲ့ ပယ်တာရယ်ပဲ ရေးပြလိုက်ပါတယ်။

ကဲ . . . စာဖတ်သူ၊ ဒေါသဖြစ်လာတဲ့အခါ “ကဲ . . . ဒေါသ၊ မင်းကြိုက်သလောက် ဖြစ်စမ်း၊ ငါကတော့ မင်းကို သေချာ ထိုင်ကြည့်နေမှာပဲ” ဆိုပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ဒေါသကလေးကို စိုက်ကြည့် နေလိုက်ပါ။ ကြည့်ပါ၊ ကြည့်ပါ၊ များလာရင် တစ်နေ့သောအခါမှာ ဒေါသနည်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ရုပ်ရှင်တေးတများမဂ္ဂစင်း၊
ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၈

- ထူးပါးကိုး
- ၁။ ဒေါသကထာ
(မောင်းထောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး)
  - ၂။ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ စေတသိက်များ၊ အဖွင့်
(လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ)
  - သာသနာရေးဦးစီးဌာန။

ဆုတောင်း

“ဤထရုဇာပေမ္မာကို ရှေးဆားရဲလော ကုသိုလ်
ကောင်းမှုအဖို့လောကဗညို နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါ စေလတည်စ
တုရုဇာထပည့်ထော်ရေးတူစာလေးထွေဖတ်ပြီး
စာဖတ်ပရိသတ်အားစို့၊ တရားအသိပေးမထွေ ရဗ္ဗားကြပါစေ။
ရဗ္ဗညိုအားရွှေ့စွာကျွင့်ကြပါစေ။
ကျွင့်ကြည့်လှည့် အားရွှေ့စွာမဂါဖိလိနိဗ္ဗာန်၏
အထောက်အပံ့ကောင်းထွေရဗ္ဗားကြပါစေ။”

အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေဇွယ်-အင်းမ)

ဓမ္မရဇေ ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးထာဝရပဒေသာပင်
ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ

၁။	အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)	၁,၈၀၀,၀၀၀
၂။	Dr. အောင်နိုင် + Dr. ဖြူဖြူဝင်း	၁,၄၀၀,၀၀၀
၃။	ဦးရှိန်ဝင်း + ဒေါ်ခင်ချိုဦး (တက်လမ်းဆောက်လုပ်ရေး)	၁,၁၆၀,၀၀၀
၄။	ကိုဝင်းနိုင် + Dr. လှိုင်လှိုင်မော် မင်္ဂလာဦးအလှူ (မျက်ခြယ်မှီခိုယိုထုတ်လုပ်ရေး)	၁,၀၀၀,၀၀၀
၅။	ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင် မိသားစု (မုခ်)	၉၂၃,၀၀၀
၆။	ဦးမျိုးမြင့် + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း (စိန်ပွား)	၇၅၀,၀၀၀
၇။	ကိုစိုးနိုင် + မစိမ့်ဟန်နီ (စိဝဇိုးပွဲရုံနှင့် စိမ့်ရတနာဆိုင်)	၆၄၀,၀၀၀
၈။	ဦးတင်မောင်သိန်း + ဒေါ်ခင်သိန်း “မိုးနတ်မယ်ရွှေဆိုင်” (ဘားအံ)	၆၀၀,၀၀၀
၉။	ဦးခင်မောင်အေး + ဒေါ်ခင်စောမူ (ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်)	၅၀၀,၀၀၀
၁၀။	ဦးစိုးကြီး(ကွမ်းယာ)+ဒေါ်ညွန့်ရီ(မြိတ်မြို့)	၅၀၀,၀၀၀
၁၁။	ဦးဘချစ် + ဒေါ်မြတင် မိသားစု၊ ဒေါ်မြတင်ရတနာရွှေဆိုင် (ဘားအံ)	၅၀၀,၀၀၀
၁၂။	ဦးအောင်မြင့် + ဒေါ်သုခ (အောင်သုခမြန်မာထမင်းဆိုင်)	၅၀၀,၀၀၀

၁၃။	ဦးမင်းဟန်+ဒေါ်အေးအေး၊ Golden Hawks International Ltd. သား ကိုလှမင်း+ မယမင်းဝင်းသန့်၊ သမီးဒေါက်တာလှသိန်း၊ မစန္ဒာ၊ မမေဇင်အေး၊ မြေးမောင်လပြည့်သစ်၊ မောင်သက်လင်းထက် မိသားစု	၅၀၀,၀၀၀
၁၄။	ကိုချိုတူး + မပုံပုံ(မန္တလေး)	၅၀၀,၀၀၀
၁၅။	ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော် (သြစတြေးလျ)	၄၅၀,၀၀၀
၁၆။	(ဦးဟုတ်ယုံ)+ဒေါ်ကျင်လှ သား(Capt.)ကိုဌေးမြင့်	၄၀၆,၀၀၀
၁၇။	ဦးမောင်မောင်စိုး + ဒေါ်မဉ္ဇူ သား ခန့်ကြွယ်စိုး၊ သမီး စုလဲ့ဖြူ	၄၀၀,၀၀၀
၁၈။	ဦးဝင်းမြင့် + ဒေါ်ခင်သန်းလှ	၄၀၀,၀၀၀
၁၉။	ဒေါ်တင်တင်မိုး၊ ဦးကိုကြီး+ဒေါ်ကြည်ကြည်မိုး သားမောင်သန့်စင်၊ သမီးမလင်းညီအေး(မုံရွာမြို့)	၄၀၀,၀၀၀
၂၀။	ကိုအေးထွန်း+မချောစုသမီးထွန်းအိန္ဒြာစုံ (ခ)ဂုံဂုံ၊ သားဟိန်းမြတ်ထွန်း(ခ)ကောင်းချစ်(ဖျာပုံ)	၃၅၀,၀၀၀
၂၁။	ဘိုကလေးမြို့တရားနာအလှူရှင်များ	၃၅၀,၀၀၀
၂၂။	Dr. အံ့ထွန်းမောင်+လွန်းထားထား(ဆေးတက္ကသိုလ်)	၃၁၁,၀၀၀
၂၃။	Dr. ထူးမောင်အုန်း+ဒေါ်ခင်မေအံ့ကြီး (U. S. A)	၃၀၀,၀၀၀
၂၄။	ကိုအောင်ထွန်းသိန်း + မလွင်မာအောင် သား မင်းသန့်ကျော် (မန္တလေး)	၃၀၀,၀၀၀
၂၅။	ဦးသန့်ဇင်ဦး + ဒေါ်လဲ့လဲ့	၃၀၀,၀၀၀
၂၆။	ချိုလေးယိုစုံ မိသားစု။	၃၀၀,၀၀၀
၂၇။	ဒေါက်တာတင်မာထွန်း မိသားစု။ (U.S.A)	USD 300
၂၈။	ဦးအောင်ကျော်ဝင်း+ဒေါ်နန်းအင်စမ်းမိသားစု။	၃၀၀,၀၀၀

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

၂၉။	ဦးစစ်နံသန်း + ဒေါ်နန်းယဉ်ဘုန်း "ဒိုင်းမွန်း" ကရင်ရိုးရာအထည်ဆိုင်မိသားစု (ဘားအံ)	၃၀၀,၀၀၀
၃၀။	ကိုအောင်ကျော်ဆင့်+မနင်းငွေရည် သမီး သော်တာငွေစင်။ (မြကြာငှာစာပေ)	၃၀၀,၀၀၀
၃၁။	ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း (မွေးနေ့အလှူ)	၃၀၀,၀၀၀
၃၂။	ဦးရဲမြင့်ဆွေ + ဒေါ်တင်တင်ဝင်းမိသားစု	၂၅၅,၀၀၀
၃၃။	စာအုပ်ချုပ် ဦးမြင့် + ဒေါ်လှလှအေး	၂၅၀,၀၀၀
၃၄။	ကိုရဲလင်းဦး + မမြတ်မွန်၊ သမီး သွန်းဆုဝတီလင်း	၂၅၀,၀၀၀
၃၅။	ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းလှအောင် + ဒေါ်ကြူကြူမာ	၂၅၀,၀၀၀
၃၆။	ကိုမျိုးထက်ညွန့် + မကြည်ကြည်စန်း၊ သားမျိုးဆက်ပိုင်၊ ဇော်မျိုးဆက် (ဖျာပုံ)	၂၅၀,၀၀၀
၃၇။	ဦးဇောသက(သုဓပဋိပဒါ သဒ္ဒမ္မရံသီ)	၂၃၀,၀၀၀
၃၈။	ဗိုလ်မှူးသူရအားရည်စူးရွှ် ဦးကိုကြီး+ဒေါ်မေသန်းမြင့်	၂၃၀,၀၀၀
၃၉။	Dr.တင်ထွန်းအောင်+မိမိ (ဆေးတက္ကသိုလ်)	USD 230
၄၀။	ဦးကျော်လှ+ဒေါ်လှအောင် မိသားစု။ မြေးကောင်းမြတ်ကျော်၊ ပေါင်မြို့နယ်၊ ၃၇။	၂၂၀,၀၀၀
၄၁။	ဦးညွန့်ဝင်း + ဒေါ်ခင်နီလာမြင့် သားမောင်ရဲခေါင်ဦး၊ သမီးမတာရာမြတ်မိရ် (စာပေလောက-၆)	၂၁၀,၀၀၀
၄၂။	ဦးအောင်ကိုကို + ဒေါ်ခင်ခင်ဦး သမီးမမျိုးမြတ်လင်း (သိုက်လေး)	၂၀၀,၀၀၀
၄၃။	ဦးကျော်စွမ်း+ဒေါ်မိမိခိုင် (မြိတ်မြို့)	၂၀၀,၀၀၀
၄၄။	ဗိုလ်ကြီးကျော်ရဲထွန်း+ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဝါ မင်္ဂလာဦးအလှူ (မြိတ်မြို့)	၂၀၀,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

၄၅။	ဒေါ်ကြွေကြွေ+ဒေါ်အေးအေးမြင့်+ ဒေါ်စိမ်းစိမ်းရည် (မန္တလေး)	၂၀၀,၀၀၀
၄၆။	ဦးကျော်စင် + ဒေါ်မွှေးမွှေးမိသားစု (Decoland Co.Ltd)	၂၀၀,၀၀၀
၄၇။	ဦးကျော်စိုး + ဒေါ်သန်းသန်းအေး၊ သားမောင်ရဲအောင်	၂၀၀,၀၀၀
၄၈။	ဗုဒ္ဓဝံသရက္ခိတအသင်း	၂၀၀,၀၀၀
၄၉။	ကိုကျော်ကျော်+မသန္တာဆွေ၊ သမီး သက်ထက်နိုင်၊ သား မင်းထက်နိုင်	၂၀၀,၀၀၀
၅၀။	ဦးတိုး+ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်၊ သား Dr.သိန်းထွန်းအောင်၊ ကိုပြည့်ဖြိုးအောင် ကိုပြည့်မျိုးအောင် (မုံရွာမြို့)	၂၀၀,၀၀၀
၅၁။	ကိုဇော်နိုင်ဦး+မပိုးတမာဝင်း၊ သမီးစီဝေါ၊ ဖြိုးသဇင်၊ ရွှေသမင်လုံချည်၊ အမရပူရ။	၂၀၀,၀၀၀
၅၂။	ဦးမြတ်စောရင်+ဒေါ်အေးအေးဝင်း၊ သားမြတ်စာနည်ရင် (၂၃) နှစ်မွေးနေ့။	၂၀၀,၀၀၀
၅၃။	ဦးဝိုင်းစိန် + ဒေါ်ထွေးသိန်း၊ မိသားစု	၂၀၀,၀၀၀
၅၄။	ဒေါ်တင်ရီ(ပေါင်းတည်)	၁၅၀,၀၀၀
၅၅။	ကိုဇော်ဝင်းအောင်+မယဉ်မျိုးမျိုးအေး	၁၅၀,၀၀၀
၅၆။	ဒေါက်တာကျော်ကျော်မိုး + မခင်မိုးဆမ်း	၁၅၀,၀၀၀
၅၇။	ဦးမြင့်ဝင်း+ဒေါ်မြင့်မြင့်တင် သားမောင်ပြည့်ဖြိုးချစ်၊ မုံရွာမြို့။	၁၅၀,၀၀၀
၅၈။	ဦးလှဟန်+ဒေါ်သီတာ၊ သားမောင်အောင်မင်း၊ ဟန်မိသားစု၊ မုံရွာ။	၁၅၀,၀၀၀
၅၉။	ဦးအောင်ကိုဦး(ဂျပန်)+ဒေါ်သန်းသန်းနုအောင်	၁၅၀,၀၀၀

၁၅၆	ရဝေဇွယ် (အင်းမ)	
၆၀။	ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍စနိုးဒေါ်ယဉ်မြင့်	၁၄၀,၀၀၀
၆၁။	ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းသန်း (စင်္ကာပူ)	၁၃၀,၀၀၀
၆၂။	ကိုမျိုးမြင့်အောင်+မဂန္ဓမာအောင်၊ သမီး ရှုပါမျိုးမြင့်	၁၃၀,၀၀၀
၆၃။	ဒေါ်ခင်စောတင့်	၁၃၀,၀၀၀
၆၄။	ဦးကျော်စိန် + ဒေါ်ခင်အေး၊ သမီး မမိုး (သစ်ခွင်)	၁၂၀,၀၀၀
၆၅။	Dr. စောဝင်းအေး၊ မမိုးစပါယ်အေး (U.S.A)	၁၁၀,၀၀၀
၆၆။	ဦးဝင်းသန်းသောင်း + ဒေါ်တင်တင်ရွှေ သားရန်မျိုးအောင်၊ သမီးထက်သဉ္ဇာအောင်	၁၁၀,၀၀၀
၆၇။	ဦးသောင်းလှ+ဒေါ်တင်ရွှေ၊ သမီးမမိုးမိုး(ဖျာပုံ)	၁၁၀,၀၀၀
၆၈။	ဦးသိန်းအေး + ဒေါ်လဲ့လဲ့၊ သမီးယမင်းထက်	၁၀၀,၀၀၀
၆၉။	မဝင်းပပချယ်ရီထွေး(ခေတ္တ-Japan)	၁၀၀,၀၀၀
၇၀။	ဦးအောင်သန်းဝင်း(ခေါ်)မိုးကြီး+ဒေါ်နီနီမာ	၁၀၀,၀၀၀
၇၁။	ဦးကျော်ခ + ဒေါ်စူး (တောင်ငူ)	၁၀၀,၀၀၀
၇၂။	ဦးစော်မောင်အုံးနှင့် (တူ)ထွန်းဝင်းလှ	၁၀၀,၀၀၀
၇၃။	ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇင်ဝေသိမ်း+ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း	၁၀၀,၀၀၀
၇၄။	ဗိုလ်မှူးဟန်တင် + ဒေါ်စန်းစန်းလေး သမီးဒေါက်တာနွယ်နီဟန်တင်	၁၀၀,၀၀၀
၇၅။	ဦးထွန်းအောင် + ဒေါ်ခင်ရီ	၁၀၀,၀၀၀
၇၆။	ဦးစိန်ဝင်း+ဒေါ်ဖြူဖြူအေး၊ သားကုဋေအောင် ကုဋေအောင်ဟိုတယ် (ပုဂံ)	၁၀၀,၀၀၀
၇၇။	ပိုင်စေရဲထွန်း + သဲသဲ	၁၀၀,၀၀၀
၇၈။	ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် နိုင်းနိုင်းမိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၇၉။	ဦးတင်ဝင်းသျှင်+အကယ်ဒမီဒေါ်ခင်လေးသိမ့် သမီးကြည်ဖြူသျှင် - နုရွှေရည်	၁၀၀,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ	၁၅၇	
၈၀။	ဦးဝင်းခင်+ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်၊ သား သရုပ်ဆောင်ကျော်ရှိန်၊ ဗိုလ်ကြီးမျိုးစော်ဝင်း၊ သမီးသဉ္ဇာဝင်းခင်၊ သရုပ်ဆောင်ပပဝင်းခင်	၁၀၀,၀၀၀
၈၁။	ဦးသက်လွင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊	၁၀၀,၀၀၀
၈၂။	ဦးစိုးစိုး+ဒေါ်သိင်္ဂီဝင်း၊ သားမောင်စော်ထွန်း သမီး မစန္ဒီထွန်း	၁၀၀,၀၀၀
၈၃။	ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အုံး(ငြိမ်း)+ဒေါ်ခင်စိုး	၁၀၀,၀၀၀
၈၄။	ဦးစိုးနိုင် + ဒေါ်သီသီအောင် သားမောင်ဘုန်းနိုင်မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၈၅။	Diary Queen မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၈၆။	မောင်ကျော်ကျော်စိုး + မည်ညိုလွင်	၁၀၀,၀၀၀
၈၇။	ဒေါ်မွှေးမွှေးကြည်၊ သားမောင်ကောင်းကျော် (U.S.A)	၁၀၀,၀၀၀
၈၈။	ဦးဟုန် + ဒေါ်သန်းလှ သမီးဒေါ်ခင်ခင်ဦး၊ သားမျိုးစော်ဦး	၁၀၀,၀၀၀
၈၉။	ဒေါက်တာနွယ်နွယ်ဦး (U.K)	၁၀၀,၀၀၀
၉၀။	ဦးမင်းသန်းသောင်း+ဒေါ်ခင်ခင်ခ	၁၀၀,၀၀၀
၉၁။	ဦးမြင့်စိုး+ဒေါ်မူမူစိုး၊ သမီးနေကြည်မြင့်စိုး၊ သော်တာမြင့်စိုး	၁၀၀,၀၀၀
၉၂။	ဦးဟန်တင်+ဒေါ်ကြည်စိန်၊ သမီးခင်ခင်စိုး၊	၁၀၀,၀၀၀
၉၃။	ဦးစိုး+ဒေါ်ခင်မေမိသားစု (ခေါ်မြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၉၄။	ဦးထွန်းထွန်း၊ ဒေါ်ချိုချိုစန်း၊ သက်လင်းထွန်း၊ ဇင်နွယ်ထွန်း	၁၀၀,၀၀၀
၉၅။	ကိုစိုးလွင် + မမိုးမိုးစိုး၊ သားစည်သူဝင်းထွန်း (ခေါ်)	၁၀၀,၀၀၀
၉၆။	မကေသီ (Yangon Air Way)	၁၅၀,၀၀၀

ဘဏ္ဍ	ရဝေခွယ် (အင်းမ)	
၉၇။	ဦးမျိုးချစ်+ဒေါက်တာညိုညိုဝင်း၊ သားပြည်သိမ်းခိုင်	၁၀၀,၀၀၀
၉၈။	ဦးကျော်မြင့်သန်း+ဒေါ်လှကြည်၊ သားအေးဇော်မျိုး၊ ဓာတ်ပုံအေးဇော်မိုး (စက်မှု) သမီး မဝင်းမင်းအေး မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၉၉။	ဦးသာတင့်+ဒေါ်သင်းသင်းဌေး	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၀။	သောတုဇန ညီအမများ (၁၂) ပါး (မုံရွာမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၁။	ဒေါ်စန်းစန်းညွန့်၊ ရှယ်မုန့်တိုက် (မော်လမြိုင်)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၂။	ဦးသန်း+ဒေါ်ခင်ကြည်၊ သမီးမသန်းသန်းဦး သားကိုကျော်မင်းသန်း (မုံရွာမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၃။	ဒေါ်စိန်ခင်ဌေး၊ (တူ) နေလင်းဘို၊ ငြိမ်းချမ်းဘို၊ (တူမ) လမင်းစန္ဒာဘို (မုံရွာမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၄။	ကိုသုတအောင်၊	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၅။	ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးခင်မောင်ဌေး (MRTV)+ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့(အ.လ.ပြ)(ငြိမ်း)မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၆။	ကိုကိုစိုး+မအင်ကြင်းအောင်၊ သမီးခင်မြတ်နိုး (Japan)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၇။	ဦးမြင့်ဆွေအားရညီစုး၍ စနိုးဒေါ်ခင်အုံးမြင့်၊ သမီးမဆွေမြတ်မွန်၊ မမြတ်နိုးဆွေ၊ မိတ္ထီလာမြို့။	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၈။	ဒေါ်စုနှင့် သားကိုအောင်ကို+မကြင်မေ၊ (မန္တလေး)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၉။	ကိုထွန်းထွန်းမိုး + မခင်နှင်းဦး၊ မန္တလေး။	၁၀၀,၀၀၀
၁၁၀။	ကိုကျော်စွာဝင်း+မနန်းစန်းနွယ်။(ဘားအံ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၁၁။	ဦးအောင်ကောင်း + ဒေါ်အေးအေးနွဲ့၊ သမီးမမိုးဟေမာကောင်း၊ မမိုးဝေဖြာကောင်း။	၁၀၀,၀၀၀
၁၁၂။	ဦးစံလှိုင်+ဒေါ်ကောက်ပို့မိသားစု၊ သမီးမနွယ်နွယ်ဝင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့။	၁၀၀,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ		
၁၁၃။	ဦးခမ်းအောင်+ဒေါ်ကေသွယ်၊ သမီးဆိုင်းခမ်း သားခွန်ဆိုင်း၊ ခွန်နောင် မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၁၁၄။	ဦးထွန်းဝင်း+ဒေါ်နုနုလွင်၊ (အင်းမ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၁၅။	ဦးမောင်မြင့်+ဒေါ်သန်းမျှင်မိသားစု။ (ဘားအံ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၁၆။	ဦးထွန်းဝင်းအောင်+ဒေါ်ဥမ္မာယုခင်၊ ယုယသိမ်းထွန်း၊ ဆုစန္ဒာထွန်း (U.S.A)	USD 100
၁၁၇။	ဦးမြင့်စိုး+မမိုးမိုး၊ (U.S.A)	USD 100
၁၁၈။	ဦးတင့်လွင်+မခင်အေးဖြိုး၊ သားကျော်ဇေယျာလွင်၊ သမီး အိအိဖြိုး (U.S.A)	USD 100
၁၁၉။	ဒေါက်တာဒေါ်ကြည်ကြည်အေး San Francisco (U.S.A)	USD 100
၁၂၀။	မြဝတ်ရည်စိုး (U.S.A)	USD 100
၁၂၁။	ဦးအောင်မြင့်+ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း၊ သမီး ယုဝါ မယုယုခင် (U.S.A)	USD 100
၁၂၂။	ဦးဝင်းကျော် (တကက-ငြိမ်း)+ဒေါ်မိုးသူဇာ မူးယစ်အထူး (မုဆယ်)	၁၀၀,၀၀၀
၁၂၃။	ဦးအုန်းကျော်+ဒေါ်ခင်မမ (မရမ်း)၊ သားမြတ်မင်းထင်ကျော်၊ ရဲမင်းသွင်ကျော်၊ သမီးကြည်လဲ့ရွှန်းကျော်	၁၀၀,၀၀၀
၁၂၄။	ဦးသန်းဝင်း+ဒေါ်မြမြဝင်း၊ သားကိုမျိုးဆက်မောင်၊ စိမ်းလန်းမြေပွဲရုံ	၁၀၀,၀၀၀
၁၂၅။	ဦးတင့်လွင်+ဒေါ်အေးအေးနိုင်။ (တောင်ငူမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၁၂၆။	ဒေါ်တင်ဥ၊ ဒေါ်တင်တင်အေး။ (တောင်ငူမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၁၂၇။	ဦးအောင်စိုး+ဒေါ်တင်တင်ဝင်း။ (တောင်ငူမြို့)	၁၀၀,၀၀၀
၁၂၈။	နှင်းနှင်းလှိုင် ရောင်းဝယ်ရေး၊ ညောင်ပင်လေး ပလာဇာ၊ ရန်ကုန်။	၁၀၀,၀၀၀

၁၂၉။	ဒေါ်ခင်စန်းအား အမှူးထား၍ ဦးသန်းဌေး+ ဒေါ်ခင်သန်း (ကြယ်လချမ်း)မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၀။	ဦးခင်မောင်ဆွေ+ဒေါ်ကြူကြူ အောင်သပြေ တေးသံသွင်း၊ (ရေနံချောင်း)	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၁။	ဦးဝင်းမိုး+ဒေါ်မြမြဝင်း မိသားစု။	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၂။	ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မြင့် မိသားစု။	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၃။	ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (ကလျာ - ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၄။	ဦးဇော်ဝင်းမင်း+ဒေါ်ဥမ္မာမေ	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၅။	လယ်သမားကြီးစတိုး၊ (သနပွင့်)	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၆။	မိဘနှစ်ပါး အမှူးထား၍ မသန်းသန်းနု (သနပွင့်)	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၇။	ရဲအုပ်ညီညီလွင်+ဒေါ်ကြယ်ကြယ်ဌေးလွင်	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၈။	ဒေါက်တာမောင်မောင်နိုင်+ဒေါ်ခင်သန်းဝင်း	၁၀၀,၀၀၀
၁၃၉။	ဦးကျော်လွင်+ဒေါ်စန္ဒာဝင်း (U.S.A)	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၀။	ဦးအောင်မင်း+ဒေါ်ခင်ဆွေသက်၊ သမီး မိုးမိုး၊ ဖြိုးဖြိုး၊ wiley မိသားစု။	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၁။	ဦးစိန်ရွှန်း+ဒေါ်မြင့်ခင် (တောင်ငူ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၂။	ဒေါ်အေးအေးမြင့် (တောင်ငူ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၃။	ဦးစိန်မော်ဦး+ဒေါ်စုစုသန်း မိသားစု။	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၄။	ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်းနိုင်(ငြိမ်း)+ဒေါ်မြင့်ယဉ်ယဉ်စိုး	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၅။	ဦးမျိုးရှိန်နှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်း (၄)နှစ်ပြည့် ရည်စူး၍ သမီးမာလာရှိန်၊ နီလာရှိန်၊ သီတာရှိန်	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၆။	ကိုကျော်လှိုင်+မဝင့်သူမောင်၊ (စေတနာစာပေ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၇။	ဒေါ်လှလှ မိသားစု။	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၈။	အရှင်ဣသာရာလင်္ကာရ	၁၀၀,၀၀၀
၁၄၉။	အရှင်ဩဘာသာလင်္ကာရ	၁၀၀,၀၀၀

၁၅၀။	ဓမ္မရဝေစာသင်သားများ	၁၀၀,၀၀၀
၁၅၁။	ဒေါ်စန်းမြင့် မိသားစု။	၁၀၀,၀၀၀
၁၅၂။	အင်းမ ပျားစည်ရွာ၊ မူလတန်းကျောင်းဆရာမများ	၁၀၀,၀၀၀
၁၅၃။	ကိုရုံကြည်မြင့်+မမိမိမြင့်၊ ပဲခူး	၁၀၀,၀၀၀
၁၅၄။	ဦးမျိုးညွန့်လင်း+ဒေါ်ပြုံးပြုံးဟန်	၁၀၀,၀၀၀
၁၅၅။	ကိုနေလင်း၊ (ဗုဒ္ဓဝံသ)	၉၅,၀၀၀
၁၅၆။	ဦးရှောင်ဟီး+ဒေါ်ကြူ(သမီး)မမိုးမိုး၊မရွှေဝါ	၉၀,၀၀၀
၁၅၇။	ဦးကျော်ရှင်း + ဒေါ်ခင်ခင်စော	၈၀,၀၀၀
၁၅၈။	မရတနာဖြိုး Golden Princess Fashion	၈၀,၀၀၀
၁၅၉။	ဒေါက်တာအောင်ချို + ဒေါ်သီတာဦး၊ သမီး မနိုင်စံရီ မိသားစု	၈၀,၀၀၀
၁၆၀။	မင်္ဂလာကျောင်းသစ်၊ အိုးညည်ကုန်းမြို့။	၇၅,၀၀၀
၁၆၁။	ကိုသန့်ဇော် + မနုအောင်(ဗျာပုံ)	၇၀,၀၀၀
၁၆၂။	ကိုခင်ဇော် + မမိုးသူ၊ သား ဟန်သုတ(လက်ပန်ကျေးရွာ)	၇၀,၀၀၀
၁၆၃။	ကိုတိုးလွင်+ မကေသီနိုင် သားလွင်ကိုဦး	၇၀,၀၀၀
၁၆၄။	ဦးခင်ခင် + ဒေါ်မာလာဝင်း (NEW DAY - ကာလာခွဲ)	၇၀,၀၀၀
၁၆၅။	ဒုရဲအုပ်အောင်သိန်း နှင့် ဦးတင်ထွန်းအောင် အောင်သက်	၇၀,၀၀၀
၁၆၆။	ဦးခင်မောင်အေး+ဒေါ်လှလှအေးအား အမှူးထား၍ မောင်သက်ဇော်၊ မသဲဖြူအေး (U.S.A)	USD 70
၁၆၇။	ဦးမောင်မောင်အုန်း+ဒေါ်ဝင်းမေ	၆၅,၀၀၀
၁၆၈။	ဒေါက်တာနေမျိုးအောင်+မခင်စိုးစိုးသင်း	၆၃,၀၀၀
၁၆၉။	ကိုကျော်သူ + မရွှေစီးကွက်	၆၀,၀၀၀

ရဝေဇွယ် (အင်းမ)

၁၇၈။	ဦးမျိုးဇော်ဝင်း+မသီတာဝင်း၊ သားသားဇော်လင်းထက်(ပဲခူး)	၆၀,၀၀၀
၁၇၉။	ဦးညွှန်စိန်+ဒေါ်တင်မမ၊ သား မောင်တင်ကျော်စိုး	၆၀,၀၀၀
၁၈၀။	မချိုမာ၊ သား ဟိန်းထက်နိုင် (ဖျာပုံ)	၆၀,၀၀၀
၁၈၁။	ဦးသောင်းလှအား ရည်စူး၍ ဒေါ်တင်ရွှေ	၆၀,၀၀၀
၁၈၂။	ဒေါ်အေး (၅၆) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့	၅၇,၀၀၀
၁၈၃။	ဦးမောင်မောင်လွင်+ဒေါ်မြမြသိန်း(ခ) မမော်မော်၊ သားမောင်ကျော်စင်ဟိန်း	၅၅,၀၀၀
၁၈၄။	ဖခင်ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍ မအေးစံပယ်၊ မယုဇန (ရန်ကင်း)	၅၅,၀၀၀
၁၈၅။	ဦးမင်းဝေ+မဖြူဖြူလှိုင်၊ သမီးမဆုဝတီနှင့် (ထားဝယ်)	၅၄,၀၀၀
၁၈၆။	ဒေါက်တာကျော်သိန်း+ဒေါ်နန်းဥမ္မာရီ၊ သမီး နန်းရတနာသိန်း	၅၀,၀၀၀
၁၈၇။	မငွေးငွေးမွန်၊မခိုင်ခိုင်စိုး(ညောင်လေးပင်)	၅၀,၀၀၀
၁၈၈။	ပဲခူးယံကုန်းဆရာတော်	၅၀,၀၀၀
၁၈၉။	ဦးသိန်းထိုက်ဦး + ဒေါ်မျိုးမျိုးမင်း သမီး ဇေဇင်ဦး(မဃလှလင်သင်္ကန်းတိုက်)	၅၀,၀၀၀
၁၉၀။	(ဦးအောင်သန်း) + ဒေါ်တင်ရီ (ဖျာပုံ)	၅၀,၀၀၀
၁၉၁။	ဦးအောင်ကြည် + ဒေါ်ခင်ပြုံး (ဖျာပုံ)	၅၀,၀၀၀
၁၉၂။	ဒေါ်ခင်ခင်သိန်း	၅၀,၀၀၀
၁၉၃။	ဦးရဲထွန်း + ဒေါ်သင်္ဂီစင်	၅၀,၀၀၀
၁၉၄။	ဦးဝင်းနိုင် + ဒေါ်ချိုချို သမီး သီရိရွှေစင်	၅၀,၀၀၀
၁၉၅။	ဦးကျင်တိတ် + ဒေါ်ကျင်မွန် (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၁၉၆။	ဦးခင်အောင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်သက်	၅၀,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ

၁၉၇။	ဒေါ်ခင်မေဦး၊ ဒေါ်မြင့်သန်း	၅၀,၀၀၀
၁၉၈။	ကိုထွန်းထွန်းလင်း	၅၀,၀၀၀
၁၉၉။	မမြမြအေး (ဈေးချို၊ မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၀၀။	ဦးလွင်သိန်း + ဒေါ်တင်အေး၊ သမီး အိအိအေး၊ သား မောင်ပိုင်စိုး။	၅၀,၀၀၀
၂၀၁။	ဦးသန်းစိန် + ဒေါ်ခင်ဝင်းမြင့် မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၂၀၂။	ကိုထွန်း + ငြိမ်းငြိမ်း၊ သား - သားထူး ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်	၅၀,၀၀၀
၂၀၃။	ဦးထွန်းသိန်းအား ရည်စူး၍ ဒေါ်သဲရွှေ	၅၀,၀၀၀
၂၀၄။	ကိုနိုင်အေး+မဇေဇာဖူး၊ သားမောင်သုတဇော် မောင်စွမ်းပြည့်နိုင်မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၂၀၅။	ကိုအောင်အောင်+မသန္တာလွင်၊ သားကျော်ဒေးယျ (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၀၆။	ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏ+မနွယ်နွယ်ဝင်း၊ သမီးသင်းဝဏ္ဏနွယ်၊ နှင်းဝဏ္ဏနွယ်မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၂၀၇။	ဒေါ်တောဘိ+ဒေါ်ရွှေနီ(အရိအထူးကုဆေးရုံကြီး)	၅၀,၀၀၀
၂၀၈။	ဓမ္မဗျူဟာ-ဒေါ်ခင်လှတင် ဒေါ်ညိုညိုလွင် (ဓမ္မဗျူဟာမိသားစု)	၅၀,၀၀၀
၂၀၉။	ဦးစံညိုမိုး+ဒေါ်ခင်သက်တင်၊ သားသမီးမြေး မောင်စစ်သွေးအောင်မိသားစုကောင်းမှု	၅၀,၀၀၀
၂၁၀။	ဒေါက်တာစိုးမိုးသက်	၅၀,၀၀၀
၂၁၁။	ဖခင်ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍ ကိုကျော်ကျော်စိုး + မမူမူမြင့် (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၁၂။	သမီး စိမ်းလဲ့မိုး၊ အေးချစ်စု	၅၀,၀၀၀
၂၁၃။	ဒေါက်တာစိုးလွင်+ဒေါ်လှလှချော	၅၀,၀၀၀
၂၁၄။	ကိုအောင်ကျော်မြင့် + မသူဇာကြည်	၅၀,၀၀၀

၂၀၆။	ဦးကျင်တိတ်+ဒေါ်ကျင်ဖွမ် မိသားစု (အမျိုးသားကြာစံစက်) မန္တလေး	၅၀,၀၀၀
၂၀၇။	ဦးလွင်ဦး+ဒေါ်တင်တင်ခိုင် သားမောင်လူဝင်းမော်	၅၀,၀၀၀
၂၀၈။	မောင်အောင်ဟန်သိန်း+မတင်မေအေး (စင်္ကာပူ)	၅၀,၀၀၀
၂၀၉။	ဦးသန်းဌေး+ဒေါ်ခင်သန်း (ကြယ်လချမ်း-မိသားစု) မုံရွာမြို့။	၅၀,၀၀၀
၂၁၀။	ဦးသန်းဝင်း+ဒေါ်စမ်းမေ (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၁၁။	ဦးမျိုးတင်+ဒေါ်ခင်နွဲ့ (မြေး)မျိုးသန္တာဦး	၅၀,၀၀၀
၂၁၂။	ဦးမြင့်ဆွေ+ဒေါ်ချိုချိုအေး။ သားမောင်ဘုန်းမြတ်သူ၊ သမီးမပန်းနုခင်မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၂၁၃။	ဒေါ်နန်းဖောင်းမိသားစု (Swan အအေးဆိုင်)	၅၀,၀၀၀
၂၁၄။	ဦးဘချို (လပြည့်အောင်ရုပ်ရှင်ရုံ) (မြင်းခြံ)	၅၀,၀၀၀
၂၁၅။	ဦးနိုင်ဝင်း+ဒေါ်ညွန့်ညွန့်စိန်၊ သမီးမသွယ်သွယ်ဆွေ (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၁၆။	Dr. မြင့်မြင့်ရီထူးအောင်မိသားစု၊ မန္တလေး။	၅၀,၀၀၀
၂၁၇။	ဦးတင်သောင်း + ဒေါ်ငယ်လေး၊ ရွှေသမင်လုံချည်မိသားစု၊ လားရှိုးမြို့။	၅၀,၀၀၀
၂၁၈။	မခိုင်မိုးထွန်း၊ မအိအိမိုး၊ မဌေးဌေးရီ၊ မညွန့်ညွန့်ဝေ၊ မောင်နေညွှန်းမော်၊ စာဖတ်သူ သူငယ်ချင်းတစ်စု၊ ရန်ကုန်မြို့။	၅၀,၀၀၀
၂၁၉။	ဦးကြည်သန်း + ဒေါ်မြရီ။ “သူခကာရီရွှေဆိုင်”	၅၀,၀၀၀
၂၂၀။	ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်မာလာဝင်း။ “မြလွှာရတနာရွှေဆိုင်”	၅၀,၀၀၀
၂၂၁။	ဦးတင်အောင် + ဒေါ်မိမိအေး မိသားစု “မိမိအေးရတနာရွှေဆိုင်”	၅၀,၀၀၀

၂၂၂။	မစင်ကြယ်မျိုးထွဋ် + မဖူးငုံမျိုးထွဋ်	၅၀,၀၀၀
၂၂၃။	ဦးလှသိန်း + ဒေါ်သင်းသင်းမိုး	၅၀,၀၀၀
၂၂၄။	ဦးသိန်းဟန် + ဒေါ်တင်ကြည်၊ (ပဲခူးမြို့)	၅၀,၀၀၀
၂၂၅။	ဦးဝင်းမော်+ဒေါ်နန်းနေနွယ်	၅၀,၀၀၀
၂၂၆။	မိုလ်ကြီးသိန်းထိုက်အေး+ဒေါ်ဥမ္မာညွန့်၊ သမီးယွန်းမျက်သွယ်။ (တောင်ငူမြို့)	၅၀,၀၀၀
၂၂၇။	မြဆီစက်။ (သာဂရမြို့)	၅၀,၀၀၀
၂၂၈။	ဒေါက်တာမြင့်ဦး မိသားစု။ (သာဂရမြို့)	၅၀,၀၀၀
၂၂၉။	ဦးဇော်ဇော်လွင်+ဒေါ်သီသီဟန် (သာဂရမြို့)	၅၀,၀၀၀
၂၃၀။	ရှေ့နေကြီး ဦးလှဦး+ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် မိသားစု သားဒေါက်တာအောင်ချမ်းသူ၊ သမီး မိမိချမ်း	၅၀,၀၀၀
၂၃၁။	ဦးမြင့်ဦး+ဒေါ်ကြည်စု ဆေးမျိုးစုံ။ (ရေနံချောင်း)	၅၀,၀၀၀
၂၃၂။	မနင်း (ကောလင်း)	၅၀,၀၀၀
၂၃၃။	ဦးတင်ထွန်း+ဒေါ်မိမိအောင်	၅၀,၀၀၀
၂၃၄။	ဦးလှမြင့်+ဒေါ်အုန်းခင်၊ (ရေနံချောင်း)	၅၀,၀၀၀
၂၃၅။	ကိုအောင်လင်း+မခင်ဆွေဝင်း။ သားမင်းခန့်ကျော်၊ သမီးကြယ်စင်လင်း	၅၀,၀၀၀
၂၃၆။	ဒေါ်ခင်သန်းနွဲ့ (လင်းရောင်ခြည်စတိုး) (ကလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၃၇။	ဦးအောင် (မြိတ်)	၅၀,၀၀၀
၂၃၈။	ဦးအောင်+ဒေါ်ခင်စန်းနွဲ့ မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၂၃၉။	ဦးညွန့်ကြိုင်+ဒေါ်ခင်စန်းဝေ။ (ကလေး)	၅၀,၀၀၀
၂၄၀။	ဦးခင်မောင်ဝင်း+ဒေါ်သန်းသန်းနွဲ့၊ (ကြယ်နီဆေးလိပ်ခုံ)၊ အုတ်တွင်း။	၅၀,၀၀၀
၂၄၁။	ဒေါ်အေးအေးမြင့် (တောင်ငူ)	၅၀,၀၀၀
၂၄၂။	ဒေါ်စုမြတ်မွန်၊ မခင်လင်းဖြိုး	၅၀,၀၀၀

၂၄၃။	မဇာဇာမင်း	၅၀,၀၀၀
၂၄၄။	ကိုကြည်သာ+မမီးမီး မိသားစု။ (ကိုးသုံးအိမ်ဆောက်ပစ္စည်း)၊ မန္တလေး။	၅၀,၀၀၀
၂၄၅။	ကိုစံထွန်း+မဇာခြည်ဝင်း၊ သားမောင်ဟိန်းမင်းသူ၊ မောင်ကောင်းမင်းခန့်။	၅၀,၀၀၀
၂၄၆။	ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်း(ငြိမ်း) + ဒေါ်စန္ဒာထင်ကျော်	၄၆,၀၀၀
၂၄၇။	ဦးကျော်အေး + ဒေါ်အေးအေး(ဖျာပုံ)	၄၅,၀၀၀
၂၄၈။	ဒေါ်စန်းညိုနှင့် သမီးများ (ဖျာပုံ)	၄၅,၀၀၀
၂၄၉။	မြန်မာ့တံခွန် ဆန်စပါးရောင်းဝယ်ရေး(ဖျာပုံ)	၄၀,၀၀၀
၂၅၀။	ဒေါ်နင်းကြည်၊ မြေးသက်မွန်အေး	၄၀,၀၀၀
၂၅၁။	ကိုခိုင်ဝင်း + မခင်အေးမွန်	၄၀,၀၀၀
၂၅၂။	မဌေးဌေးရီ၊ မကြူကြူသွင် (သာကေတ)	၄၀,၀၀၀
၂၅၃။	မစိုးစိုးအေး (စိုးစိုး - အပ်ချုပ်ဆိုင်)	၃၆,၀၀၀
၂၅၄။	ဦးသန်းမြင့် + ဒေါ်ခင်ကြွေး၊ (သမီး) မနနလှိုင်၊ မဝါဝါလှိုင်(အင်းမ)	၃၆,၀၀၀
၂၅၅။	အဖွားခင်နှင့် မြေး မွန်မွန်	၃၅,၀၀၀
၂၅၆။	ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်မိုး + မယဉ်မင်းသိမ်	၃၃,၀၀၀
၂၅၇။	ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်မြင့်+ဒေါ်ချိုချိုအေး	၃၂,၀၀၀
၂၅၈။	မစန်းစုစုဇော်၊ မမြမာလာ	၃၂,၀၀၀
၂၅၉။	ဒေါ်ဝင်းမြင့်၊ သား မောင်ဟန်ဝင်း	၃၀,၀၀၀
၂၆၀။	ဦးကျော်ဇော်လူ + ဒေါ်ချယ်ရီကြွယ်	၃၀,၀၀၀
၂၆၁။	Dr. ဦးမြအောင်+Dr. ဒေါ်ခင်အေးသီ	၃၀,၀၀၀
၂၆၂။	ဦးအေး+ဒေါ်တင်ကြည်(သမီး)၊ ဒေါ်မြမြအေး	၃၀,၀၀၀
၂၆၃။	မခင်ဖြူဖြူစိုး (တော်)	၃၀,၀၀၀
၂၆၄။	မယင်းမာမြင့်သိန်း	၃၀,၀၀၀

၂၆၅။	ဦးသိန်းအောင် + ဒေါ်ဝင်းစိန် (မန္တလေး)	၃၀,၀၀၀
၂၆၆။	ကိုဝင်းတင်နိုင်နှင့် ကိုသူရိန်ဝင်းကျော်+မရွှေစင်ဝင်း	၃၀,၀၀၀
၂၆၇။	မရတနာဖြိုး + အမိအိဝင်း Golden Princess Fashion	၃၀,၀၀၀
၂၆၈။	ဦးသန်းလှိုင် + ဒေါ်မေရီရီရီ	၃၀,၀၀၀
၂၆၉။	ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး + ဒေါ်ခင်မေသန်း	၃၀,၀၀၀
၂၇၀။	ဒေါ်မြင့်မြင့် (ဘားအံ)	၃၀,၀၀၀
၂၇၁။	(ဦးကျော်ဟော်)+ဒေါ်ကျင်မြင့် (သထုံမြို့)	၃၀,၀၀၀
၂၇၂။	ဦးအောင်ထွန်း+ဒေါ်မြင့်မြင့်အေး။ (တောင်ကြီးမြို့)	၃၀,၀၀၀
၂၇၃။	ဦးလှမြင့်+(ဒေါ်ခင်ယု)မိသားစု	၃၀,၀၀၀
၂၇၄။	မွန်အရှင်ကရုဏရတနာ (ဘီလူးကျွန်း)	၃၀,၀၀၀
၂၇၅။	ဦးမောင်မြ + ဒေါ်မြမြဟန်	၃၀,၀၀၀
၂၇၆။	ဦးသိန်းထွန်း+ဒေါ်ရီရီ၊ မလင်းလင်းခိုင်၊	၃၀,၀၀၀
၂၇၇။	စိုင်းဆိုင်ဝမ်း+မထားထားဖြူ (တောင်ကြီး)	၃၀,၀၀၀
၂၇၈။	ဒေါက်တာမိမိကြွယ် (တောင်ကြီး)	၃၀,၀၀၀
၂၇၉။	ကိုကျော်ဝင်း+မနန်းဝင်း၊ သမီးခန့်ခန့်ဂျူး၊ အိင့်ခင် (မိတ္ထီလာ)	၃၀,၀၀၀
၂၈၀။	ဒေါ်စန်းရီ (သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာ)	၃၀,၀၀၀
၂၈၁။	ဒေါ်နွယ်နွယ်ဝါ (မော်လမြိုင်)	၃၀,၀၀၀
၂၈၂။	ဦးစန်းလွင်ဦး+ဒေါ်နန်းဆိုင်ဖူးမိသားစု	၃၀,၀၀၀
၂၈၃။	ကိုညီထွေးအောင်(ဗိုလ်တထောင်)	၃၀,၀၀၀
၂၈၄။	မောင်ဝင်းထင်ကိုကို	၃၀,၀၀၀
၂၈၅။	ဦးစံကြီး+ဒေါ်ရွှေတင်၊ မြတ်စီဝစတိုး(အင်းမ)	၃၀,၀၀၀
၂၈၆။	ရဲမှူးကြီးဝင်းခေါင်(ထက်ခေါင်)+ဒေါ်နန်းချောချောခင် သမီးစိုးစိုးထက် (Yangon Air Way)	၃၀,၀၀၀

အင်္ဂ	ရဝေနွယ် (အင်းမ)	
၂၈၇	ဦးညိုထွန်းအား ရည်စူး၍ ဒေါ်တင်တင်အေး သားသမီးမြေးတစ်စု	၃၀,၀၀၀
၂၈၈	ညီညီသန်းအေး+သီတာယမင်းစိုး၊ သမီး ခင်ကြာဖြူသွယ်၊ အိဒါလီဖြိုးဝေ မိသားစု	၃၀,၀၀၀
၂၈၉	ဦးသင်းအောင်+ဒေါ်စန္ဒာဝင်းအောင် မိသားစုနှင့် ညီမ ဒေါ်နွယ်နီဝင်းအောင်	၃၀,၀၀၀
၂၉၀	ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းဝင်း+ဒေါ်စိမ်းစိမ်းရည် သားသမီးမြေးတစ်စု	၃၀,၀၀၀
၂၉၁	မကဉ္စနစင်ဇော် (၈)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဦးခင်ဇော် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)+ဒေါ်ရီရီလွင် (ဆည်/မြောင်း)၊ သမီးကြီး မယုဇနစင်ဇော်	၃၀,၀၀၀
၂၉၂	Dr.ဦးဝင်းမြင့်+ဒေါ်ခင်မေဝင်း(နေလဆေးဆိုင်)	၃၀,၀၀၀
၂၉၃	ဦးထွန်းလှ+ဒေါ်ခင်ပု၊ သမီးဒေါ်မဉ္ဇူ (ရွှေဒေါင်းယဉ်-သင်္ကန်းတိုက်) (မုံရွာ)	၃၀,၀၀၀
၂၉၄	ကိုမြတ်သာခိုင်ဝင်း + မကြည်ကြည်ဝင်း၊ (မြိတ်မြို့)	၃၀,၀၀၀
၂၉၅	ဒေါ်ကြင်သိန်း (ယုဇန စတိုး မိသားစု)	၃၀,၀၀၀
၂၉၆	ဦးအောင်နိုင် + ဒေါ်ရီရီသန်း မိသားစု (၁၀၉၊ ရွှေတောင်တန်းလမ်း)	၃၀,၀၀၀
၂၉၇	မောင်အေးသန်းနိုင် + မအိမိကြောင်း မိသားစု (၁၀၉၊ ရွှေတောင်တန်းလမ်း)	၃၀,၀၀၀
၂၉၈	မောင်မျိုးနိုင် + မမြင့်စန္ဒာအောင်၊ သား ကောင်းစာနည်လင်း၊ သမီးခိုင်သရဖီသင်း (၁၀၉၊ ရွှေတောင်တန်းလမ်း)	၃၀,၀၀၀
၂၉၉	မောင်မျိုးနိုင် + မထွေးထွေးနိုင်၊ သား ဝေလင်းကောင်း၊ သမီးဖွန်ပွင့်နိုင် (၁၀၉၊ ရွှေတောင်တန်းလမ်း)	၃၀,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ	အင်္ဂ
၃၀၀။ ဆရာဒေဝ မိသားစု	၃၀,၀၀၀
၃၀၁။ သိမ့်သူသူအောင် (Mirror Magazine)	၃၀,၀၀၀
၃၀၂။ ကိုသန်းဌေး+မစန်းစန်းမြင့် သားသမီးတစ်စု (မြင်းမြဲ)	၃၀,၀၀၀
၃၀၃။ ဒေါ်နီနီသန်း မိသားစု။ (မင်္ဂလာဒုံ)	၃၀,၀၀၀
၃၀၄။ ဦးငွေရီ+ဒေါ်တင်လှ	၃၀,၀၀၀
၃၀၅။ ဓမ္မရာဇင်ခြည် (တမူးမြို့)။	၃၀,၀၀၀
၃၀၆။ ဒေါ်စန်းစန်းနွယ် မောင်နှမတစ်စု။ (ကြည့်မြင်တိုင်)	၃၀,၀၀၀
၃၀၇။ ဦးမြင့်သူ+ဒေါ်ဝါတင် မိသားစု	၂၇,၀၀၀
၃၀၈။ Dr.စန်းအောင် + ဒေါ်မူမူ သမီး ခင်နီလာအောင်၊ Dr.ခင်လဲ့လဲ့အောင်	၂၅,၀၀၀
၃၀၉။ ကိုအောင်အောင် + မရီရီခိုင်၊ သား ကောင်းမင်းဆက် (ဖျာပုံ)	၂၅,၀၀၀
၃၁၀။ ဒေါ်ဒေဝီဟုန်စိန်	၂၅,၀၀၀
၃၁၁။ ဒေါ်တင်တင်၊ သမီး ဒေါ်သုခဝတီ သားကိုဇော်အောင်+မမိုးမြင့်သူ၊ (မန္တလေး)	၂၅,၀၀၀
၃၁၂။ ဒေါ်ရီရီ (ဗုဒ္ဓဝါဒကျောင်းရိပ်သာ)	၂၅,၀၀၀
၃၁၃။ မြို့သစ္စာ စာပေနှင့်စတိုး။ (ကလေး)	၂၅,၀၀၀
၃၁၄။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြင့်	၂၃,၀၀၀
၃၁၅။ ဦးတီတီး+ဒေါ်မြတ်ဝတ်ရည်။ (သနပွင့်)	၂၂,၅၀၀
၃၁၆။ ဒေါ်မူမူစိုးနှင့်ညီအစ်မများ (ဘမရငွေစာရင်း) သူငယ်ချင်းတစ်စု၊ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာန	၂၁,၂၅၀
၃၁၇။ မဇင်မာရဲထွန်း၊ မောင်ပိုင်ဇေရဲထွန်း	၂၁,၀၀၀
၃၁၈။ ဦးသီလဝံသ	၂၀,၀၀၀
၃၁၉။ သုံးခွဆရာတော်	၂၀,၀၀၀
၃၂၀။ ဦးကောင်းရင် + ဒေါ်အေးမြင့်	၂၀,၀၀၀

၁၇၀

ရေနေ့ယံ (အင်းမ)

၃၂၁။	Hye Song Sunim (Korea Bhikkhuni)	၂၀,၀၀၀
၃၂၂။	ဒေါ်ယဉ်ယဉ်	၂၀,၀၀၀
၃၂၃။	ဦးထွန်းသိန်း + ဒေါ်ကျင်ရီ	၂၀,၀၀၀
၃၂၄။	ဦးတင်ဦး + ဒေါ်ညို	၂၀,၀၀၀
၃၂၅။	ကိုရီမြင့်အောင် (ကျိုင်းတုံ)	၂၀,၀၀၀
၃၂၆။	မညီမံးညီမံးသွင်၊ မထက်ထက်လင်း၊ (ညောင်လေးပင်)	၂၀,၀၀၀
၃၂၇။	ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်	၂၀,၀၀၀
၃၂၈။	ဒေါ်လှလှဟန်၊ သမီး မြတ်သဇင်ထူး၊ မအိစန္ဒာထူး	၂၀,၀၀၀
၃၂၉။	ကိုမြစိုး + မခင်မာချို (လက်ပန်ကျေးရွာ)	၂၀,၀၀၀
၃၃၀။	ကိုစိန်မင်း + မရီရီချို၊ သမီးစုဖြူစင်(ဖျာပုံ)	၂၀,၀၀၀
၃၃၁။	ဦးကျင်ဝမ် + ဒေါ်မြစိန်	၂၀,၀၀၀
၃၃၂။	ဦးသိန်းဆောင်+ဒေါ်လှလှ၊ (သမီး)မစိုးမြတ်နန်း (အင်းမ)	၂၀,၀၀၀
၃၃၃။	ကိုဝင်းမော်ဦး + မဋ္ဌေးမြမြလွင်	၂၀,၀၀၀
၃၃၄။	အ.ထ.က (၁)၊ သထုံ	၂၀,၀၀၀
၃၃၅။	အလင်းစေတမန်လူငယ်များ (သထုံ)	၂၀,၀၀၀
၃၃၆။	မိုလ်ကြီးအောင်မျိုးဟိန်း	၂၀,၀၀၀
၃၃၇။	ဒေါ်ခင်ခင်အေးနှင့်သားသမီးမြေးတစ်စု	၂၀,၀၀၀
၃၃၈။	ဦးစံလှိုင် + ဒေါ်ကောက်ပိုး၊ (မော်လမြိုင်)	၂၀,၀၀၀
၃၃၉။	ဦးမြင့်ဝေ + ဒေါ်ခင်သူဇာဇော် မိသားစု	၂၀,၀၀၀
၃၄၀။	ဦးချစ်မောင် + ဒေါ်တင်တင်ဦး (ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း)	၂၀,၀၀၀
၃၄၁။	ဒေါ်ကျင်ဝေ	၂၀,၀၀၀
၃၄၂။	ဦးအောင်မြင့်+ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်၊ ညီမ ဒေါ်ကြည်ကြည်မြင့်	၂၀,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရှင် ရေချိုးပါ

၃၄၃။	မိခင်ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း အမျိုးထား၍ ဦးအေးသက် + ဒေါ်ဝင်းမာသန်း	၂၀,၀၀၀
၃၄၄။	မောင်ဇော်ဇော်လင်း+မချိုချိုဝင်း၊ (တောင်ကြီးမြို့)	၂၀,၀၀၀
၃၄၅။	ဦးအောင်သန်း+ဒေါ်ဝေ၊ မနုနုဝင်း၊ မအေးအေးသွင်၊ မခင်လေးဝင်း	၂၀,၀၀၀
၃၄၆။	ဒေါ်သိန်းသိန်း၊ ဒေါ်စန်းစန်	၂၀,၀၀၀
၃၄၇။	ကိုကျော်တိုးထွန်း+မမြမာလာ	၂၀,၀၀၀
၃၄၈။	ဦးနေဝင်း+ဒေါ်လှလှမွန်၊ (ကျောက်မြောင်း)	၂၀,၀၀၀
၃၄၉။	Capt: စိုးမြင့်+ဒေါ်ချိုချိုအောင်၊ သမီးစောသဉ္ဇာစိုး၊ Dr. စောသိရီစိုး၊ သားမောင်ချိုသက်မောင်	၂၀,၀၀၀
၃၅၀။	ဒေါ်တင်ဦး + ဒေါ်ဆွေဆွေဦး	၂၀,၀၀၀
၃၅၁။	ဦးစောလွင်+ဒေါ်ရီရီမြင့်၊ (ကြတိုင်းအောင်မိသားစု)	၂၀,၀၀၀
၃၅၂။	ဒေါ်သိန်းကြည်မိသားစု (ရွှေလင်းတဲဥပုံရုံ) သနပွင့်မြို့။	၂၀,၀၀၀
၃၅၃။	ဦးတက်တိုး + ဒေါ်ခင်အေးဝင်း	၂၀,၀၀၀
၃၅၄။	ဒေါ်ဝင်းဝင်းကြည်၏ (၅၇)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ အလှူ၊ အထပြု(ငြိမ်း)	၂၀,၀၀၀
၃၅၅။	မိခင်ဒေါ်ဆွေဆွေနှင့်အားအမျိုးထား၍ မဆုရည်ဝင်းမွေးနေ့အလှူ။	၂၀,၀၀၀
၃၅၆။	မခင်ခင်စု (နှင်းစာပေရတနာ)	၂၀,၀၀၀
၃၅၇။	မငယ်ငယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊	၂၀,၀၀၀
၃၅၈။	မနွယ်နီတင်ဝင်း	၂၀,၀၀၀
၃၅၉။	ဦးချွန်+ဒေါ်ဆန်းမြင့် မိသားစု (မုံရွာ)	၂၀,၀၀၀
၃၆၀။	(ဦးကျော်နီ)+ဒေါ်တင်တင်၊ သမီးကြည်ဖြာနီနီ၊	၂၀,၀၀၀

ဇင်ဝေခိုင်၊ သားဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးခိုင်။ (ခုံရွာမြို့)

၃၆၁။	အိမိုမိုယံ	၂၀,၀၀၀
၃၆၂။	ဒေါ်နန်းခမ်းကြည်၊ သမီးကြည်ဖြူအောင်ချို	၂၀,၀၀၀
၃၆၃။	မိဘများအားရည်စူး၍ ဒေါ်တင်ညွန့် (ရေကျော်)	၂၀,၀၀၀
၃၆၄။	ယောဂီဒေါ်ဖြူဖြူဝင်း (ဒလ)	၂၀,၀၀၀
၃၆၅။	မ . . . (စင်္ကာပူ)	၂၀,၀၀၀
၃၆၆။	မမျိုးမမခိုင် (ဘိုကလေး)	၂၀,၀၀၀
၃၆၇။	ဦးရဲမြင့်+ဒေါ်ယဉ်ယဉ်သန်း။ (တောင်ငူမြို့)	၂၀,၀၀၀
၃၆၈။	ကွယ်လွန်သူ (ဦးကျော်စိုင်းဦး)အား ရည်စူး၍ (၂၇. ၁၁ . ၂၀၀၉)နေ့ (၄)လပြည့်	၂၀,၀၀၀
၃၆၉။	ကိုအောင်အောင်+မတွတ်တွတ်ချို၊ (ရေခဲချောင်း)	၂၀,၀၀၀
၃၇၀။	မိခင်ကြီးဒေါ်ကျင်သိန်း အမှူးထား၍ ရတနာစံအိမ် (မိသားစု)	၂၀,၀၀၀
၃၇၁။	ဒေါ်ရင်ရင် မိသားစု	၂၀,၀၀၀
၃၇၂။	ရွှေတောင်တော် မောင်ကျော်စောဦး+ မခင်သီတာ၊ သမီး မဝင်းခင်ခင်မင်း	၂၀,၀၀၀
၃၇၃။	ဦးမြင့်သိန်း+ဒေါ်အေးသိန်း (ခင်ခင်စတိုး)	၂၀,၀၀၀
၃၇၄။	မမေသန္တာဝင်း မွေးနေ့အလှူ	၂၀,၀၀၀
၃၇၅။	ဒေါ်တင်တင်အေး မိသားစု။	၂၀,၀၀၀
၃၇၆။	စေတနာရှင် (၂) ဦး	၁၉,၀၀၀
၃၇၇။	အဖွားခင်၊ အဖွားကြည်	၁၈,၅၀၀
၃၇၈။	ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်(ငြိမ်း)+ဒေါ်စောစိန်ပွင့်	၁၇,၀၀၀
၃၇၉။	ကိုမောင်မောင်လတ်+မရှုမေ (တောင်ကြီး)	၁၇,၀၀၀
၃၈၀။	မလှမျိုးသွယ်	၁၆,၀၀၀
၃၈၁။	ဒေါ်မြမြ၊ ဒေါ်လှလှ၊ မနီနီလှိုင်* (ညောင်လေးပင်)	၁၅,၀၀၀

၃၈၂။	ကိုရဲလွင် + မလင်းပပမိုး	၁၅,၀၀၀
၃၈၃။	ကိုအောင်ခိုင် + မကြူကြူ (ဖျာပုံ)	၁၅,၀၀၀
၃၈၄။	ဒေါ်ခင်မာမာ	၁၅,၀၀၀
၃၈၅။	ဦးစိုးမြင့်ဦး + ဒေါ်သီဂီဝင်း	၁၅,၀၀၀
၃၈၆။	အဖွားခင်နှင့်မြစ်ကလေး အောင်မျိုးညီနှင့် မသက်လှညီ	၁၅,၀၀၀
၃၈၇။	မောင်စော်ရန်နိုင်+မောင်တင်အောင်လွင် (K.L)	၁၅,၀၀၀
၃၈၈။	ဒေါ်နန (သုခပဋိပဒါ)	၁၅,၀၀၀
၃၈၉။	ကိုညီညီ (U.K)	၁၅,၀၀၀
၃၉၀။	သုခပဋိပဒါ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့	၁၅,၀၀၀
၃၉၁။	ဒေါ်ကြည်သန်း၊ သမီး မစပယ်၊ မဆွေ	၁၅,၀၀၀
၃၉၂။	အောင်သူရဟိန်း	၁၅,၀၀၀
၃၉၃။	ဦးအုန်းမြင့်+ဒေါ်စိမာဝင်း၊ သားသောင်းထွဋ်အောင်၊ သမီးချောချောစု	၁၅,၀၀၀
၃၉၄။	ဦးမောင်မောင်+ဒေါ်ခင်ဆွေတင့်	၁၅,၀၀၀
၃၉၅။	ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (ပါမောက္ခအငြိမ်းစား)၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်	၁၅,၀၀၀
၃၉၆။	ဒေါ်နင်းကြည် + မမြးမလေးဖြိုးဖြိုး	၁၅,၀၀၀
၃၉၇။	ဦးမျိုးသန့်+ဒေါ်ရွှင်းနိုးမွန်း။ (သထုံမြို့)	၁၅,၀၀၀
၃၉၈။	သင်းသဉ္ဇာစိုး (၆) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့	၁၅,၀၀၀
၃၉၉။	ဂျူပီတာ(ကွန်ပျူတာနှင့်လမ်းတမန်တရားဌာန)	၁၅,၀၀၀
၄၀၀။	ဦးရဲမြင့်+ဒေါ်ဆွေဆွေမိသားစု	၁၅,၀၀၀
၄၀၁။	ကိုမိုးနင်း+မခင်မာဝင်းမိသားစု-သမိုင်း	၁၅,၀၀၀
၄၀၂။	ကိုဟိန်းစိုးလတ်+မကေသီမြတ်	၁၅,၀၀၀
၄၀၃။	ကိုတေဇာအောင်နှင့်မခင်ဇာဝင်း မင်္ဂလာဦးအလှူ	၁၅,၀၀၀
၄၀၄။	မတိုးတိုးလွင် (ရန်ကင်း)	၁၅,၀၀၀

၁၇၄	ရဝေခွယ် (အင်းမ)	
၄၀၅။	ဒေါ်လီလီခိုင် (ခေတ္တ) စင်္ကာပူ	၁၅,၀၀၀
၄၀၆။	ဒေါက်တာစိန်ဝင်း+ဒေါ်မေမေခိုင်၊ သမီး:Dr.နေပြည်နွေးနွေး၊ ငြိမ်းအေးသူ(ဆေး-၁)	၁၅,၀၀၀
၄၀၇။	မန္တလေးမြို့မှ အလှူရှင်တစ်ဦး	၁၅,၀၀၀
၄၀၈။	ဦးရှုပ်ပွေ+ဒေါ်ကျင်အေး အားရည်စူး	၁၅,၀၀၀
၄၀၉။	ဦးကောင်းမြတ်စိန်+မမိုးမိုးခင် သား:မောင်ဝင်း၊မြတ်သူ၊ အုတ်တွင်း။	၁၅,၀၀၀
၄၁၀။	ကာတွန်းမြင့်သိန်း+ဒေါ်တူးတူးမြင့်သိန်း	၁၃,၄၅၀
၄၁၁။	မယဉ်ယဉ်သိမ်း၊ မခင်မျိုးသန့်	၁၃,၀၀၀
၄၁၂။	ဒေါ်တင်တင်အိ	၁၂,၀၀၀
၄၁၃။	ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအဖွဲ့	၁၂,၀၀၀
၄၁၄။	Mdil (Diary Queen) မိသားစု	၁၂,၀၀၀
၄၁၅။	ဦးလှစိုး + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကြည်၊ (ညောင်လေးပင်)	၁၂,၀၀၀
၄၁၆။	ဖွားကြည်၊ ဖွားမြ၊ ဖွားလှ၊ ဖွားသောင်း၊ ဖွားထွေး၊ ဖွားစု	၁၂,၀၀၀
၄၁၇။	ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းဆွေ+ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်၊ သမီး: မြင့်သူခင်(ညောင်လေးပင်)	၁၁,၅၀၀
၄၁၈။	အရှင်ညထုတ္တရ နှင့် ယောဂီများ	၁၁,၁၀၀
၄၁၉။	Dr. အောင်ထွန်းဦး၊ Dr. ယုန်လှ	၁၁,၀၀၀
၄၂၀။	ဦးစိန်ဝင်း + ဒေါ်သိန်းသိန်း	၁၁,၀၀၀
၄၂၁။	ဦးစိုးမြင့်+ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်R (ညောင်လေးပင်)	၁၁,၀၀၀
၄၂၂။	အောင်ဇင်ဖြိုးသိန်း(၁၁)နှစ်မြောက်မွေးနေ့	၁၁,၀၀၀
၄၂၃။	ဦးချစ်လွင်+ဒေါ်မြင့်မြင့်ဌေး(ရေကျော်)	၁၁,၀၀၀
၄၂၄။	မဝတ်ရည်လင်းစိုး (ရန်ကင်း)	၁၁,၀၀၀
၄၂၅။	မောင်အောင်ကိုမြတ် (မောင်လေပြေ) (မြိတ်)	၁၁,၀၀၀

စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ	၁၇၅	
၄၂၆။	ဦးခွန်တင်သန်း + ဒေါ်ခင်စန်းနွယ် မိသားစု “စုစည်းအိမ် ကုန်မာဆိုင်”	၁၁,၀၀၀
၄၂၇။	မမြတ်ခိုင် (ဘားအံဈေး)	၁၁,၀၀၀
၄၂၈။	မခင်သန်းဝေ(ခ)မပဲ့ပဲ့နှင့် မဆွေဆွေ၊ (မော်လမြိုင်မြို့)	၁၁,၀၀၀
၄၂၉။	ဦးညွန့်ရွှေ + ဒေါ်ခင်ချစ်ရီ၊ သမီးဖြိုးသဇ္ဇာထိုက် မိသားစု။ (မော်လမြိုင်)	၁၁,၀၀၀
၄၃၀။	ဒေါ်မြတ်မြတ်ခိုင် မိသားစု။	၁၁,၀၀၀
၄၃၁။	ဦးလှထွေး+ဒေါ်သိန်းမြ။	၁၁,၀၀၀
၄၃၂။	ဒေါ်အေးမင်း၊ ညီမ ဒေါ်စန်းစန်း	၁၀,၅၀၀
၄၃၃။	ဦးသန်းညွန့် + ဒေါ်ဆွေ (မြတောင်)	၁၀,၀၀၀
၄၃၄။	အရှင်အာစာရာလင်္ကာရနှင့် မယ်တော်ကြီးဒေါ်ညို	၁၀,၀၀၀
၄၃၅။	ဒေါက်တာညွန့်ညွန့်လွင်	၁၀,၀၀၀
၄၃၆။	ဦးမြသောင်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်	၁၀,၀၀၀
၄၃၇။	ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင်ဦး + မမြတ်မြတ်ခိုင်	၁၀,၀၀၀
၄၃၈။	ဦးစိုးဝင်း + ဒေါ်သိန်းဝင်း	၁၀,၀၀၀
၄၃၉။	ကိုအောင်ဝင်းလွင် + မတင်မိမိစော၊ သမီး: မြသီရိလွင်	၁၀,၀၀၀
၄၄၀။	ဦးတင်နွယ် + ဒေါ်မေမေခင်	၁၀,၀၀၀
၄၄၁။	စိုင်းစိုင်း + နန်းဖောင်းနွန်း	၁၀,၀၀၀
၄၄၂။	မခင်ခင်စု	၁၀,၀၀၀
၄၄၃။	ဒေါ်ခင်ခင်စိန်	၁၀,၀၀၀
၄၄၄။	မောင်ရဲချစ်ဆွေ	၁၀,၀၀၀
၄၄၅။	မခင်သီတာရွှေ	၁၀,၀၀၀
၄၄၆။	ဒေါ်သန်းသန်းအေး	၁၀,၀၀၀

ခက်		ရဝေနှယ် (အင်းမ)
၄၄၇။	ဒေါ်လှလှမြင့်	၁၀,၀၀၀
၄၄၈။	ဒေါ်ခင်သန်းဇွေး	၁၀,၀၀၀
၄၄၉။	ဦးသိန်းဟန် + ဒေါ်သိန်းတင်	၁၀,၀၀၀
၄၅၀။	ကွယ်လွန်သူ သား မောင်စိုးထွန်းအား ရည်စူး၍ မိခင်ဒေါ်မြမေ	၁၀,၀၀၀
၄၅၁။	ကိုခင်မောင်ထွန်း + မစောမဉ္ဇူသောင်း	၁၀,၀၀၀
၄၅၂။	ကိုဇော်မင်းထူး + မခင်သန္တာအောင်၊ သား၊ သာတအောင်	၁၀,၀၀၀
၄၅၃။	ဒေါ်လှလှ မောင်နှမတစ်စုံ(ညောင်လေးပင်)	၁၀,၀၀၀
၄၅၄။	မနွေးနွေးအောင်၊မမေခင်သူ(ညောင်လေးပင်)	၁၀,၀၀၀
၄၅၅။	ကိုကျော်စိုးဦး+မမြဆွေသာ(ညောင်လေးပင်)	၁၀,၀၀၀
၄၅၆။	မောင်စိုင်းစိုင်း၊ မမြမွန်စင်၊ မဆုသက်နိုင် (ညောင်လေးပင်)	၁၀,၀၀၀
၄၅၇။	ဗိုလ်လောင်းပြည့်စုံကိုကို၊ ရဲဝဏ္ဏကိုကို (ညောင်လေးပင်)	၁၀,၀၀၀
၄၅၈။	ဒေါ်အန်းကောက်၊ သမီးမခင်စွမ်း၊ (ညောင်လေးပင်)	၁၀,၀၀၀
၄၅၉။	ဒေါ်ညိုညိုလွင်	၁၀,၀၀၀
၄၆၀။	Dr. လဲ့လဲ့စိုး	၂၀,၀၀၀

မေတ္တာရပ်ခံချက်

လက်ရေးနှင့်သာ ကူး၊ မှတ်၊ ပေါင်း လုပ်ရပါသဖြင့် စာအုပ် ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များအနေဖြင့် အလှူရှင်အမည်နှင့် ငွေစာရင်း အရေအတွက် မှားယွင်းမှုရှိပါက အကြောင်းကြားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။